

Redacció i Administració:
València, 244.1.
Barcelona-7

Telèfons: 215 27 39
215 27 84
215 28 05
215 24 33

Edicions Terra Nostra S.A.
Director: Joan E. Jarque
i Jutglar

Impressió: EMSA
D. L. 14387

Catalunya Cristiana

SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSES

"Cada viatge del
Papa és un autèntic
peregrinar al san-
tuari vivent del po-
ble de Déu"

Joan Pau II

Nº 41

Setmana del 6 al 12 de juliol de 1980

30 Ptes.

"El nostre país no és l'Índia"

El bisbe de Vic parla de les dues concepcions de la planificació familiar

"Així com hi ha una sexologia il·luminada per la moral cristiana i una altra sexologia materialista, atea o com sigui, oposada a la sexologia d'inspiració cristiana, així també hi ha dues concepcions de la planificació familiar que són oposades", assenyala el bisbe de Vic, doctor Masnou, en una carta adreçada als seus fidels.

"L'Església coneix el problema de la regulació de naixements i de la paternitat responsable i ho ha il·luminat dintre d'una perspectiva cristiana i, amb les seves ensenyances, ha ajudat a les persones de bona voluntat" segueix el bisbe.

Més enllà d'informació a la campanya d'informació que sobre anti-conceptius i de regulació de la natalitat emprengué la Generalitat Provisional en les seves darreres setmanes de vigència i manifestava l'esperança

campanya era en contra de les ensenyances de l'Església i no és assumible per la consciència cristiana. És un deure del bisbe informar, i així ho fa. No es doni la circumstància que algú pensi que el contingut d'aquella campanya era bo per a una consciència cristiana per culpa del silenci del bisbe" En un altre moment, el doctor Masnou afirma: "La divulgació de planificació familiar portada a terme per un organisme oficial no seria objecte d'un comentari adverdats si pel contingut i la forma, no ofengués a la moral cristiana que, en el nostre país — que no és l'Índia — mereix almenys tant respecte com la mentalitat dels qui professen o no en professen cap".

La campanya esmentada — segueix — no ho fa així: no prové d'una llei de l'Estat i, a més, fereix els sentiments de molta gent i pot danyar la moralitat de moltes persones.

Un país en plena evolució industrial

Joan Pau II s'enfronta amb els problemes del Brasil

RIO DE JANEIRO.- D'ençà del dilluns, el Papa Joan Pau II es troba al Brasil. S'ha dit que era un país bo i bell, però és un país que té les dimensions d'un continent. Prenem la llista dels més grans països del món: La URSS, Canadà, la Xina, els Estats Units i després el Brasil. Aquí el Papa s'ha enfrontat als problemes d'aquest país i el seu paper en els seus desenvolupaments. Aquest discurs és adreçat ara a tot el món. Al Brasil, 4.000 periodistes han estat

acreditats per a "cobrir" el viatge del Papa. Això demostra l'interès universal testimoni pel viatge del Papa.

Els problemes del Brasil no són només els problemes brasileros sinó també els problemes latinoamericans. Són els problemes d'un país en plena expansió econòmica i en plena evolució industrial.

El Papa homenatjà Sant Pere Claver

Joan Pau II ha adreçat un missatge a Colòmbia en el qual ret homenatge a Sant Pere Claver, jesuïta català, amb motiu d'haver-se celebrat el 400 aniversari del seu naixement a Cartagena de Indes. El Papa destacà que el sant era un autèntic defensor dels drets de l'home. El Cardenal Gantín ha representat el Papa en aquesta ocasió.

Afinant

Verge i màrtir,
avui

Un d'aquests dies, el 6 de juliol, s'escau la festa de santa Maria Goretti, verge i màrtir. Siguem sincers. No és una santa de moda per a molts cristians. Si fos de l'edat mitjana o de la primitiva Església, ningú no s'hi capficaria. "Aleshores" era normal donar la vida per la defensa de la virginitat, pròpia o d'altri. Però en el segle vintè...! Parlem-ne. Potser si que alguns, en un cert temps, varen reduir la moral cristiana al síde manament.

Però avui hi ha massa gent que voldria suprimir-lo. Es veritat que en altres temps — quins? — la pressió social, la ignorància, certes pors, semblaven uns gossos guardians de "la virtut". Avui tot això ha desaparegut. Més aviat l'ambient que ens envolta, la "ciència", la manca de miraments, dificulten el capteniment del cristià en aquest terreny. Encara més. L'acte que en deiem fornicació — i que sonava malament — ara en diuen "fer l'amor"; qui s'oposarà al desig que l'amor es faci...?

Tanmateix, l'Església estima com a do de Déu, immerescut, que la virginitat floreixi en el seu clos. Jesús verge, fill d'una mare verge, és i serà una fita que atraurà sempre l'Església i els seus fills.

Joan E. Jarque i Jutglar

A Alemanya

Edició d'una Bíblia per als que fan vacances

MUNIC.- La Comissió per a la Pastoral de Turisme de l'episcopat alemany acaba d'editar una nova Bíblia destinada a ésser distribuïda en els hotels on s'hi estatgen els estiuejants. Títolada "Johannes-John-Juan-Giovanni", conté l'Evangeli de Joan en alemany, anglès, espanyol i italià, il·lustracions dels fragments més importants i dels breus textos destinats a la reflexió que han estat reeditats pel biblista catòlic R. Schnackenburg.

Salutació del Bisbe de Menorca als turistes

Per la seva banda, el Bisbe de Menorca, Mons. Deig, ha adreçat una salutació als turistes que arriben aquest estiu a l'illa, en la que els hi diu: "Germanes turistes: Déu us gaudeix! L'Església Catòlica que està a

Menorca us saluda ben cordialment i us desitja una feliç estança entre nosaltres.

Heu vingut a passar uns dies de vacances a la nostra illa. Comprova-rem que la bona gent de Menorca és acollidora, franca i oberta. I sobretot, que estima a la seva illa, la respecta i vol que la respectin.

Amb aquesta nostra salutació i desig de felicitat per a tots vosaltres va també el prec que us feu càrrec de la nostra manera d'ésser i de viure. Us estarem molt agraïts si ho teniu en compte amb el vostre comportament i amb l'educació fonamental que fa que uns respectin als altres.

Així és el que volem i el que esperem. El nostre oferiment, per a tot el que necessiteu de nosaltres, és sincer.

Bones vacances! Què Déu us beneeixi amb els seus dons!"

"La vida humana és el fonament de tots els béns"

Declaració del Vaticà sobre l'eutanàsia

ROMA.- La Sagrada Congregació per a la Doctrina de la Fe, ha fet pública una declaració sobre l'eutanàsia, que ha estat aprovada pel Sant Pare Joan Pau II, en el transcurs d'una audiència amb el prefecte d'aquest dicasteri, cardenal Seper.

El document entén per eutanàsia "una acció o una omissió que per la seva naturalesa, o en la intenció, produeix la mort amb la finalitat de no produir cap mena de sofriment. L'eutanàsia se situa, doncs, en el nivell de les intencions o dels mètodes fins ara emprats".

Importància de la vida

"La vida humana és el fonament de tots els béns, la font condició necessària de tota activitat humana i de tota convivència social. Si la major part dels homes creuen que la vida té un caire sacre i que ningú no en pot disposar per pur caprici, els creients hi veuen a la vegada un do de l'amor de Déu, que són cridats a conser-

var i fer fructificar. D'aquesta darrera consideració en brollen les següents conseqüències:

1.- Ningú no pot atemptar contra la vida d'un home innocent sense oposar-se a l'amor de Déu envers ell, sense violar un dret fonamental, irrenunciable i inalienable, sense escometre, per aquest motiu, un crim molt greu (es deixen de costat les qüestions de la pena de mort i de la guerra, la qual cosa exigiria consideracions específiques, alienes al tema d'aquesta declaració).

2.- Tot home té el deure de conformar la seva vida amb el disseny de Déu. Aquesta l'hi ha estat encomenada com un bé que cal que doni els seus fruits aquí a la terra, però que només troba la seva total perfecció en la vida eterna.

3.- La mort voluntària, o sigui el suïcidi, és tan innacceptable com l'homicidi; una acció semblant constitueix, en efecte, per part de l'home, el refusament de la sobirania de Déu i del seu disseny d'amor.

EN AQUEST NÚMERO

L'EXERIT

Suplement infantil

JAPÓ

L'invitem
al primer país
de l'Orient.

Sorteig de 1.300 viatges.
(2 per Oficina).

Números fins
el 31 de juliol.

Si no pot
viatjar, tenim
una altra opció
molt
interessant.

CAIXA DE PENSIONS

"la Caixa"

Per això som els primers.

Catalunya
terrisiliana
SETMANARI POPULAR

Redacció i administració: Carrer València, 224, 2on. Barcelona-7. Telèfons: 215 27 39, 215 27 84, 215 28 05 i 215 24 33. Edita: EDICIONS TERRA NOSTRA, S.A. Director: Joan E. Jarque i Jutglar. Sots-director: Francesc Malgosa i Riera. Redactor en cap: Antoni Plaia i Mateu.

Redacció: Montserrat Vilaseca i Francesc Gamissans. Compaginació: Eugènia Vidal. Col·laboradors habituals: Pere Tena, Josep Ma. Aragonès, Josep Ma. Ballarín, Josep Ll. Martín Descalzo, Vicenç Nolla, Josep Faulí, Esteve Busquets i Molas, Pau López i Castellote, Climent Forner, Enric Planas, P. Angel Marsà, Xesc Solià, Albert Pera, Josep Ma. Gavin, Jaume Casanovas, Josep Ventura, Guillem del Món, Picanyol. Documentació: Ferran Camps. Traducció i correcció: Oriol Camps, Agustina Trullols. Publicitat: Josep Ma Truñó. Muntatge, composició i fotolits: Grup Tres. Administració: Joan Manuel Checa. Impremta: EMSA, c/ Llúria, 35. Barcelona-9. Dipòsit legal: 14.387. Subscripció: Anual 1.500 ptes. Semestral, 750 ptes.

El Papa i l'Amèrica Llatina

DIMECRES passat, dia 2, a Rio de Janeiro, Joan Pau II va suspendre per unes hores la seva visita pastoral, estrictament brasilera, per a escoltar a tota l'Amèrica Llatina participant en una reunió del CELAM (Consell Episcopal Ilatino-americà).

Va ser a Rio de Janeiro, l'any 1955, on va nèixer aquest organisme; donà a l'Església universal el primer exemple de la col·legialitat entre bisbes d'un mateix continent, que participen de les mateixes dificultats i els mateixos problemes. Amb la seva presència en aquesta reunió del 25è aniversari, el Papa vol marcar l'interès i sobretot l'esperança que la santa seu ha posat en l'experiència única que és la de l'Església del Brasil i les de les altres Esglésies del continent sud-americà: la necessària resposta diària al clam dels pobles on no és reconeguda, encara, la plena dignitat de l'home.

PER a tots els països de l'Amèrica Llatina, l'Església del poble. I gressivament, amb les seves preses de posició, l'Església del poble. I als països totalitaris s'ha transformat, de grat o per força, en l'única força d'oposició.

La Conferència de Puebla, amb motiu de la qual Joan Pau II emprengué l'any passat el seu primer gran viatge—marcant una prioritat—, va reconèixer la força que dona la unió per a invocar la solidaritat. Les comunitats de base en són la prova: a través d'elles es comprova el pas d'una Església piramidal a una comunitat de participació activa a propòsit de les lluites precises, d'on emergeixen alhora la consciència política i l'experiència de la força col·lectiva del poble.

LA Conferència de Puebla també ha provocat un canvi en el si de les congregacions religioses a tots els països de l'Amèrica Llatina. Fou en el transcurs dels anys seixanta que moltes d'elles, per manca de clergat regular, s'establiren en els barris extrems de les ciutats, encarregant-se de parròquies, redescobrint les necessitats dels pobres.

Els bisbes reunits a Puebla han comprovat: "que això obliga a una revisió de les obres tradicionals per a respondre millor a les exigències de l'evangelització (...) petites comunitats sorgeixen encara, nascudes generalment del desig d'inserir-se en els barris modestos o en zones rurals o en missions evangelitzadores especials".

JOAN Pau II, que té la mirada posada vers l'esdevenidor, sap que el futur de l'Església en el segle vinent es jugarà als continents dits avui dia "en desenvolupament". Ho ha repetit al llarg del seu viatge a l'Àfrica. I sap que el Brasil—a causa d'un caggirell racial que es va produint—serà el país negre més gran del món al mateix temps que el més gran país catòlic. A través del Brasil, és a tot el continent sud-americà que s'adreça aquests dies; i els camins que indica són vàlids per a tots els països del continent.

Les darreres setmanes ha rebut l'un darrera l'altre bon nombre de bisbes brasilers, de totes les tendències. Un d'ells—el cardenal Arns, arquebisbe de Sao Paulo, ben conegut per les seves "progressistes" preses de posició—, ha respost a un periodista italià que va demanar-li si, segons el seu punt de vista, Joan Pau II era massa "conservador", d'aquesta manera: "Escolta molt i atentament. No entenc que se'l pugui classificar com a conservador, ja que els conservadors no escolten mai".

Pere Claver, l'especialista en el rebuig dels homes

L'especialista a batejar esclaus de l'Àfrica fora de l'Àfrica que és com dir sant Pere Claver (1580-1654), s'hi dedicà durant més de trenta-cinc anys, i sempre en la mateixa ciutat de Cartagena de Nova Granada, avui Colòmbia. Aquest és l'aspecte més conegut de l'Esclau dels esclaus. El títol se l'inventà ell, quan signà el document dels darrers vots el dia 3 d'abril de 1622.

No seria, és clar, per obra i gràcia d'un paper més que esdevindria sant, sinó pel que hi havia hagut abans i el que havia d'haver-hi després de la fórmula oficial de la seva consagració. Joan Pere Claver i Corberó, que aleshores ja només era (només) el pare Claver, presentà a l'altar de Déu un document original, encapçalat amb noms de sants com és ara Tomàs, Llorenç, Bartomeu, "els mestres i advocats meus i dels meus estimats negres". Els noms que hi mancaven s'hi anirien afegint sense tintes ni lletres: cognoms exòtics com Monzolo, Folupo, Yolofo, Biafara, els amics intèrprets de les llengües africanes, i tot un ingent rosari de dotzenes de milers de negres esclaus, regenerats en la pica miosa del missioner després d'una catequisació suficient.

El P. Claver era un catequista vistós, o millor un cap responsable de l'equip dels catequistes esclaus, sense els quals no hauria pas abastat ni de lluny els milers i milers de catecúmens. Quan dic vistós, no sabria referir-me a una figura precisament elegant i ben plantada, sinó a l'home de Déu que malda a fer-se angolès amb els angolosos, negre amb els negres, però més encara d'endintre que d'enfora. Els elements plàstics dels quadres catequètics, amb vermell cru i línies ingènues, la música primitiva i esqueixada, les celebracions funeràries amb orquestra elemental a la catedral de Cartagena pels difunts que els blancs no ploraven, etc.; tot això fondia l'ànima emotiva dels grans amics negres perquè abans havia fos la de l'apostol, a qui fins la pell se li anava colrant. Si més no, la de l'ànima. La gent olora quan en són o no són d'estimades les seves ànimes.

Aquesta faeta del català, fill de Verdú, és més o menys coneguda com deia pel poble cristià. Però afegir-li les fibres llargues amb el rebuig dels homes: els empestats, els presos, els condemnats a mort. El pare Claver s'hi presentava amb el bastó llarg, que rematava en un crucifix, i una espècie d'alforja, en què hi havia una mica de tot. Segons els costums clericals de l'època duia un mantell, que deien miracler i que servia, si més no, per embolcallar la nuesa de centes de persones. Hi hagué dia que calgué rentar-lo set vega-

des. La resistència biològica de l'olfacte de Claver encara avui guanyaria el primer premi en els campionats mundials de la caritat. Els companys blancs, àdhuc els gens desnerits, s'hi desmaiaven; Claver anava per feina i alleujant els cossos guaria les ànimes. Hi ha un enfilall d'anècdotes en els processos per a la beatificació que encara esperen l'espremuda.

Enguany commemorem no pas el naixement a la glòria de sant Pere Claver, sinó el seu primer vagit a la vila de Verdú. Mossèn Marcia Cordella el batejà el dia 26 de juny de 1580. Un bisbe de Vic el va fer clergue en el temple de santa Maria quinze anys després. El de Barcelona li conferí els ordes menors molt poc abans que ingressés en la Companyia de Jesús a Tarragona, el 7 d'agost de 1602. L'estudiant jesuïta aprofundí la llengua grega i la filosofia a Girona i a Ciutat de Mallorca, on conegué un Germà llec que seria sant. Encetà els estudis teològics a Barcelona, al col·legi de Betlem, i els acabà a Santa Fe molts anys després. Cantà missa pel març de 1616 a l'altar de la Mere de Déu del Miracle.

I seguiran els anys de les suors meravelloses—negres i blancs a toc a toc—, algun cop "rient amb rialla bona" diu un testimoni, d'altres cops amb un rictus de melancolia. El Pare Claver d'enfora és fàcil de capir i per poc traçutà que siguin els biògrafs, interessa. Però el Claver d'endintre, entretotat, no pas entipàtic, radicalment obert. Al servei sense ambuts, humil, penitent, i amb el cor de crist i la primera persona del singular dels verbs gloriosos, és francament millor. Treballava vint-i-una hores cada dia, no pas senceres amb els negres i amb els blancs, ja que enraonava silenciosament amb Déu. Comprendreu que encomanar a Crist un per un tres-cents mil negres porta el seu temps. I alguna estona a més a més havia de trobar pels blancs, que adés l'estimava, adés el pessiguen.

Joan Gaberner, s.i.

Carta oberta als subscriptors i lectors

A través de les pàgines del nostre setmanari ja mantenim un diàleg constant. No serà sobrer, però, que avui m'adreç i especialment a vosaltres per a parlar-vos de la marxa de la nostra publicació.

Tal com veieu, CC es va millorant i consolidant. Aviat farà un any, a finals de setembre, que puntualment hem acudit a la nostra cita setmanal. Les finances de l'empresa, necessiten un reforç important, perquè hem invertit en equipaments per a servir-vos millor tal com podeu constatar. D'escriure, les vendes baixen a les ciutats durant els mesos d'estiu.

Hem d'afrontar, doncs, uns mesos dificultosos. Vosaltres, els subscriptors i els lectors, sou el nostre suport. És l'evidència. Estem segurs, i ens ho diuen les vostres cartes, que espereu el setmanari amb il·lusió cada setmana. Avui us vull demanar que dobleu el vostre suport. Ho podeu fer de qualsevol de les tres maneres següents i millor si ho feu de les tres alhora:

1.ª — Subscriure, potser per segona vegada, algunes accions de 1.000 pessetes.

2.ª — Renovar ben aviat la vostra subscripció els qui no en teniu domiciliat el pagament.

3.ª — Obtenir alguna subscripció nova entre els vostres amics.

Amb la certesa de que no deixareu d'aportar-nos el vostre ajut, resto ben vostre afm. en el Senyor:

Joan E. Jarque i Jutglar
director

SUBSCRIURE'M, durant un any a "CATALUNYA CRISTIANA"

Nom.....
Cognoms.....
Domicili.....
Població..... Districte P.....
 Envio les 1.800 ptes. per gir postal
 Incloc un taló barrat per aquest import
 Prego el Banc/Caixa.....
Agència..... que es serveixi domiciliari aquest pagament anual, fins a nova ordre, en la meua llibreta/compte, nº.....
Lloc..... data.....

SIGNATURA

El sotasignat.....
amb domicili a..... Telèfon.....
sol·licita la subscripció de..... Accions de 1000 ptes. emeses per EDICIONS TERRA NOSTRA S.A.
 Incloc un taló nominatiu bancari per valor de..... ptes. a càrrec del Banc/Caixa..... Agència.....
 Envio un gir postal.....
 Prego em trametin el corresponent rebut.....
..... de..... del 1980

SIGNATURA

Una junta parroquial ja n'ha elaborat el projecte

Es reconstruirà l'ermita de Santa Bàrbara de Blanes

L'ermita de Santa Bàrbara, tal com es troba actualment després de la destrucció salvatge feta per uns incontrolats. La devoció arrelada dels blanencs farà possible la restauració dels edificis que formen part del nostre patrimoni artístic i religiós.

Blanes. — Fa uns mesos començàvem la destrucció vandàlica de l'ermita de Santa Bàrbara de Blanes, situada sobre un pujollet que domina la vila i la badia. Ara podem donar compte de la bona notícia: es procedirà ràpidament a la seva reconstrucció, havent-se format una Junta Parroquial de Salvament que ja ha presentat a l'opinió pública el seu projecte.

Aquest projecte consta de tres etapes que, essencialment, és desenvoluparan així:

1) Reconstrucció de la capella: Es repararà l'estructura, aplegant

les pedres, tapant forats, adobant l'arc de la porta d'entrada, refent el rosetó, netejant la volta, etc. En total, aquests treballs costaran un milió de pessetes.

2) Reconstrucció de la torre: reforçament de l'estructura, reparació general dels paraments, construcció d'una coberta provisional, etc. Tot plegat costarà mig milió de pessetes.

3) Reconstrucció de la casa de l'ermità: es refaran les parets, es construirà el forjat del primer pis, es repararà l'escala, el teulat i es restaurarà la porta d'entrada: A-

questes obres costaran un milió de pessetes.

Podria ser casa de colònies

Un cop fetes aquestes obres essencials per a assegurar la supervivència dels edificis es procedirà a destinar-los als usos que semblin més convenients. En aquest sentit, la Junta Parroquial de Salvament proposa que la capella serveixi, lògicament, pels actes de culte. Que els baixos de la torre serveixin de sacristia, que s'instal·lin dipòsits d'aigua en els pisos intermitjos i que la coberta es destini a mirador públic. Per últim, es preveu que la casa de l'ermità s'utilitzi com a casa per a fer-hi colònies, refugi d'excursionistes, cau de minyons escoltes, lloc de trobades, etc. Al cos annexe a la capella, que es troba totalment enderrocat, s'hi podria instal·lar un petit museu d'ex-vots, o uns lavabos públics. De moment, l'ajuntament ja ha pres l'acord d'obrir el camí fins a l'ermita que es trobava gairebé impracticable. A més, tindrà cura d'instal·lar-hi els dipòsits d'aigua necessària per a les obres. I s'ha obert un compte corrent a les Caixes locals, mentre s'espera que siguin molts els qui dediquin unes hores a treballar gratuïtament els finals de setmana.

M. Çaballé

Un dia feliç per a Dani, Amador i Juanjo

Tortosa: Una primera comunió molt emotiva

Tortosa. — Dani, Amador i Juanjo, tres nens feliços de rebre per primera vegada el Cos i la Sang de Jesús.

Pertanyer al Col·legi-Cooperativa "Verge de la Cinta" per a promoció de subnormals, de Tortosa.

Dani, Amador i Juanjo es trobaven acompanyats a l'església parroquial de Santiago pels seus altres 60 companys de col·legi, pels seus pares i per llurs amics.

Celebrà la missa l'il·lustríssim Sr. D. Frederic Allara, Vicari Diocesà de Pastoral, el qual, en l'homilia, subratllà la igualtat de tots els homes davant Déu, que és el nostre Pare.

En l'ofertori de la missa, els companys dels combregants dipositaren joiosos les ofrenes de pa i vi damunt l'altar i portaren sengles rams de flors, mentre un grup de veus ami-

gues juvenils els acompanyaven amb llurs cants, que continuaren al llarg de la celebració.

Arribat el moment de la comunió, el sacerdot celebrant baixà per a donar el Cos de Crist als qui, sense poder pujar a l'altar, eren capaços de rebre a Jesús.

El Col·legi "Verge de la Cinta" funciona en règim de Cooperativa fundat pels pares, fa cinc anys, per a donar instrucció a llurs fills subnormals en edat escolar. Un cop passada l'edat escolar, el mateix Col·legi els hi dóna treball en el taller propi, amb monitors, que produeix peces per a una empresa local.

Al final de la Missa, ja al carrer, abraçades i mes abraçades.

Un dia feliç per a Dani, Amador i Juanjo...

Noces d'or sacerdotals

Van celebrar-les el dimenge 22 de juny, a l'Església dels PP. Jesuïtes del carrer Palau, els dos germans Anton Sinfreu, S. J. i Simó Sinfreu, prev.

Amb una gran assistència de parents i amics, el P. Anton remarcà en el seu discurs, la trajectoria magnífica, en bé de l'Església, pròpia i de son germà. Després de la Missa cantada de St. Pius X, tothom es traslladà a una sala, on la Coral "La Immaculada" ens féu escoltar una sèrie de cànecs de Pérez Moya, J. S. Bach, etc. molt ben interpretats. Després d'un refrigeri, el P. Provincial remarcà la importància de l'acte, donant a tots les gràcies per l'assistència.

Trobada de cristians en el món obrer

Ha tingut lloc al col·legi dels Jesuïtes del carrer de Pau Claris de Barcelona, una trobada convocada per la coordinadora de cristians en el món obrer, de representants dels grups que, dintre l'Assemblea Diocesana, han escollit el tema del món obrer.

Les propostes que posaren en comú feien referència a la problemàtica de l'atur, als moviments cristians obrers perquè estiguin presents en els organismes diocesans, al promoure, coordinar de forma més efectiva tots els moviments cristians en el món obrer i finalment, que es formi una comissió de treball per a portar a terme les conclusions de l'Assemblea Diocesana sobre el món obrer.

Bisbats i moviments

Aplec de la mare de Déu del Bon Viatge

A La Panadella, el dia 6 de juliol, i sempre s'escau a la primera festa del mateix mes, hi haurà l'aplec de la Mare de Déu del Bon Viatge. A les 12 del migdia, missa solemne cantada per la coral Lacetània de Cervera i seguidament concert per la mateixa coral.

Així també el dia 10 de juliol, dia de Sant Cristòfol i el diumenge següent, tothom qui desitgi beneir el seu vehicle quan passi pel Santuari de la Mare de Déu del Bon Viatge, de la Panadella, ho podrà fer.

La Mutualitat sacerdotal de Girona, premiada

La Mutualitat Sacerdotal "Nostra Senyora dels Angels", de Girona, ha obtingut el segon Premi de la Federació de Mutualitats de Catalunya i Balears. Aquesta Federació concedeix cada any uns guardons per a fomentar el mutualisme i enguany ha concedit el segon a l'entitat del Bisbat gironí.

Lleida: Homenatge a mossèn Biel

La Parròquia de Sant Joan Baptista homenatjà a Mn. Manuel Biel i Colet, amb motiu de celebrar les noccs d'or de la seva ordenació sacerdotal.

Mn. Biel, que porta molts anys a la Parròquia, havia estat de jove missioner a l'Argentina, i tornat a la diòcesi regenta unes parròquies, sempre amb una total entrega, tasca ejemplar i profunda vivència vocacional.

Molt estimat per tots, la Comunitat Parroquial li lliura un pergami, obra de l'artista Miquel Roig-Nadal, i altres obsequis, i a l'acte hi assistí una gran concurrència, suposà una gran diada comunitària d'homenatge a un home que s'ho mereix tot.

Candidats al Diaconat Permanent

En el Monestir de Montserrat, i després de totes les reunions efectuades al llarg d'aquest curs, s'han retirat durant un dia, acompanyats de llurs respectives esposes, els membres del Grup Diocesà de candidats al Diaconat Permanent.

Hi intervingué el monjo benedictí Josep M.ª Silvent, que posà de relleu com Montserrat es deu i està a l'aguait de la realitat de l'Església catalana diocesana i amb la mateixa imatge de la Moreneta, en oferir-nos a Crist, es presenta com a portadora i servidora de Crist a l'Església.

Exercicis Espirituals

Organitzada per l'Obra d'Exercicis Espirituals Parroquials, se celebrarà una Tanda d'Exercicis Espirituals en complet recés, a Caldes de Montbuí, del 21 al 26 de juliol, per a senyores i senyorettes dirigida pel P. Domènec, S. J. Per a informacions i inscripcions a la O.E.P., tel. 301 16 26.

PASO A PASO
CALZADO
DEPORTIVO

Bata
Bata
Bata

Concesionario:
GALLES

Condessa Sobradell, 3
Barcelona 2

COLEGIO
SALVADOR

Centro seglar mixto.
Parvulario, EGB y BUP
Homologado (exámenes
mismo colegio)

Media pensión, externado,
internado y acompañamiento
autocar

Zona alta ciudad,
muy saludable

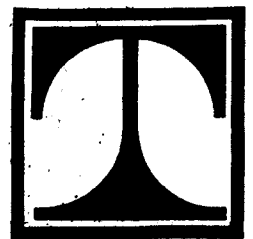
C. Teodoro Roviralta, nº 1 (torre)
(tocant a Avinguda Tibidabo)
Teléfono 247.01.10

UNA BONA NOTICIA PER ALS
JUBILATS

Ens plau comunicar a tots els Srs. i Sres. jubilats que ara podran tenir llur LLIBRETA D'ESTALVIS - a 1 any - a l'alt interès del 12'5 per cent anual i pagues trimestrals en un conegut i molt segur BANC.

Aquesta bona notícia és un assessorament gratuït de la Corporació de la Petita i Mitjana Empresa. Carrer de Balmes, 357 (cantonada Gral. Mitre). Barcelona -6. (Telfs. 211.39.04 i 247.27.49), on hi podran anar a partir de 9 a 2 i de 4 a 9 per rebre total i cordial informació. Els senyors jubilats que visquin fora de Barcelona poden demanar la visita d'un Delegat.

DECORACIO
COMERCIAL

TORRES
DEGORADOR COL·LEGIAT
núm. 43

BOTIGUÉS - DESPATXOS

TOTA MENA DE NEGOCIS

Gran Via 688 - Tel. 225 62 32
Barcelona-10

Aquests estiu, a diferents contrades de Catalunya

Jornades sobre participació i corresponsabilitat a l'escola

Ara fa un any, les escoles cristianes de Catalunya celebraren el seu primer Congrés. Fou un moment de trascendental importància en el seu procés de renovació. Més de quatre-centes escoles de Catalunya expressaren la seva voluntat de donar una resposta actual a les necessitats educatives de la nostra societat. Les conclusions del Congrés manifesten ben clarament el sentit que volen donar a aquesta renovació: l'escola cristiana vol ser una escola inserida en el món que vivim, obra de comunitat educativa i coherent amb la seva opció cristiana.

Els qui formen les comunitats educatives d'aquestes escoles saben que el procés no és fàcil, que molts aspectes d'aquesta renovació no depenen totalment d'ells i que es tracta d'una tasca que demana temps i un esforç constant. En efecte, el marc legal encara impedeix una real igualtat d'oportunitats, i fa que moltes escoles cristianes, de tots els nivells i graus, no puguin ser assequibles a tothom; la seva estructura i organització internes no estan dotades de prou flexibilitat i en ocasions, la participació corresponsable per part de tots els estaments no acaba de ser una realitat; l'actualització pedagògica i didàctica comporta una tensió constant per part del professorat; les Associacions de Pares van descobrint camins i mitjans de col·laboració amb l'escola, però sovint ensospuguen amb dificultats internes o de relació amb Titulars i Professors. En fi, uns i altres constantment que encara queden objectius per assolir, i que la realitat que vivim cada dia encara està lluny de l'ideal dibuixat en les conclusions del I Congrés.

Si tot això és veritat, també és veritat que aquests dies el conjunt de les escoles cristianes de Catalunya està fent un pas endavant en la línia de renovació marcada pel Congrés.

En efecte, el Secretariat de l'Escola Cristiana ha organitzat unes Jornades sobre un tema vital: **Participació i corresponsabilitat a l'escola**. Tenen lloc aquest estiu a Banyoles, Balaguer, Tarragona, Solsona

i Barcelona (tres vegades) i hi participaran més d'un miler de Directius, Professors i membres de les Juntes de les Associacions de Pares d'un conjunt que passa de les tres-centes escoles de totes les comarques catalanes.

Un any després del I Congrés de l'Escola Cristiana de Catalunya i quan les Corts han aprovat una Llei Orgànica que estableix uns òrgans col·legiats a les escoles com a mitjà de participació corresponsable, aquestes Jornades volen ajudar a les escoles a ser fidels a les opcions del Congrés i a aplicar a la realitat del propi centre el contingut de la Llei Orgànica. Per això els objectius que persegueixen són els següents:

- Aprofundir la idea de comunitat educativa com a exigència fonamental d'una escola.

- Estudiar la realització pràctica dels trets essencials de la comunitat educativa a través d'una participació corresponsable en la tasca formativa de l'escola per part de tots els estaments que hi concorren.

- Estudiar els objectius, contingut i transcendència de la "Llei Orgànica que regula l'Estatut de Centres Escolars".

- Definir el sentit de l'Estatut d'una escola com a expressió d'una participació corresponsable al servei de la formació integral dels alumnes.

- Elaborar un projecte d'Estatut adaptat a la realitat de la pròpia escola.

Els objectius són ambiciosos i han despertat l'interès de les comunitats educatives. Estem segurs que la realització d'aquestes Jornades suposaran un bon pas endavant per a moltes escoles cristianes del nostre país. La reflexió dels qui hi participin, així com l'intercanvi amb pares d'alumnes i professors d'altres escoles seran sens dubte un estímul que els ajudarà a continuar treballant per a aconseguir unes escoles adequades a les exigències de la nostra societat i a les necessitats de l'Església de Catalunya.

Francesc Riu

Un home al servei de l'Església i de Catalunya

Damià Estela, testimoni d'excepció

Amb aquest títol, la revista "Quaders de Pastoral" acaba de publicar un número especial (el 61) íntegrament dedicat al Dr. Damià Estela i Molinet (1904-1979). Es tracta del sacerdot exemplar que ha estat rector del Seminari de Girona durant molts anys. La publicació esmentada ens dona el seu Diari d'onze dies d'agost del 1936. Una data prou eloqüent!

La importància excepcional d'aquest escrit rau en fet que l'autor dedica aquells dies de persecució cruenta, i per a ell, d'absoluta inactivitat - amagat que es trobava a la seva població natal de Besalú - a una reflexió cristiana i - en tant que era possible - desapaixonada sobre els caòtics esdeveniments del començament de la guerra civil.

L'escrit del Dr. Estela - tot i la seva brevetat - és d'una densitat extraordinària i no és possible de fer-ne un resum exhaustiu en poques línies.

D'on ve la seva importància? Com fa notar Josep M. Totosaus, "aquest dietari del Dr. Estela... pertany al tipus de reflexions que la guerra hauria hagut de desvetllar", però que la majoria no arribaren a fer. Com "L'església cremada" de Joan Maragall, haurà restat una excepció, quan hauria calgut que fos la norma. Reflexions així haurien pogut donar guiatge cristià als camins difícils de la nostra Església. Malauradament, foren silenciades durant molts anys i avui ens causen melangia, quan pensem tot allò que, en perdre-les, hem perdut.

Noguesmenys, tenim encara el deure d'aprofitar-les. No podem renegar dels nostres profetes.

Hi ha dos grans amors al diari del Dr. Estela: l'Església i Catalunya. L'un va lligat amb l'altre necessàriament. Hi ha ací l'aplicació de la frase de Joan: "El qui no estima el seu germà, que veu, no pot pas estimar Déu, que no veu" (1Jo 4,20). El Dr. Estela parla amb una insistència colpidora de la necessitat d'estimar el poble, el nostre poble, encara que no ens compreguem i ens odii. Veu que molts se sentiran temptats a tenir-li una rancúnia més o menys sorda (pàg. 10).

El qui escriu aquestes ratlles té motius personals per a parlar de l'amor del Dr. Estela a Catalunya. I podria referir-se llargament a un amor silenciós, tàcit, sobreentès, comprimit i reprimat durant molt temps. Amb el seu deixeble no feia demagogia ni mai ningú de nosaltres

el va sentir malparlar dels qui en aquell temps oprimien Catalunya. Però el foc sempre respira. El seu silenci discret no ens enganyava i, si més no indirectament i per contacte cordial, ens ensenyava a estimar el nostre poble.

El seu diari presenta molts trets del fet diferencial de Catalunya enmig de les circumstàncies del començament de la guerra (pp. 19 i 22). Denuncia que el fantasma del "perill catalanista" va contribuir molt a desballestar les activitats cristianes per part de molts catòlics mal aconsellats de tendència integrista i conservadora (p. 17). El Dr. Estela, tan poc donat a expansions sentimentals, confessa clarament: "(Vull ser) un apòstol que es deixi matar o que es gastí, si és aquesta la voluntat de Déu, per la seva pàtria, que estimo amb totes les forces de la meua ànima" (p. 11).

L'amor del Dr. Estela a l'Església es manifesta encara amb molta més extensió. Va unit al gran dolor del daltabaix que presència. Es un dolor que el purifica i li fa aprofundir el sentit genuí de l'Evangeli. Es el fruit substancials que treu d'aquells dies. D'ací ve que la idea del martiri arribi a ser com una obsessió. Davant la violència amb què els enemics ataquen la religió, maten i incendien, el Dr. Estela proclama: "Ben lluny de mi el pensament de la guerra civil, de les armes, de les actituds rebels" (p. 8). Renuncia, doncs, a adoptar actituds de violència defensiva o de croada que traïrien valor a la confessió de fe martirial - la gran temptació que veia alçar-se aleshores (p. 22).

La brevetat obligada d'aquestes ratlles no em deixa subratllar molts dels pensaments que fan del Dr. Estela un profeta que pressentia el temps del Vaticà II: els seus anhels de reforma en l'organització eclesial, els seus judicis sobre la situació real del catolicisme a Espanya, la seva doctrina sobre la tolerància civil en matèries de religió, sobre les relacions entre l'Església, l'Estat i la política, etc.

Però no acabaré sense consignar francament allò que m'ha suggerit la lectura del diari. No he pogut evitar la sospita de si l'actitud dels nostres cristians el 39 no els hauria fet perdre molts dels mèrits que havien guanyat amb la persecució del 36.

Que, almenys, la lliçó pòstuma del Dr. Estela no ens sigui inútil i contribueixi a il·luminar els nostres camins d'avui.

A. Soler Solei

L'encontre en la tercera fase

Un Déu més enllà de les estrelles no interessa. El veritable teòleg marxà paral·lel amb el bon filòsof. I aquest no pot pensar al marge dels esdeveniments de cada dia si vol mantenir-se dins la "realitat". Ja és prou migrat que el pensament humà no aconsegueixi sinó "disseccar" el fenomen del procés vital. Pensar sols combinant idees, és igual a treballar amb cadàvers. El pensament no recull l'alè vital. Quan el pensament construeix i ordena una ideologia, està organitzant un museu de fotos o d'animals dissecats. La vida s'escapa de qualsevol "enquadrament filosòfic". Bergson dixit.

Igualment, Déu es troba dins la Vida. Un Déu que es trobés fora del món en tot cas no l'hauríem de menester; si anem sols, podem conti-

nuar sense companyia.

Però Déu aguanta això que en diem Vida. El seu pols, el seu cervell i el seu cor - ho hem de dir amb paraules i coses nostres - bateguen dins totes les formes i fenòmens. Qui ens hauria dit, a tu i a mi, quan ens trobàvem en el si de la mare - en aquell petit món que semblava fet a la nostra mesura - que més enllà d'aquelles parets de pell i de carn ens n'esperava un altre que no tenia res a veure amb aquell on ens trobàvem vivint? Nosaltres no ho recordem, però en morir en aquell petit món, ploràrem. El nostre plor el recolliren els qui ens esperaven a l'altre costat, i ells en tingueren gran joia.

No fóra insensat de pensar, allà dins - suposem-ho! - que ets molt important tot sol? Que no necessites de ningú, perquè allà dins no hi ha ningú més que tu? Ni necessites, creus, de la mare que no veus enlloc, quan realment hi estàs empalmat, en xucles constantment, i si vius, és gràcies a la seva vida perquè ets una part d'ella?

He dit que aquell món petit del si de la mare no té res a veure amb aquest on ara vivim i no és cert. En el fons és el mateix. Només és un nou estadi o fase. Aquest engloba, acull i fa possible aquell. Estan estretament lligats l'un i l'altre, malgrat les diferències de color, de mida, de música i de totes les altres coses. Fins que no l'has descobert, aquest món, no és ni imaginable d'allà dins estant. Fent un esforç extraordinari es podria arribar a pensar que les parets que ens envolten, podrien ésser per l'altre costat el començament d'algun altre espai vital. Però si el volguéssim imaginar, fariem una còpia molt semblant a la vida rudimentària que ens evolta amb algun afegit de fantasies ridícules. La realitat de l'altre costat existeix amb tot el seu pes específic i nosaltres tan ignorants! Si ara ho veiem clar és perquè ens trobem en aquest segon estadi. Abans només n'hauríem pogut arri-

bar a entreveure l'existència. No res més.

També de cara al futur de la nostra vida, després de la mort, ja és molt haver descobert la possibilitat d'un tercer estadi, fent un salt mental semblant, en sospitar un món d'altres, les parets vives del si de la mare. No hi fa res que Déu no s'hi vegi ni es noti a través dels instruments i de les mesures de què disposem. Si fos tan a l'abast seria part de nosaltres i patint els mateixos condicionaments, i Déu és la font, el fonament de tota vida, o no és. Es que veu i sospita la presència de la mare, l'infant en gestació? Tanmateix n'està voltat, d'ella; hi està pràcticament absorbit. Sant Pau ho diu "En Ell estem, ens movem i som", de manera semblant a l'infant dins la mare.

Les parets que ens separen de l'altre costat no son ja de carn o de pell sinó d'esperit. Són la Llibertat, l'Amor, la Veritat, la Justícia, la Pau. Darrera d'aquestes barreres fonades com els espais i brillants com el Sol enlluernador que ens porta adele-rats, semblants a papallones al voltant d'un llum resplendent dins la tenebra. Darrera aquestes barreres i a través d'elles, hi ha instal·lat "un cel nou i una nova terra".

Després de les sorpreses en néixer en aquest món on vivim, convé no avançar el què i el de quina manera. És suficient i és molt! arribar a afirmar l'existència.

No és teòleg del Déu real, doncs, aquell qui el pensa més enllà de les estrelles. Déu és en i amb nosaltres. A Déu se'l troba seguint els fils de la veritat, de la justícia, de la llibertat, de l'amor enmig d'aquest bullit d'esforços - coneguts alguns, imperceptibles els altres - personals i col·lectius que no són sinó la nostra pròpia gestació o maduració humana. Tot cristià que viu l'experiència de la fe, gaudeix de l'instrument més important per a fer teologia. Tot cristià és un laboratori de teologia.

Mn. Josep Dalmau

COSMOS

ESTANCIAS PARA SU VERANEO

Estancias en Hoteles y Apartamentos de Playa o Montaña

Con o sin transporte desde Barcelona.

En régimen de alojamiento y desayuno o pensión completa. Especial oferta para las Islas Baleares, Canarias y Madeira. Información gratuita del estado de reservas, posibilidades precios y de los lugares preferidos.

No demore su encargo... veremos de complacerlo.

VIAJES COSMOS

Enrique Granados 19
Granvia 654
P. Valldaura 206
Tel. 254 28 49

MAESTRO. ¿DONDE MORAS?

"VENID Y LO VEREIS"

...y se quedaron con El (San Juan I, vers. 38-39)

Ejercicios espirituales

según método de S. Ignacio que en régimen de internado y silencio organiza LUZ de DIOS
Días: del 1 al 7 de agosto.
Información: Avda. Coll de Portell, 3. Entlo. 3.
Teléfono 219 21 20 - Barcelona - 24.

XV Tren de l'esperança

500 malats de Girona visitaren Lourdes

GIRONA.— El dia 3 de juliol sortí de l'estació de Girona el "XV Tren de l'Esperança" que portà prop de mig miler de malats a la gruta de Lourdes. Una vegada més tingué cura de l'organització de la peregrinació l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes que ha buscat els equips de "brancardiers" i d'infermeres necessàries.

També acompanyà l'expedició un equip de metges que atengué als

peregrins durant tot el viatge. El senyor Bisbe, Monsenyor Jaume Camprodon, concelebrà la missa al santuari. La fotografia recull un moment de la processó amb el Santíssim a la gran esplanada de Lourdes durant un pelegrinatge gironí de fa uns anys. Mossén Sebastià Congost, Consiliari, dirigeix els cants, acompanyat d'uns quants joves.

M. Caballé

A l'arxidiòcesi barcelonina

Atenció als immigrants del Tercer Món

BARCELONA.— Des de fa més de dos lustres Barcelona es convertí en centre d'atracció d'innombrables immigrants procedents del continent africà.

L'Església a Barcelona, conscient de la magnitud dels problemes que aquesta mobilitat generava, donà una atenció especial a aquests immigrants provinents del Tercer Món alhora que s'intentava trobar la solució més addient.

L'arquebisbe de la diòcesi, Cardenal Jubany, encomanà a la Delegació de Migracions la realització de qualsevol mena d'accions, encaminades a resoldre, de forma global i personal, les situacions problemàtiques d'aquests immigrants. L'atenció directa als mateixos i la visita diària als quins

es trobaven detinguts i en tràmit d'expulsió del territori estatal, per haver infringit les normes vigents d'estrangeria, oferiren l'oportunitat de conèixer la realitat, podent així actuar, amb un perfecte coneixement de causa, en diversos fronts.

S'aconseguí que els Organismes Oficials de la província mostressin certa flexibilitat quan se sol·licitaven regularitzacions de situacions concretes d'il·legalitat en les quals es trobaven immersos la gran majoria dels estrangers arribats amb la intenció d'establir-se a Barcelona. Aquestes situacions d'il·legalitat i clandestinitat eren impossibles de normalitzar si hom aplicava la legislació vigent.

Professions religioses a Tortosa

TORTOSA.— Josep Ma. Albacar Casas, de Tortosa; Roman Casanova Casanova, de Deltebre-La Cava; Cristobal Zurita Esteller, de Benicarló; Maria Cinta Ortiz Muñoz, de Tortosa, el primer viduu i els altres tres, joves, reberen el sagrat ordre del Diaconat, a la Santa Església Catedral, i la jove Cinta es consagrà perpètuament al Senyor en el Monasteri de Clarisses de Tortosa.

El P. Josep Mª Albacar es trobava acompanyat de molts homes i dones que, a través dels Curs de Cristiandat, havien estat llurs companys d'apostolat.

J.M.R.

Tortosa, Gandesa, El Pinell de Brai, Flix i Raval de Crist. Més o menys siguerem unes cinquanta persones.

L'atenció es va fixar en els condicionaments extracatequètics propis del nostre entorn social i en ells mateixos com a catequistes.

Encontre de catequistes

Ha tingut lloc el VI Encontre Diocesà de Catequistes al Seminari. Els participants varen ser sacerdots i catequistes de tots els nivells de Sant Carles de la Ràpida, Amposta, Xerta,

"Informar dels problemes del Tercer Món i intentar solucionar-los"

Cloenda, a Barcelona, de la XXI Campanya contra la Fam

BARCELONA.— Amb motiu de la cloenda de la XXI Campanya Mundial contra la Fam, va tenir lloc a la seu de la Delegació de Barcelona, Rbla. de Catalunya, 32, i amb l'assistència de la Delegada Nacional, Pilar del Villar de Rábago, i les delegades diocesanes de Barcelona, Seu d'Urgell, Girona i Lleida, un emotiu acte en el qual es lliuraren els xecs als responsables residents a Barcelona dels objectius del Tercer Món patrocinats per la Campanya.

Com hom ja sap, la campanya aconsegueix dos objectius: 1er. informar de les necessitats i problemes del Tercer Món, i 2on. intentar remeiar-los per mitjà d'ajut directe a objectius concrets de promoció i desenvolupament. Es sent els principals: agrícoles, sanitaris, educacionals, socials i promoció de la dona.

Enguany, la col·lecta total a Espanya ha estat de 389.300.794 ptes; Barcelona ha aportat 27.148.795 ptes.

Els projectes atesos són reparats en els següents països:

Asia.... Índia, Taiwan, Tailàndia, Corea del Sud, Hong Kong i Filipines

Africa.... Alt Volta, Angola, Benin, Burundi, Camerun, Etiòpia, Ghana, Kènia, Libèria, Madagascar, Malí, Rwanda, Senegal, Sudan, Tanzània, Txad, Togo, Zaire, Zàmbia, Zimbabue i Niger.

Amèrica Llatina.... Bolívia, Brasil, Colòmbia, Xile, República Dominicana, Equador, Guatemala, Hondures, Mèxic, Nicaragua, Panamà, Paraguai, Perú, El Salvador i Uruguai.

Oceania.... Timor.

La novetat d'enguany ha estat l'anomenada "Operació Enllaç", per mitjà de la qual s'ha tractat de relacionar directament grups de persones amb alguns objectius concrets del Tercer Món, entre ells grups i entitats culturals, grups d'esplai, parròquies, col·legis, escoles professionals, etc, trobant-hi un ressò positiu.

D'aquesta manera, la Diòcesi de Barcelona ha aconseguit sis "Operacions Enllaç". Dues de caire agrícola a Gujarat (Índia), han estat finançades per la població de Terrassa. El seu valor és de 2.500.000.-ptes. La població de Rubí va acollir un projecte a Madagascar consistent en promocionar un centre femení d'ensenyament per valor de 180.000.-ptes.

La parròquia de la Stma. Trinitat de Sabadell s'ha fet càrrec d'un projecte per a construir tres pous a un llogarret de l'Alt Volta, per valor de 200.000.- ptes.

El Col·legi de la Immaculada de la població de Gavà, s'ha encarregat de la reparació d'unes cases de leprosos a Balasore (Índia), 80.000.- ptes.

Caldes de Montbuí, promoció un projecte per a millorar la comunicació per via fluvial a Puerto Maldonado (Perú) Amb aquest projecte es preten la promoció cultural i sanitària.

A Girona una mitjana superior a l'estatal

El Bisbat de Girona ha recollit un total de 5.475.169 pessetes en la Campanya contra la Fam d'aquest

any. La campanya es va tancar el primer de maig i ja s'accepten donatius per al proper exercici a la Delegació de Càritas del carrer Ciurana, n.º 10 de Girona.

Cal dir que aquesta xifra és un 19 per cent superior a la quantitat recollida l'any passat, que només va arribar als quatre milions i escaig de ptes. Igualment, cal destacar que Girona ha superat la mitjana de l'Estat Espanyol, que només és de 10,75 pts. per habitant, i en canvi la nostra Diòcesi ha obtingut un 11,40 pts. per hab.

Amb aquests diners serà possible atendre un total de 379 projectes presentats i aprovats per a l'any 1980. A més, encara es podran atendre també 168 nous projectes de la propera Campanya, considerats tots ells d'emergència. Totes aquestes necessitats corresponen a equipaments d'hospitals, centres sanitaris, escoles pre-fabricades, maquinària agrícola, etc. de països subdesenvolupats. Aquests països es troben en l'anomenat Tercer Món, de l'Àfrica, Àsia, Oceania i Amèrica Llatina.

Els responsables de la Campanya contra la Fam en la nostra Diòcesi volen fer arribar el seu agraïment a tots els seus col·laboradors i a tots els qui s'han interessat pel problema. Un agraïment especial es vol trametre des d'ací als nombrosos donants anònims als quals no s'ha pogut fer arribar personalment l'acús de rebut.

M. Caballé

Avisos i Comunicats

Barcelona

Mes d'exercicis per a sacerdots i religiosos.— Se celebrarà de l'1 al 28 de setembre a la Casa de Sant Ignasi c/Carrasco i Formiguera (abans Dt. Amigant), n.º 32, tel. 203 88 62 A la llum de la Bíblia i del documents del Vaticà II, s'ofereix una extraordinària oportunitat de reflexionar l'Evangeli i el compromís de servir-lo.

Associació de sant Enric.— Invita a tots els Enrics i les Enriquetes a honorar la festivitat del seu St. Patró, el diumenge, dia 13 de juliol, a les 20 hores i a l'església de Maria Auxiliadora, a participar en la celebració de l'Eucaristia que presidirà Mn. Enric Colet, Rector de St. Vicenç de Sarrià, i al concert coral que interpretarà l'Orfeó de Sants dirigit pel mestre Enric Ribó, amb obres dels compositors Enric Morera i Enric Ribó. Els assistents seran gentilmente obsequiats amb el tradicional "ceptre de l'emperador"

Premi de poesia "Amadeu Oller".— La parròquia de St. Medir de la Bordeta, Barcelona, convoca a tots els poetes, d'edat no superior als 30 anys a prendre part en aquest certamen. Els originals han de ser enviats al Centre Parroquial de St. Medir, c/ de la Constitució n.º 12, Barcelona-14 Per informació: tel. 421 65 50

Excursió a Lourdes i al Canigó.— Els "Aplecs de Matagalls" han promocionat també enguany les tradicionals visites a Lourdes i al Canigó, que comprenen diverses excursions a Carvannie i voltants de la ciutat mariana i dels llocs tan venerats al Vallespir, presidit pel majestuós Canigó, com són: Prada, St. Miquel de Cuixà, St. Martí, Villefranche, Vernet les Bains i Prats de Molló. Els dies de la sortida seran: del 9 al 17 d'agost. Per a les inscripcions cal adreçar-se als Claretians de l'Avinguda de St. Antoni Mª Claret, 45 tel; 207.02.49 de Barcelona, de les 6 a les 9 del vespre.

Centre d'estudis pastorals.— Juntament amb l'associació Bíblica de Catalunya, ha tornat a programar per al proper curs 1980-81 els "Cursos de Pastoral Bíblica" Es distribuiran de la manera següent: Curs A, dilluns: Llibres Històrics de l'A.T. Evangelis sinòptics i Fets dels Apostols; curs B, els dimecres: Profetisme i Apocalíptica en l'A.T. Evangeli de Joan i Apocalipsi; i curs C, els divendres, Literatura sapiencial de l'A.T. i Cartes apostoliques. Hi harà unes lliçons introductòries comunes a tots tres cursos Horari: de 4,30 a 6.45 de la segona quinzena d'octubre a finals de maig. Informació: Secretaria, Rivadeneyra, 6 et. Barcelona-2 d'11 a 1 i de 5 a 7,, llevat d'agost.

Protegiu la salut familiar
bebent

AGUA VITAL DE FOURNIER

de La Garriga

No n'hi pot haver cap altra de millor

CASA TORRES

Teixits novetats senyora

REBAIXES

fi de temporada

Passatge de Gràcia, 118

**Aquests són els miracles que desitjo:
la conversió i la pau per a moltes ànimes**

Cinquè aniversari de la mort de mons. Escrivà de Balaguer

El propassat dia 26, va acomplir-se el cinquè aniversari de la mort de Mons. Escrivà de Balaguer. Fa poc que he tornat, junt amb un nombrós grup de sacerdots, del Santuari de la Mare de Déu de Torreciudad, que fou aixecat per l'amor a la Mare de Déu i el zel per les ànimes d'aquest sacerdot aragonès, no fa gaires anys.

Vam tenir l'oportunitat de xerrar una bona estona amb el rector del santuari. D'entre les característiques de la tasca espiritual que es realitza a Torreciudad, va destacar, amb gran alegria, el gran nombre de confessions. Ell, amb una vintena de sacerdots, havien atès ininterrompudament tot el diumenge, els milers de persones que hi anaven a rebre el sagrament de la Reconciliació.

D'aquesta manera, en aquell santuari aragonès, s'acompleix un desig del Fundador de l'Opus Dei, el qual havia dit de Torreciudad: **Espero fruits espirituals: gràcies que el Senyor voldrà donar a aquells que vagin a venerar la seva Beneïda Mare al seu Santuari.** Aquests són els miracles que desitjo: la conversió i la pau per a moltes ànimes. Per això va voler que s'hi instal·lés un bon nombre de confessionaris, perquè la gent es purifiqui en el sant sagrament de la Penitència i un cop renovats les ànimes — es confirmi o renovi llur vida cristiana, aprenguin a santificar i estimar el treball, portant a les seves llars la pau i l'alegria de Jesucrist.

En l'espiritualitat que Déu va voler per a l'Opus Dei, i que el seu fundador va saber marcar amb segell de foc, s'hi troba com a fonament, el sentit de la filiació divina: el fet, la realitat joiosa — fruit del Baptisme — de què som fills de Déu per la gràcia. A Mons. Escrivà de Balaguer li agradava recordar el caràcter paternal i misericordiós de l'Amor de Déu, que sempre està al costat nostre. **Hi és com un Pare amorós — en cadascun de nosaltres ens estima molt més que les mares d'arreu del món puguin estimar llurs fills—, tot ajudant-nos, inspirant-nos, beneïnt... i perdonant.**

Per això va ensenyar a milers de persones d'arreu del món a commoure's en veure un Déu que perdona, que manifesta la seva grandesa i paternitat, tot perdonant els pecats dels homes per mitjà del ministeri

dels seus sacerdots: **Mira quines entranyes de misericòrdia té la justícia de Déu! —Perquè en els judicis humans, es castiga aquell qui confessa la seva culpa: i en el diví, es perdona. Beneït sigui el sagrament de la Penitència!**

Un mes abans de la seva mort, Mons. Escrivà de Balaguer va anar a Torreciudad. Llavors va voler conèixer la cripta —encara sense acabar— on hi ha els confessionaris. Com un senyal més de la seva gran devoció per aquest sagrament, demana de confessar-se.

També Joan Pau II, el propassat Dijous Sant, va voler, com un sacerdot més confessar durant un parell d'hores els fidels que anaven a la Basílica de Sant Pere, per a reafirmar amb el seu exemple, el que ja ha dit moltes altres vegades: "L'Església, tot observant fidelment la pràxi plurisecular del sagrament de la Penitència —la pràctica de la confessió individual, unida a l'acte personal de dolor i al propòsit de l'esmena i satisfacció— defensa el dret particular de l'ànima. És el dret a un encontre més personal de l'home amb el Crist crucificat que perdona, amb el Crist que diu, per mitjà del ministre del sagrament de la Reconciliació: **"els teus pecats et són perdonats; veste't i no pequis més"**.

Dr. Ignasi Segarra, pvre.

VII Jornades del Moviment de Dones

Un projecte de renovació a l'Acció Catòlica

Madrid.— Les setenes jornades nacionals del moviment de Dones d'AC, celebrades fa poc, han presentat la realitat d'aquest moviment d'Acció Catòlica en el seu moment actual i el seu projecte de futur per a l'Església i la societat.

Aquestes jornades, cita anual de responsables i representants de les diòcesis amb la comissió permanent, se situen dins un procés de renovació viscut els anys darrers per tal d'adequar el seu compromís a les situacions noves de l'Església i la societat.

Aquests anys darrers de caminar silenciosos i continu, amb fites marcades per assemblees, jornades, campanyes i reunions, unes onze mil militants distribuïdes per totes les regions i diòcesis han anat descobrint altra vegada de manera progressiva i adaptant a les noves realitats circumstancials les claus de llur compromís de militants d'Acció Catòlica. Redescobren llur vocació apostòlica de ser presència cristiana en el món. Senten necessitat de realitzar aquesta presència per mitjà d'una acció evangelitzadora que tingui com a objectiu la transformació de les realitats que viuen. La comissió permanent, assessorada per l'Oficina d'Estadística i Sociologia de l'Església, va fer una enquesta a totes les militants per a un estudi sociològic que doni una imatge del moviment: dades personals, familiars i ambientals; actitud davant l'Església, societat i moviment mateix. Les respostes de més del 30 per cent van permetre

d'arribar a les jornades amb dades totalment fiables sobre la realitat del moviment.

A l'anàlisi de la realitat —a partir de la síntesi dels qüestionaris i dades de l'enquesta— va seguir un debat d'esmenes i el treball de grups. A la plenària quedaren clarament definits els aspectes de l'ambient mitjà on estan les dones d'Acció Catòlica. L'assemblea en va fer un judici cristià, il·luminat per la ponència de mossèn Felipe Fernández Alia, vicari pastoral de la diòcesi d'Àvila. Un estudi sociològic d'aquest medi i del moviment fou realitzat pel senyor Vicente Sastre, director de l'Oficina d'Estadística i Sociologia de l'Església, amb unes opcions més definides per al treball que s'ha de seguir el curs que ve.

El moviment de Dones d'Acció Catòlica es referma en la seva opció evangelitzadora a partir de l'anàlisi de l'ambient, les seves realitats i problemes, confrontats amb l'Evangeli, per tal d'aconseguir el perfeccionament de l'Església i la transformació de la societat. Realitzarà aquesta evangelització en comunió amb el ministeri pastoral i els altres moviments i grups. Vol ser, dintre el seu ambient, veu profètica que anunciï amb la seva vida els valors de l'Evangeli i obtingui una Església més evangèlica i una societat més justa. Té ganes de participar en les plataformes populars d'acció eclesial, social i ciutadana: comunitats, associacions de barri, pares de família, mestresses de

casa; revisar constantment aquesta participació per tal de garantir una acció evangèlica amb realisme i eficàcia; portar aquesta preocupació i projecte a d'altres persones. L'assemblea es fa conscient de portar endavant una acció especialment important entre els adults de classe mitjana —proporcionalment, el sector més nombrós i de més pes específic en el quefer d'una Església i una societat noves—; un sector on incideixen de forma molt significativa alguns dels greus problemes que viuen l'Església i la societat: la problemàtica familiar, l'educació, l'atur, la inseguretat, les crisis generacionals. Aquest sector, desatès en les tasques pastorals, ofereix les bases d'un cristianisme tradicional, però amb desigs renovadors d'actualització i compromís.

Es tracta de lluitar-hi contra els condicionaments i injustícies, i de promoure-hi tot el que signifiqui comunió, servei als altres, igualtat i amor.

La dimensió teològica i vivencial de compromís amb el món ha de ser aprofundida per tal d'actuar en l'ambient com a llevat cristià: pel sentit d'austeritat i servei als altres, construint espais per a la comunió i el diàleg, trencant barreres que divideixen i col·laborant a la promoció de la dona, conscients de la importància que va adquirint en la vida social i eclesial.

Bernardo González Ruano

Consiliari nacional de les

Dones d'AC

Teletipus

Lliurament del memorial Joan XXIII

S'ha lliurat el MEMORIAL JOAN XXIII, instituït per Pax Christi i atorgat, anualment, per l'Institut Víctor Seix de Polemologia, en commemoració de la "Pacem in Terris", a una persona o institució per la seva acció en favor de la Pau.

El Comitè de Concessió ha atorgat, el 1980 el MEMORIAL JOAN XXIII a ALBERTO INIESTA, de Madrid, per la seva labor de reconciliació i de pau entre persones i ideologies; per la defensa de la justícia, sobretot en el món polític, laboral, econòmic; per la seva actuació en defensa de la vida i contra la pena de mort; per la seva labor en favor de l'objecció de consciència; per la creació d'una comunitat cristiana autènticament popular i per la seva activitat com a escriptor i poeta al servei dels valors humans.

Sevilla: 1796 religioses de vida activa

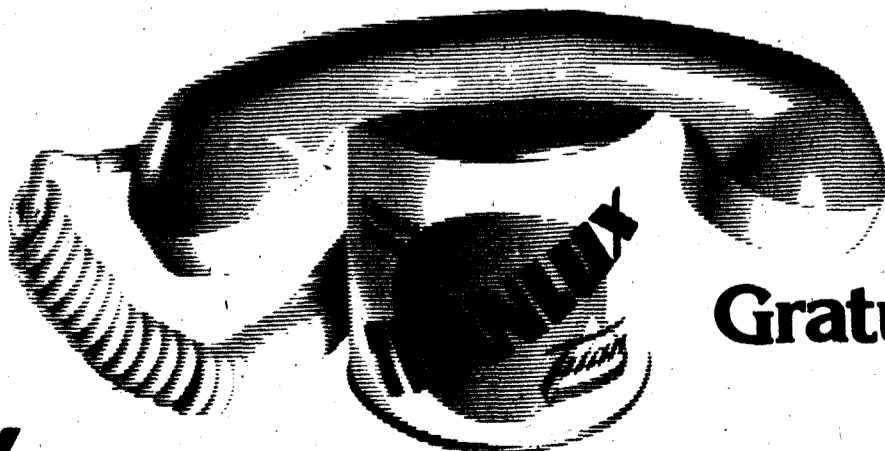
A la diòcesi de Sevilla hi ha 1796 religioses de vida activa, que pertanyen a 66 congregacions religioses distribuïdes en 190 cases i residències. A la capital hi ha 106; cases de religioses i 84 als pobles. Les Filles de la Caritat són les que disposen de més cases a la diòcesi, amb 38, i després les Germanes de la Creu que en tenen 18. Hi ha 38 congregacions que només tenen una casa a tota la diòcesi.

Atenent al gran nombre de llurs membres, 34 comunitats es consideren grans, per tenir més de quinze religioses; hi ha 60 comunitats mitjanes amb un nombre de membres que oscil·la entre 8 i 15; 96 cases són petites, amb menys de 8 religioses.

¡Pinti'l Vostè mateix!

És el bricolatge més fàcil i més net.
Animi's i sorprengui's dels resultats.
Compti amb nosaltres,
per tal d'aclarir qualsevol dubte sobre
pintat, lacat o envernissat.

**Servei
TITANLUX**

Gratuit

309 42 66

Escriu al Servei TITANLUX. Gratuït. Av. Bogatell, 29-47
Barcelona-5, si desitja rebre gratuïtament el prospecte:
Nom _____
Adreça _____
Població _____
C.B.C.

Pare Schillebeeckx:

“No espero una censura del Vaticà

BERKELEY.— El dominic P. Schillebeeckx, quins escrits teològics sobre Crist són examinats per la Congregació de la Fe, digué a l'Escola de Filosofia i Teologia de Berkeley, que no esperava que el Vaticà censurés aquests escrits. “Si no refusen els meus escrits —assenyalà— aleshores serà com una consagració de la meua obra, i un reconeixement implícit que pot molestar a alguns teòlegs del Vaticà”

Un comitè de nou cardenals, membres de la Congregació per a la Doctrina de Fe, ha donat un informe sobre les discussions mantingudes des del desembre entre el professor de 65 anys i tres teòlegs vaticans. Fins ara no s'ha publicat cap avaluació.

Malgrat no tenir notícies de la Congregació, el Pare Schillebeeckx digué: “No crec que m'acusin d'heretgia. Espero que em deixin totalment lliure en el camp de la Cristologia”.

El Comitè de cardenals sotmetrà llur propi informe al Papa, digué el P. Schillebeeckx, “fins ara, però, res fa preveure quan serà”.

Repetí les crítiques que féu en el passat sobre el procés per a avaluar la tasca dels teòlegs. “El mètode d'enquesta ha d'ésser canviat i readaptat a les lleis modernes per a protegir els drets humans dels teòlegs competents. Ha d'haver-hi diàleg lliure i obert”.

A pesar de les seves protestes contra el procés, digué que s'hi havia sotmès perquè calia reconèixer la missió docent de l'Església

La Congregació del Culte Diví no dóna facilitats

Els bisbes d'Indonèsia demanen una litúrgia adequada al seu poble

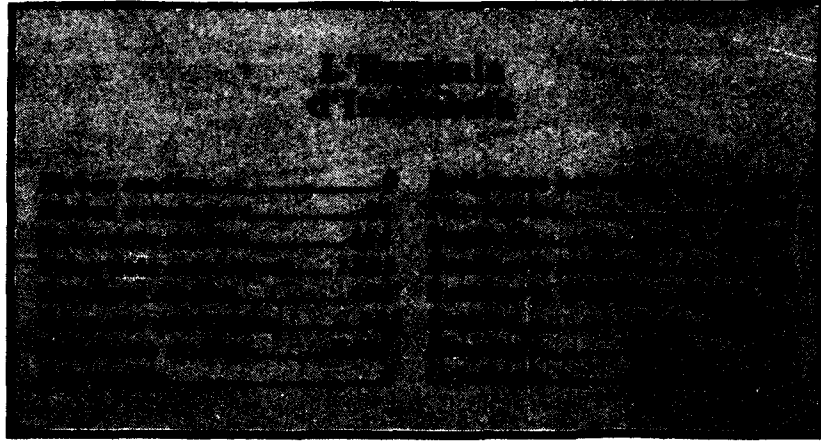
ANKARA.— Un grup de bisbes missioners d'Indonèsia ha ofert a la Congregació per a l'Evangelització dels Pobles un informe, en el qual, entre altres coses diuen: “La recent actitud del ministeri d'Afers religiosos, i un considerable nombre d'oficials del govern indonesi, col·loquen a l'Església en una posició neguitosa. En aquest moment hom no sap quan de temps podran romandre aquí els missioners estrangers. Ni tan sols es pot assegurar la ciutadania indonèsia que han demanat alguns missioners estrangers. Hem accelerat el nostre programa per a la formació de dirigents indígenes a l'Església.

Encara que es permetés de quedar-se als missioners estrangers, la manca de sacerdots a tot el país és crítica. A tot arreu, tret de Jakarta i Semarang, del 60 al 80 per cent del fidels no tenen real accés a l'Eucaristia i els altres sagraments.

Estem desenvolupant el ministeri seglar a les nostres diòcesis. Moltes vegades homes qualificats tant en filosofia com en teologia han assumit papers pastorals, però és increïble que una llei passada de moda només els permeti de batejar en perill de mort i no, per exemple, ésser testimonis legals del matrimoni.

Es increïble, també, que encara siguin tan poques les facilitats que dóna la Congregació de Sagraments i del Culte Diví. Una litúrgia totalment occidental, i com a tal restringida, no proporciona un autèntic acte de culte i molt menys un acte amb sentit per al poble.

Una solució parcial per al nostre dilema —assenyalen— seria l'establiment d'un misteri seglar oficialment reconegut per l'Església per als sagraments del Baptisme solemne,

matrimoni, i inclús unció dels malats. Les lleis antigues no poden pretendre llur legitimitat si neguen aquesta possibilitat. Els drets de la comunitat cristiana tenen preferència.

Malgrat tot, això no ajuda del tot a solucionar el nostre dilema. Encara en el cas que es donés el pas ja esmentat, restaria per facilitar l'Eucaristia, més de dues o tres vegades a l'any, a un 60 o 80 per cent. Per aquesta raó precisament, demanen que ens sigui concedit el permís per a ordenar homes casats (virgi Uxorati probati) per al sacerdoci.

De fet considerem la nostra situació actual com a insostenible, i que exigeix una solució immediata”.

Moviment vocacional a Malàisia

PENANG.— Els 130 a 150.000 catòlics de la península malaie sofreixen actualment la manca de sacerdots. Segons el P. Murphy Pakiam, Rector del Seminari Major per a Malàisia i Singapur, les

comunitats catòliques de les petites ciutats es veuen freqüentment privades de la Missa dominical, i les comunitats de la zona rural veuen molt poques vegades al sacerdot.

La diòcesi de Penang, amb 15.000 catòlics, compta amb nou sacerdots, dels quals només 7 treballen a la pastoral. La diòcesi disposa malgrat tot d'un actiu “equip vocacional” que promou el desvetllament i desenvolupament dels germens de Vocació en la joventut amb encontres de reflexió, retirs espirituals i exposicions. I un pla vocacional iniciat fa 15 anys entre els Kadazans, tribu autòctona de Sabah, ha suscitat actualment un gran allau de vocacions que demanen l'ingrés en seminaris i noviciats. Ja aquest mateix any seran ordenats 5 nous sacerdots autòctons, augmentant així el nombre dels indígenes ja existents. A Sabah treballen actualment també 17 missioners estrangers.

Pocs l'abandonen

Molts austríacs tornen al si de l'Església

GRAZ.— L'ordinari de la diòcesi de Graz, Austria, assenyala que el nombre de persones que deixa l'Església va minvant i que, per contra, el nombre dels que l'havien deixat i que ara retornen augmenta.

A Colòmbia

Els bisbes condemnen la campanya d'esterilització

BOGOTÀ.— Mnr. Pimiento Rodríguez, arquebisbe de Manizales, Mnr. Castrillón, bisbe de Pereira i Mnr. Ramirez Gómez, bisbe d'Arménia han condemnat l'augment constant de les esterilitzacions massives dels homes i les dones a les zones rurals de Colòmbia. Aquestes campanyes d'esterilització constitueixen un atemptat degradant contra la integritat de la persona humana, han declarat els bisbes en el curs d'una reunió que han mantingut a Manizales

Molt bona acollida

Les Carmelites

inauguren un monestir a Suïssa

DEVELIER.— Ha estat inaugurat el Carmel de la Soledat a Develier, en el nou cantó del Jura. Un carmelita del país ha escrit amb aquest motiu: “Per al Jura, la seua arribada és un gran aconeteixement. La presència discreta d'aquestes dones que han escollit el camí de la pregària, de la renúncia, del treball, del silenci i de la caritat, significarà una crida a tots nosaltres que estem atrapats pel terbolí dels negocis i els afanys, que són els autèntics valors en la nostra vida”.

Les malalties endèmiques fan estrall en el tercer món

No és un secret per a ningú que l'àrea de les grans malalties endèmiques correspon preferentment a les zones intertropicals. D'aquestes malalties, algunes han deixat de representar una amenaça, almenys en les ciutats i aglomeracions urbanes, degut a les mesures de prevenció, però altres, malgrat haver perdut la seva intensitat, continuen representant un cert perill.

Entre totes aquestes malalties anem a citar-ne algunes: —La febre groga continua éssent perillosa encara que quasi hagi desaparegut la forma “humana” després d'haver-se generalitzat la vacunació, però en la zona forestal existeix encara la forma anomenada “selvática”.

—Hi han dues malalties que cal citar degut al caràcter extensiu de llurs epidèmies: el xarampió i la meningitis.

El xarampió, malaltia a la que a casa nostra apenes si li donem cap importància, té una enorme gravetat en aquests països degut a que pot afectar a l'infant en una edat precoç (durant el primer any), mentre que els nens europeus solen contreure'l en l'edat escolar, però endemés actua sobre uns nens que ja s'han infectat pel Paludisme, malalties parasitàries intestinals, o bé amb greus desequilibris nutricionals, i tot això fa que la mortalitat sigui molt elevada. Us ben asseguro que impressiona enormement “viure” una d'aquestes epidèmies i contemplar com es van morint sense que apenes hi poguem fer res.

La meningitis es pot dir que cada any i durant l'estació “seca” reapareix amb més o menys intensitat en una zona compresa entre el Sudan i l'Alt Volta. Afortunadament les sulfamides i els antibiòtics han millorat molt el seu pronòstic... en aquells llocs on es disposa d'aquesta possibilitat de tractament.

—El paludisme que es pot dir que no respecta cap zona africana. Durant l'estació de pluges es multipliquen els llocs propicis per a la posta dels mosquits i l'augment d'aquests afavoreix la disseminació de la malaltia.

Es calcula que cada any moren de paludisme entre 200 i 500 mil africans. Després de la hecatombe inicial del primer any de vida, en que l'infant pot presentar la forma greu anomenat “accés pernicios”, s'instala una certa immunitat gràcies a la qual l'africà adult es converteix en un “palúdic latent” que es troba bé però que a intervals,

de mesos o d'anys, va presentant accessos palúdics, sovint coincidint amb alguna altra malaltia, una intervenció quirúrgica o un part. Es pot considerar que al sud del Sahara tota la població està impaluditzada.

—La lepra que gràcies als progressos de la terapèutica s'ha convertit en una “malaltia com les altres”, susceptible de prevenir-se i de curar-se. A l'any 1961 s'havien censat 450.000 leprosos a l'Àfrica Occidental Francesa; 33.000 a Uganda; 60.000 al Tchéad; 285.000 al Zaïre. Per aquella època es xifrava el nombre total de leprosos en uns 15 milions.

—El pian és una altra malaltia molt estesa en la zona forestal ja que afecta al 30 i al 60 % de la població. Afortunadament es pot dir que n'hi ha prou amb una injecció de Penicilina per a curar-la... es clar que sempre que es disposi de Penicilina i de gent que la pugui injectar.

—La bilharziosi constitueix un altre motiu de preocupació ja que hi ha desenes de milions de persones afectades per aquesta malaltia, especialment a l'Àfrica Oriental i Equatorial.

—La tuberculosi en el moment en que disminueix la seva importància en els països avançats, està progressant a l'Àfrica. Es possible que en part sigui degut a que amb la millora de l'utilitatge dels Centres de Salut cada dia se'n diagnostiquin més casos.

—Les filariasis afecten a molts milions d'individus i, per tant, tenen una gran importància social.

—Les parasitosis intestinals estan molt esteses i degut a les males condicions d'higiene i a la manca d'aigua potable, es repeteixen amb una constància atterradora. En algunes regions l'ankilostomiasis i l'anguilulosis afecten del 30 al 90 % de la població.

—Les malalties oculars constitueixen una altra plaga. Es calcula que l'Àfrica intertropical la Ceguera ateny al 5 o 8 per mil dels habitants, però en certes zones, com en el Nord de Nigèria, aquesta xifra arriba al 55 i fins i tot al 70 per mil. A Gana arriba al 30 per mil i a la vall de Kamba es compta que n'existeixen un 126 per mil (algú fa pujar aquesta xifra fins a 186 per mil). Es calcula que entre Gambia, Gana, Sierra Leona i Nigèria hi ha uns 400.000 infants privats de la vista.

Dr. Salvador Cortadellas

EDITORIAL REGINA
Edicions Litúrgiques
 Agendes, dietaris i articles de pell
VENDA A LLIBRERIES I PAPERERIES
 Mallorca, 87-89 • Barcelona 29

Sanitaris Banyeres Roca

Sóc de ferro colat i duraré tota la vida

Ha estat notícia

(De "El Correo Catalán")

ETA p-m inicia la campanya contra el turisme

Després d'haver fet esclatar, de moment, cinc artefactes explosius a la zona d'Alacant i un a la de Màlaga, ETA p-m segueix amenaçant amb més bombes. Les explosions no han causat víctimes, però sí danys materials i la lògica psicosis d'inseguretat.

Més de cinc-cents treballadors ocupen el Parlament basc

El president del Govern basc, Carlos Garaicoetxea, qualificà d'"atac frontal a la democràcia i un menyspreu olímpic a les institucions del poble" l'ocupació del Parlament basc protagonitzada per més de cinc-cents treballadors de Nervacero, quan s'anava a iniciar el ple, en com-

panyia de familiars de presos. El balanç de l'incident fou de tretze ferits: vuit treballadors, tres familiars de presos i dos policies.

Segueixen les morts a El Salvador

Poc després d'acabada la vaga general que paralitzà El Salvador durant dos dies, forces de la policia i l'exèrcit entraren a la ciutat universitària de la capital després d'un tiroteig. Algunes xifres parlen de fins a cinquanta morts a conseqüència de l'assalt.

El president Carter a Madrid

La visita a Espanya de Jimmy Carter es caracteritzà per l'intercanvi

de discursos entre el president nord-americà i el rei Joan Carles I, en els que coincidiren a remarcar la tradició i amistat d'ambdós països. Carter s'ha alegrat per la futura adhesió espanyola a la CEE i s'ha referit a un possible ingrès a l'OTAN tot dient:

"Esperem que Espanya vegi que coincideix amb els seus interessos en participar en la defensa col·lectiva d'Occident; no obstant això, reconeixem que aquesta és una decisió que pertoca exclusivament a Espanya (...). La nostra nació donarà ple suport a aquesta decisió, un cop s'hagi pres".

Per la seva banda el Rei assenyalà que "som un poble de lleialtats (...). El poble espanyol, que té la seva pròpia veu i mai no ha acceptat ésser l'eco de les veus dels altres, escolleix lliurement els seus amics". Quant a la revisió de la política internacional digué: "Estem disposats a aportar la nostra contribució a un diàleg entre l'Est i l'Oest".

Carter s'entrevistà també amb Adolfo Suárez i amb Felipe González.

Augmenten els transports públics

Les tarifes dels transports públics experimentaran un augment d'aquí a pocs dies. A Barcelona el preu del bitllet ordinari del "Metro" costarà 12 pessetes i el dels autobusos 20 ptes. A Madrid l'augment serà de tres ptes. per terme mitjà.

Punt de vista

Sobre televisió

El tema de la televisió, dins la nova etapa autonòmica catalana, ha viscut una mena de rellançament. Parlar-ne molt, però, no vol dir adobar-lo, aquest problema. I, per ara, sobretot, se'n parla. Ultra això, de la forma com se'n parla, sovint preocupa.

Es el cas de les declaracions del senyor Fernando Arias Salgado, el qual sembla prometre qui-sap-lo quan assegura que la programació en català serà mestressa i senyora de la segona cadena; però resulta que, en realitat, ni mestressa ni senyora en serà.

Això de la segona cadena pot ésser una trampa, una trampa més. Com trampa grollera és comptar només hores d'emissió, sense avaluar les possibilitats reals d'espectadors en cada cas. La veritat és que, sempre segons les declaracions de l'esmentat senyor Arias Salgado, ens amenacen amb continuar sense tenir televisió a la nit, espai del dia que arreu del món és el corresponent a les emissions televisives de més èxit i repercussió.

L'Estatut preveu un tercer canal nacional català, i aquesta previsió és de justícia, car és inconcebible una comunitat autònoma sense televisió pròpia; i encara és més inconcebible una comunitat autònoma com Catalunya sense televisió en la llengua que, segons la llei mateixa, li és pròpia. Amb tot, com que el tercer canal no es pot improvisar, comptem amb la solució transitòria del segon canal; però com que aquest cobreix encara molt deficientment Catalunya, en estricta justícia cal buscar mesures de suplència i compensació, la qual cosa vol dir que cal recórrer, poc o molt, al primer canal. Altra cosa fóra una injustícia. O una trampa.

Voler continuar en la situació actual o en una situació només aparentment nova és fer befa de Catalunya, dels seus drets i de l'autonomia. Confinar la programació en català a la segona cadena és cometre, amb totes les atenuants que hom vulgui, la mateixa injustícia. Deixar els catalans sense televisió en la seva llengua a les hores normals de la nit és practicar la mateixa política de sempre, tan dissimulada com es vulgui, però essencialment igual a la que tant hem sofert.

La nova etapa —una etapa que Madrid vol començar l'1 de gener, però que caldrà encetar el mateix 1 d'octubre—, hauria d'ésser radicalment diferent i positiva pel que fa a la televisió en català; però, dissortadament, els símptomes actuals —les declaracions del senyor Arias Salgado— no ho fan preveure d'aquesta manera.

Cal parlar d'injustícia, cal parlar d'insult. I cal parlar d'una cosa més greu: amb aquesta actuació, exemple pregon de contumàcia, el govern de l'Estat pot fer naufragar a Catalunya la mateixa credibilitat de la democràcia.

Josep Faulí

Mare Teresa de Calcuta, el Nobel que vingué de la pobresa

"L'alegria i la felicitat les he apreses dels pobres"

La priora de la "Comunitat dels pobres", com ella defineix la seva orde de "Missioneres de la Caritat, ha deixat per un moment els ravals de l'Índia i s'ha apropiat als suburbis de Leganés (Madrid) per a inaugurar un nou convent. Ja ho digué en l'anterior viatge a Espanya, el 1976: "Penso que sí, que tenim treball aquí a Madrid".

Aquesta jove anciana, que el proper vint-i-set d'agost farà setanta anys, no es cansa de predicar la pau des de l'Evangeli: "Per a conquerir la Terra no fan falta guerres i canons, sinó amor, l'amor de Crist".

La Mare Teresa, el Premi Nobel de la Pau que vingué de la pobresa ("no tinc res, no sóc ningú, sense Crist no puc fer res") ha romàs uns dies a Madrid portant amb ella un missatge: "Que cadascú intenti conèixer en la seva llar als seus pobres i que lliuri les seves mans i el seu cor per a estimar-los i descobrir-los". La Mare Teresa recorre el món per a poblar-lo de les seves missioneres de la Caritat, cercant als pobres per a alleugerir llurs necessitats materials i espirituals amb el seu conegut i somrient sacrifici.

Les missioneres de la Mare Teresa obriran una casa de llur orde en un barri obrer de Madrid

"Pregueu molt per mi i per les germanes de la missió, jo pregaré per vosaltres." Aquestes foren les primeres paraules que la mare Teresa de Calcuta digué als nens del barri madrileny del Candil, on s'hi fundarà una missió. En aquest barri hi ha unes 120 cases baixes de maó, de tres o quatre habitacions, quasi totes ocupades per dues, quatre o cinc famílies. Evidentment el panorama no és el mateix que el de l'Índia, però... hi ha pobres que necessiten ajuda i la Mare Teresa està disposada a això sense demanar res a canvi. Respecta la religió que tinguin, com si no en tenen cap, i ho dona tot per a l'ajuda dels necessitats. Pau VI l'obsequià amb el cotxe que havia utilitzat en la seva visita a l'Índia. La Mare Teresa el vengué per a dedicar-ne l'import als pobres, també féu el mateix amb els diners del Premi Nobel.

"L'any que ve obrirem una Casa a Barcelona"

"Feu-nos dignes, Senyor, de servir als nostres germans que viuen i

moren en la pobresa i la fam. Doneu-los-hi a través de les nostres mans i del nostre amor pel pa i l'alegria". Així, amb una oració, començà la Mare Teresa una roda de premsa impregnada d'un aire especial, emotiu. Teresa de Calcuta és baixeta, amb un rostre segurament surcat per tants sacrificis i arrugat de tant repartir somriures a tot el món, emmarcat amb el seu sari blanc i blau. Teresa saluda amb una mirada que contagia aquesta espiritualitat que porta i amb les mans plegades a punt sempre de començar una pregària.

"La pobresa és per a cada un de nosaltres un regal de Déu —començà dient—. Hem vingut a Espanya per a proclamar que Déu estima Espanya i perquè tot el món a Espanya se senti estimat. Ser algú per a algú hauria constituït l'única raó per a venir aquí".

La Mare Teresa manifestà que desitjava obrir una Casa a Barcelona l'any proper. "He rebut una carta-invítació molt bella de l'arquebisbe de Barcelona, cardenal Jubany, en aquest sentit. Però tenim actualment 107 peticions i Barcelona haurà d'esperar fins a l'any proper, quan hi anirem molt gustoses".

Què ha après dels pobres?, li preguntaren a la Mare Teresa: "Els

pobres m'han ensenyat l'alegria i la felicitat. M'han donat molt més del que jo els hi dono a ells. Vaig acceptar el Nobel de la Pau en nom dels pobres, per a Glòria de Déu i per a fer que la gent pobre sigui més estimada, millor servida".

"Les Missioneres de la Caritat —seguí dient— comencem el dia amb l'oració, la missa i la sagrada comunió. Les nostres vides són lligades a l'Eucaristia. Jesús ha dit: Tot el que feu als pobres m'ho esteu fent a mi. Cal compartir l'alegria, cal començar a donar, no del que ens sobra, fins que ens dolgui. El dia en que tu i jo comencem a compartir, podrem dominar la pobresa del món. La major injustícia que hom pot fer als pobres no és treure'ls-hi un tros de pa, sinó treure'ls-hi la dignitat humana: que no tinguem temps per a ells, que creguem que no ens poden donar res. Creieu-me, poden donar-nos molt. Mai no oblidaré una nit que recollíem a quatre persones dels carrers; una d'elles era en un estat terrible. La vaig cuidar, la vaig posar al llit i després d'una estona m'agafà la mà; mai no he vist un somriure com el seu. Només em digué un mot:

"Gràcies". Després morí. Aquell home em donà molt més del que jo l'hi havia donat.

Sóc molt feliç. Es pot veure en el meu rostre malgrat les arrugues. El secret de la felicitat és l'Eucaristia i l'alegria que portem a la vida de la gent que ha oblidat el que és l'amor. La popularitat és part de la meua crucifixió."

"L'avortament destrueix la pau en el món"

Preguntada la Mare Teresa pels problemes d'enfrontaments, guerres i terrorisme, manifestà: "No és el que fem, sinó l'amor amb què ho fem, el que compta als ulls de Déu. Si una mare pot assassinar el seu propi fill amb l'avortament, que ens manca a tu i a mi per a poder-nos matar? L'avortament destrueix la pau en el món. L'amor comença a la casa, a la família. Qualsevol avortament és la matança dels innocents, el més gran pecat d'avui dia. Aquesta és la meua oració: que les nacions que han permès l'avortament s'adonin que això constitueix la major pobresa".

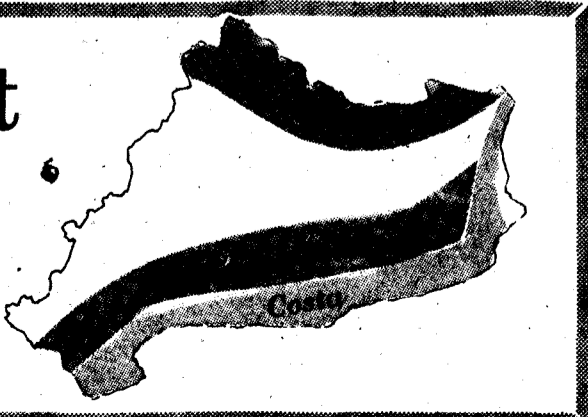
Finalment, amb la seva veu carinyosa digué als periodistes que escrivessin quelcom bonic, quelcom que aixequés a la gent: "Mai no escriviu quelcom que pugui destruir l'alegria d'estimar-se els uns als altres".

De les quatre missioneres de la Caritat que es queden a Leganés, dues són índies, Nalian i Benita; una de Veneçuela, María Fátima, i l'altra anglesa, Mary Jude. Ja han començat llur missió al servei dels pobres més pobres, els rebutjats per la societat. Mentre, la Mare Teresa recorre el món —"m'he convertit en un agent viatgera de Déu"— demanant a crits amor, molt d'amor, el que més necessita la societat moderna.

Montserrat Vilaseca

Avís important

Hi ha moltes zones de muntanya o platja que durant l'estiu dupliquen o tripliquen el nombre dels seus habitants. Lògicament creix també l'assistència a les celebracions litúrgiques; per aquest motiu recordem als rectors de parròquies i llocs de culte que, simplement per telèfon, poden sol·licitar la quantitat d'exemplars que estimin convenient per atendre la demanda durant els mesos d'estiu.

Allende i Pinochet,
dos móns oposats per
a un mateix país: Xile.
El poble en paga les
conseqüències.

L'Església de Xile enfront la Dictadura (1)

La Vicaria de la Solidaritat, compromís en un seriós la defensa dels Drets Humans

Raúl Silva Enríquez, arquebisbe de Santiago de Xile, cardenal de l'Església, és una figura controvertida. Per uns és el símbol patriòtic que reclama els Drets de l'Home, per d'altres és un encobridor de marxistes. Una cosa és certa: les classes més populars estimen el seu cardenal.

La seva anomenada social, estesa per Amèrica i també a Europa, va començar poques setmanes després del cop d'Estat quan, valent-se d'un document demanava respecte pel president assassinat, el socialista Salvador Allende, caigut sota les bales que van liquidar el règim democràtic. Era a la tardor de 1973 -primavera a Xile- i la memòria del president caigut era motiu dels insults d'aquells que s'acolliren a les armes per tal de triomfar.

Unes setmanes més tard d'aquell 11 de setembre de 1973, data del cop d'Estat, es va crear el Comitè de la Pau, organització ecumènica, amb el fi de descobrir els presos desapareguts. Però el 1975 el govern militar clausurà aquesta organització. I fou aleshores quan el cardenal Silva crea sota la seva jurisdicció directa la Vicaria de la Solidaritat amb l'objectiu de continuar i estendre allò que havia estat propi del Comitè per la Pau. Des de llavors, l'Església Catòlica adopta un seriós compromís, des dels seus nivells jeràrquics, en defensa dels Drets Humans. En canvi, les

esglésies protestants inicien un acostament al govern i s'inhibeixen de l'esforç que havien compartit fins llavors, anant a la una, amb l'Església Catòlica.

Cal tenir present -i això cal accentuar-ho- que la postura de l'Església no busca ser una aprovació de la política que seguí el govern de Salvador Allende. Malgrat que aquest gaudia de molta reputació entre molts sectors de les classes populars, no és menys veritat que una part considerable d'aquestes n'era contrària. El govern de la Unitat Popular que ell presidia va cometre, sens dubte, molts errors, entre els quals cal remarcar el poc tacte que va demostrar en el tractament de les classes mitges que es giraren contra d'ell. També els abusos personals que van cometre certs militants de la Unitat Popular. Però, l'Església de Santiago va considerar que aquests desordres no eren pas cap obstacle per aixecar-se com a defensora dels Drets Humans, ja que el mal mai es guareix amb un altre mal. Per aquest fet, la Vicaria de la Solidaritat que canalitza aquesta defensa ha estat objecte sovint d'atacs per part d'organismes oficials. Sense anar més lluny, a la primera setmana de febrer d'enguany, amb motiu d'uns aldarulls a la presó de Santiago s'acusava a aquesta Vicaria d'haver revoltat els presos. La rèplica, és clar, no es va fer esperar.

Un servei jurídic

Què és la Vicaria de la Solidaritat?

El seu objectiu és aconseguir el retorn dels exiliats. No amb el fi que vagin a treballar a Xile, on potser no trobarien cap feina (18% d'atur) sino perquè els sigui reconegut el seu dret a poder entrar i sortir del país quan els abelleixi. Aquest dret van explicar-lo els bisbes xilens quan l'any passat visitaren el Papa en la periòdica "visita ad limina"; "volem el retorn de tots els xilens" -deien als exiliats que es trobaven a Itàlia. També ho havien proclamat sense cap mena de por en llur propi país. Contràriament, el President de la República havia manifestat el contrari en un discurs.

El programa d'aquest servei és clar i concís. Coneix exactament allò que s'ha de fer per aconseguir l'entrada al país. I també el que no s'ha de fer: no demanar-ho mai al Ministeri de l'Interior. És la forma més directa de rebre la negació. Fins i tot nens molt petits -allí són anomenats "guaguas" fent servir aquest sistema de tràmit, han vist denegada la seva entrada. La negativa del Ministeri és sistemàtica.

Agrupació de Familiars de Detinguts Desapareguts

Són familiars de detinguts dels que no se n'ha sabut res mai més.

Senzill de dir i dramàtic de viure. Un dia la D.I.N.A. -una policia de seguretat- se'ls va emportar. Els seus familiars els van anar a veure a la comissaria; els portaren menjar per uns quants dies. Més de sobte van desaparèixer. En la seva terrible angoixa llurs familiars seguien totes les comissaries. A voltes es desplaçaren a regions allunyades. Però no van trobar-los mai. Més encara. En alguns casos els van dir que mai no havien estat detinguts.

El dolor uneix i crea entre els que sofreixen una mena de sang comuna que s'anomena "solidaritat". En les comissaries, en els viatges, en les comunes angoixes de la recerca infructuosa, els familiars anaren fent més sòlida la mútua amistat. I així nasqué de la manera més connatural l'agrupació que estem descrivint. No va trigar a donar-li acolliment la Vicaria de la Solidaritat.

Durant tot l'any 1974 la persecució es va aferrissar sobre els membres del M.I.R. (Moviment d'Esquerra Revolucionària), el 1975 damunt del Partit Socialista, el 1976 correspongué als del Partit Comunista. Perquè encara que en totes les èpoques van haver-hi detinguts de tots els partits, cada nucli d'aquests vingué determinat per una preferència especial perfectament organitzada. De tots els partits esmentats existeixen desapareguts. Casos comprovats amb documents fefaents arriben a 669. Casos amb moltes probabilitats però que encara no estan provats documentalment, diversos milers. Però una gran realitat colpeja el cor dels xilens: ni d'uns, ni d'altres, mai més se'n va saber res.

També la persecució s'ha aferrat sobre la Democràcia Cristiana i sobre el Partit Radical. No amb un estil tan inhumà com els casos explicats. Però sí d'una manera més "política". Deixant de banda els exiliats com el Sr. Tomic, candidat a la presidència de la República el 1971, molts demòcrates cristians i radicals s'han vist araconats de la seva escala laboral; i ara, concretament, a la Universitat Catòlica són acomiadats molts professors amb el pretext de "reajustaments laborals". També alguns han sofert presó. Els diaris i les emissores de ràdio, naturalment, van haver de passar a unes altres mans.

Josep Ma. Galbany

Els
cont:

A la Universitat catòlica de Lovaina-La Neuve fou organitzat un col·loqui que tractà del tema "Déu i la premsa diària". Es tractava de confeccionar un balanç concernent a la informació religiosa 15 anys després del Concili Vaticà II.

Aquest tema ha estat estudiat des de diferents angles. Foren unes conferències i unes sessions de debat.

El President del Departament de les comunicacions socials, Axel Gryspeerdt, explicà el tema del col·loqui "Déu i la premsa diària". M. W. Ugeux es mostrà agraït a tots els que organitzaren el col·loqui que, a la vegada, posa en relleu les causes de la fe i de l'opinió pública. La vetllada acabà amb la conferència inaugural de l'escriptor-historiador André Chouraski, conegut sobretot per la seva traducció de la Bíblia. Com a tema havia escollit "La culpa és d'Abraham"...

Fem també una breu menció als debats dels temes fixats, abans discutits, i en el transcurs dels quals el balanç i les perspectives de la informació religiosa foren examinats en tots els aspectes de la ràdio i de la TV, com també de la premsa escrita. Hi ha qui es pregunta, per exemple, sobre el cas de conèixer si ara, en un període que és pluralista i en un moment donat que la R-TV belga comença a donar un espai més extens a la informació religiosa, també cal alhora oferir unes emissions específicament religioses, les responsabilitats de les quals són confiades a les jerarquies religioses. Els setmanaris o les revistes mensuals belgues que tracten els problemes religiosos com "L'Appel", "Dimanche", "Kerk en Leven", "Paix et Liberté" són vertaderes revistes d'informació religiosa? La vertadera revista belga d'informació religiosa encara s'ha d'inventar. En aquest cas, perquè ningú ha gosat llançar-la?

Aquestes qüestions -entre altres- han donat lloc als debats sobre l'existència i el futur d'una empresa d'aquesta mena a Bèlgica.

Els riscos i significacions de la informació religiosa

Des de la seva perspectiva, el P. Louis de Vaucelles, s.j., professor de l'Institut d'Estudis socials de París, tractà dels riscos i significacions de la informació religiosa. En la seva introducció el conferenciant féu veure que la informació religiosa no presenta la mateixa fluïdesa de notícies que la informació general, i corre el risc de la manipulació. El periodista constantment ha de realitzar un equilibri entre les seves pròpies informacions i les fonts d'informació, entre la direcció del seu diari i els interessos del públic; el que cal és una formació professional de qualitat.

Per part de l'Església, el P. de Vaucelles, creu que els representants eclesiàstics donen sovint a l'ecoeteixement un caràcter amagat que no inspira gens de confiança i fa minvar les relacions mitjans-institucions eclesials. Convé que aquestes darreres fent un millor ús dels poders de

Déu i la premsa diària

Participants en un col·loqui celebrat a Lovaina es pronunciaren sobre una continuïtat en la línia d'obertura als "media" que encetà el Concili Vaticà II

transmissió no ofereixin al gran públic els textos exempts del llenguatge especial de l'Església.

En aquest context se situa la informació religiosa que ha de tenir present el fet d'una Església esdevinguda punt de divisió entre progressistes i integristes, d'una Església que accepta malament la crisi de la clerecia, l'envelliment del cos sacerdotal, la contestació entre el cim i la base, on es manifesten també les relacions divergents entre bisbes-clergat, entre clerecia-fidels, i grups de catòlics que entren en rebel·lió amb el Papa, amb la reforma conciliar. En el mateix moment uns altres creen les comunitats crítiques que menen a l'existència de dues Esglésies: una per a la teologia, l'altre per al poble... Així es reuneixen per a viure conjuntament la vida de l'Evangelí...

Arran de la crisi econòmica

Després dels anys 1973-74 un risc novell entra en joc en la informació religiosa: a conseqüència de la crisi econòmica i la crisi de la modernitat, la societat es pregunta sobre la seva expansió, els seus límits, i es planteja la qüestió de si aquesta crisi constitueix un simple índex de recor-

d'alguna inquietud, però el P. Six esborrà magistralment qualsevol equívoc, aclarint amb la seva conferència l'associació existent entre la religió i el marketing.

Un lloc en els "Media"

Aquesta Associació sobretot es fa més remarcable després d'un decenni en que la informació religiosa ha acceptat la sentència favorable i ha conquistat un lloc en els media. Certament, el Concili Vaticà II hi ha ajudat, ha obert les portes als mitjans de comunicació. Les diverses revistes han familiaritzat l'opinió pública amb un Concili que abans de res, ell mateix, s'interrogà sobre la seva pròpia realitat, sobre la dels bisbes, la del clergat,

abans de fer un examen detingut sobre la situació del cristià del creient a l'Església fins a un punt que la opinió també és interrogada sobre la situació del no creient, ja que aquest darrer no té ganes de ser catalogat. El conferenciant féu també l'anàlisi entre el creient i el no creient, no violent i bel·licós abans de formular algunes dites sobtades, com

dora d'un missatge per a cada cultura. Molts cristians ho han entès retornant a la historicitat del cristianisme i de l'Evangelí, i és així com es treballa l'avenir de l'Església. És aquí que la informació religiosa adquireix tot el seu significat car la comunicació amb l'Església és molt important i hi ha molts cristians que s'hi senten atrets. En aquesta comunicació -aquest diàleg- hi ha en joc alguna cosa: un desig de superació i aquest desig no acostuma a esperar gaire. Els riscos són grans.

La segona jornada comença amb una conferència del P. Jean-François Six, sacerdot francès, professor de l'Institut Catòlic de París i col·laborador a Antena 2. El motiu interrogador de la seva conferència: "Déu en mans dels publicitaris" podia ser causa "hom reconforta la seva religió combatent amb un altre"... "L'home té dificultats enormes a acceptar la diferència i té l'obsessió de convèncer sempre".

Una vegada exposada la distinció entre el discurs religiós i les estratègies ocultes, que a voltes no es veuen si no és en una segona lectura d'un text, el conferenciant s'ha interrogat: On és Déu en tot això? A les mans dels publicitaris que admeten el retorn de Déu, tot administrant l'eficàcia, sigui per treure'l del món de l'espectacle, sigui per a justificar l'existència de sectes o encara per a encomanar bona consciència o com a remei contra la por, quan la presentació de Déu als media ha de fonamentarse sobre l'Evangelí que és, d'antuvi, bondat i tolerància.

El professor Jules Gritti féu seguidament un anàlisi de la premsa des d'un punt de vista religiós. Partint de Joan XXIII que ha permès a l'Església d'adoptar un llenguatge accessible, evocà després els grans sectors de la informació religiosa (Dom

Helder Camara, Mons. Lefebvre, Germana Teresa, la contestació dels sacerdots holandesos, l'Església a l'Amèrica Llatina). Tot seguit plantejà dues constants en la premsa d'informació religiosa: només solen fer-se eco d'allò que és excepcional, de l'inhabitual, i altrament, inscrivint els elements en un context simbòlic (Germana Teresa és la Caritat, Mons. Romero, el Màrtir). Però com una figura de mascaró de proa en tots els media fa notar, entretant, Joan Pau II "Un Papa arribat al moment en que un buit havia de ser omplert: oferir al públic una imatge segura, assegurar-lo al fet de l'Església". El Professor Gritti acabà descobrint aquesta vinda del papa Joan Pau II en els mitjans de comunicació que no ha deixat de produir-se sense crítiques.

En el curs de la sessió de clausura, el P. Guissard, mestre de conferenciant a la U.C.L. féu la síntesi del col·loqui. Una de les seves primeres constatacions és la voluntat dels participants a situar la informació religiosa, primer que tot, al pla periodístic i seguidament en les seves interferències amb la cultura, sigui en l'ambient polític, social, ideològic, de comportament, etc.

El conferenciant es complagué en l'estudi d'aquesta situació que permet no solament de desclericalitzar la informació religiosa de la seva marca habitual sinó alhora integrar-la en la informació periodística com a tal. Altrament, la situació de la informació religiosa per a les interferències culturals és també important a la vista del tipus de desglossament de la informació religiosa en els diaris en relació amb els altres dominis de la informació. Aquesta interferència formà part del moviment cultural generalitzat sense altre objecte que el de fer accedir cada activitat periodística a la seva situació en el periodisme.

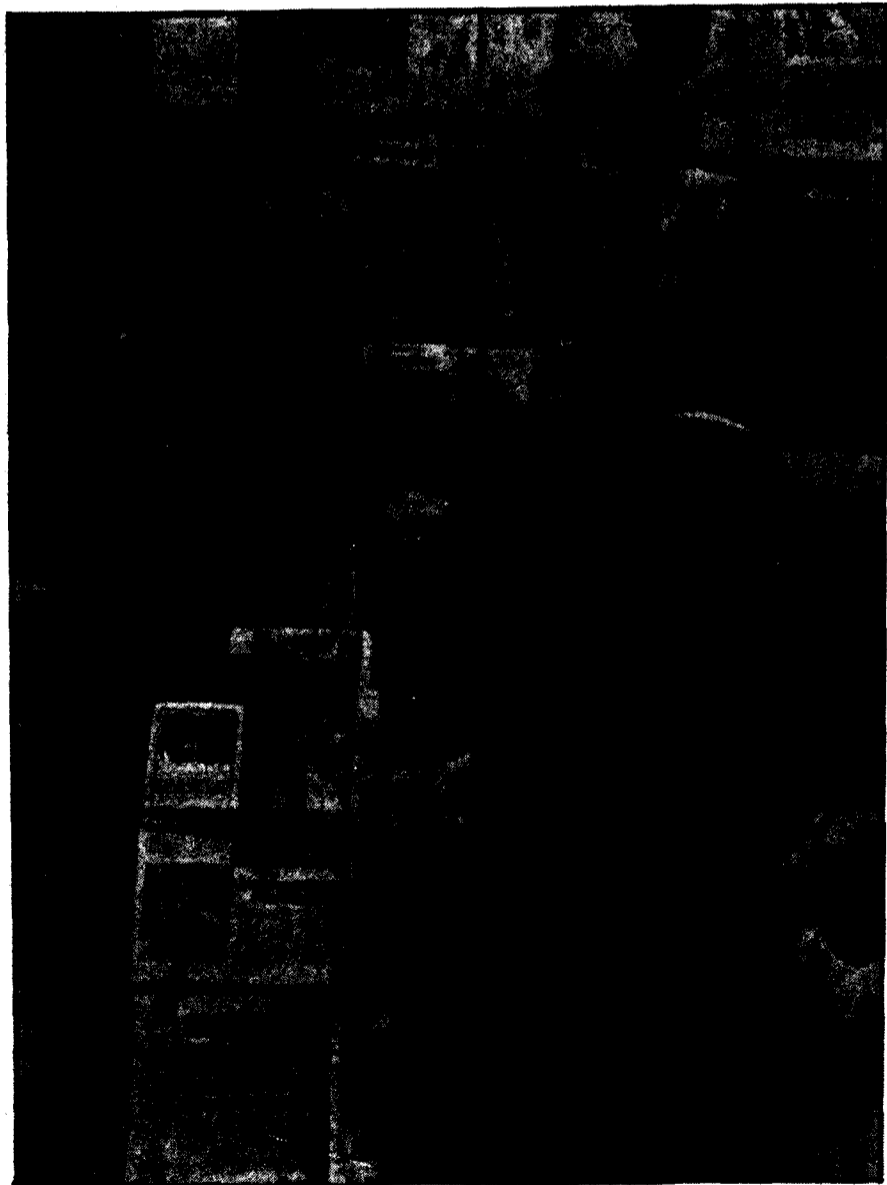
Tractant de la situació de l'informador, el conferenciant el definí -com ja es féu en debatir els temes en grups- com un home sorgit d'"algún indret", d'un ambient, d'una Església, d'un tal diari que transporta la seva ideologia quasi clandestinament, que disposa d'una tribuna però que sembla estar millor situat en la col·lectivitat, és a dir, en la professió periodística. El periodista d'informació religiosa ha d'alegrar-se d'aparèixer en connexió amb el conjunt de les activitats periodístiques així com la seva connexió cultural que, per això mateix, el convida a obrar amb modèstia.

El P. Guissard es dolgué una mica que no s'han fet massa distincions entre els mitjans de comunicació que amb tot difereixen força els uns dels altres, pels seus mètodes, la seva tècnica, llur tecnologia, i desitjà que en el futur s'arribi a especificar de quins mitjans es tracta. Afegí tot amb tot, que el col·loqui ha contribuït a situar els mitjans de comunicació en els diversos aspectes de llurs activitats: deontologia, funcionament, confrontació entre Església-institució i informació, etc. I exposà la idea que hom busqui més aviat en aquest diàleg, alguna vegada difícil, la instrumentalitat de la informació en una comunitat de creients, en una ideologia entre Esglésies, de tal manera que la informació sigui "comunicació" i no solament transmissió de notícies, de fets, relació d'esdeveniments, sinó la contribució de la informació com un dret a la trama comunitària de l'Església vivent.

Les agències de premsa catòliques

Sobre els riscos o la sort d'un progrés, el P. Guissard creu que el progrés queda situat en el fet d'una millor utilització de l'espai destinat. Els periodistes deuen preguntar-se de quan en quan, sobre l'ús que ells fan d'aquesta mena d'espai reservat a la informació religiosa. Sobre les agències de premsa catòlica es pot buscar la causa de la utilització que sol fer-se de les agències de premsa d'informació religiosa, del potencial tecnològic que tenen a la seva disposició, dels mitjans financers de que disposen. Per últim convé saber què s'entén per informació religiosa, convé definir el seu projecte de sondatge. Si la informació religiosa no s'interroga sobre els seus projectes des d'una filosofia moral, és quan es produeix, el fenomen del costum de la decrepidud.

Després d'haver insistit en el fet que el periodista d'informació religiosa ha de tenir sempre present en el seu esperit una visió de la fe i una visió periodística, el P. Guissard tractà el risc de la llibertat sense separar-lo de l'expressió "responsabilitat" ja que llibertat i responsabilitat van aparellades i convé al periodista crear-se un comportament, una actitud d'equilibri funcional per tal que la reivindicació utòpica de la llibertat és difícil. La llibertat del periodista no existeix del tot i això és vàlid per a tots els tipus de societat.

guts o bé un canvi a fons de civilització. Hom observa la persecució de la secularització i a la vegada un retorn a allò religiós. Aquest retorn vers allò religiós, no significa una volta de la civilització? La pràctica religiosa minva (la baixa segueix encara), la secularització amatent dels ritus dels grans moments de la vida es manifesta cada vegada més i més. La política sembla haver reemplaçat la religió i entremig de tot això es constaten uns fets inèdits: la constitució de centres de pregàries, els grups carismàtics, el re-

novament de la pietat, l'èxit entorn dels debats sobre la religiositat popular. Aquests són els índexs d'una societat en transformació que llança el seu esguard sobre tot allò religiós. En un món inquiet on la societat està menys segura d'ella mateixa, hom veu sorgir una nova tendència en el camp de l'especialitat religiosa.

Davant el fet d'haver d'escollir l'Església contrasta amb la societat civil que no té gaire cosa més a oferir, ja que l'Església és porta-

A la glòria de Bernini

Cinc nous beats

El diumenge, 22 de juny, el Papa beatificà a cinc cristians, dos d'ells són espanyols i tinerfenys: el jesuïta José de Anchieta, i el germà terciari franciscà, Pedro de Betancourt. Un evangelitzà el Brasil i l'altre lliurà la seva vida a l'antiga Guatemala. Els altres són tres pilars de l'Església canadenca: l'índia Kateri Tekakwitha, la religiosa ursulina Maria de l'Encarnació i el bisbe de Quebec, François de Montmorency-Laval.

P. José Anchieta, jesuïta (1534-1597)

Nasqué a La Laguna (Tenerife). Als 14 anys fou enviat pel seu pare a Coimbra, on en un col·legi dirigit pels jesuïtes conegué l'obra d'aquest Orde, i hi ingressà el 1551. No tenia encara 20 anys quan els superiors el destinaren al Brasil, a Piratininga, que seria la futura ciutat de Sao Paulo. Des del primer moment aprengué l'idioma autòcton, el tupi, i predicà en aquesta llengua. El 1555 publicà una gramàtica-diccionari d'aquesta llengua que seria un valuós instrument per als altres missioners.

José de Anchieta recorregué de dalt a baix una selva inexplorada, portant com a única arma una creu, una gran devoció a la natura i una entrançable simpatia als indígenes.

Els nadius l'anomenaven "pageguasú" (gran pare), i els colons "l'apòstol i el sant". Morí el 1597 al poblat de Reritigba.

Fra Pedro de Betancourt terciari franciscà

Nasqué a Tenerife. Als 24 anys sentí desitjos de conèixer el Nou Món. Passà per l'Havana i s'embarcà cap a Santiago de Caballeros (Guatemala). Volgué ésser sacerdot, però els estudis no eren el seu fort. Fou admès com a germà pels Terciaris Franciscans, i després d'un recés eremític, decidí la construcció d'un hospital per a malalts pobres i inguàrrils i una escola de nens. La gent l'anomenava "El servidor de Déu".

Aviat se l'hi ajuntaren d'altres companys i així fou creixent la "Congregació dels Betlemites". Celebraven el Nadal de manera especial i el germà Pedro tocava la flauta i els tambors. La campaneta amb la que convocava a la gent es féu llegendària.

Morí el 27 d'abril del 1667, als 41 anys d'edat, esgotat per la vida de sacrifici i d'intensos treballs.

Kateri Tekakwitha (1656-1680)

Nasqué a Ossernenon. La seva mare era cristiana. Fou criada pel seu oncle, després d'haver perdut el seu pare, mare i germà en una epidèmia de verola, quan tenia sis anys. Ella mateixa quasi perdé la vista de la mateixa malaltia. Quan tenia 11 anys conegué els missioners jesuïtes i es

convertí al cristianisme als 19 anys. Li imposaren el nom de Katherine. Seguí vivint a la tribu Mohawk, però el poblat on vivia era cruel, violent i en molts aspectes degenerat. Es dedicava a la pregària i al servei dels indígenes necessitats. Morí als 24 anys i les comunitats índia i francesa d'aquell lloc la reconegueren de seguida com a santa per la seva extraordinària generositat i exemple cristià.

Monsenyor François Montmorency-Laval (1623-1708)

Nascut a França, viatjà a Quebec, on fou nomenat bisbe titular quinze anys més tard. Es destacà pel caràcter pastoral de la seva missió, la seva combativitat i el zel religiós. Morí als 85 anys.

Germana Maria de l'Encarnació

No es coneixen bé tots els detalls de la seva vida. D'ascendència "turanget", hom diu que fou una esposa i mare exemplar. Més tard es féu ursulina missionera a Quebec (Canadà) i consagrà la seva vida al món de l'educació, donant prova de molt coratge i força de caràcter. Es distingí també per una vida mística intensa. Morí als 73 anys.

Documents

Exigència de plenitud i d'unitat

Parlant als participants en el Congrés Internacional "UNIV-80", el Papa deia: "Cal repetir-ho moltes i moltes vegades, principalment als universitaris, docents o estudiants que siguin: és una necessitat urgent que tenen els universitaris de reflexionar sobre el destí trascendent inscrit en ells com a criatures de Déu. Precisament és aquí, en aquest saber, on es troba el fil que tendeix en harmoniosa unitat tota l'activitat de l'home. Per això us invito a descobrir en la unitat integral i grandiosa interior de l'home, el criteri inspirador de l'activitat científica i l'estudi per tal de fer possible el precedir en harmonia amb la realitat profunda de la persona i conseqüentment al servei de tot l'home i de tots els homes.

L'engatjament científic no és pas una activitat que afecti només l'esfera intel·lectual. Abraça l'home tot ell. De fet l'home es llença amb totes les seves forces a la investigació de la veritat, precisament perquè la veritat és cospada per ell com un bé. Es, doncs, inescindible la correspondència entre la veritat i el bé, prova que tota activitat humana té una dimensió moral. En altres paraules: sigui el que sigui allò que fem - l'estudiar també - advertim en el fons del nostre esperit una exigència de plenitud i d'unitat. (L'Osserv. Rom. 2-4-1980).

El Vaticà, dia a dia

Un viatge esgotador

El goig del Brasil per l'arribada del Papa és extraordinari. Els brasilers surten massivament a rebre Joan Pau II.

Brasil és avui pràcticament el més gran país catòlic del món, ja que dels seus 120 milions d'habitants en són catòlics més d'un 95%. Els llargs recorreguts que Joan Pau II ha començat en cotxe i les celebracions eucarístiques i trobades multitudinàries fan difícil el càlcul del nombre de persones que podran veure el Sant Pare. Serà un viatge esgotador, com tots els del Papa, però aquesta vegada especialment, car visitarà 13 ciutats brasileres en tretze dies; serà, doncs, aquest setè viatge apostòlic el més llarg dels realitzats fins a la data pel Pontífex, que recorrerà en total uns 30.000 km.

"El Papa no parla gaire bé el portuguès"

El Papa no parla gaire bé el portuguès, "però el que diu es pot entendre", ha declarat el cardenal Lorscheider. Seixanta periodistes, d'entre els quals tretze brasilers i quatre espanyols, han viatjat al Brasil en l'avió papal des de Roma el passat dia 30 fins a Brasília, la capital, on visitarà una presó. El dia 1 anà a Belo Horizonte i després a Rio de Janeiro, on celebrà una multitudinària missa, vistà una "favela" (barraca), i la seu del Consell Episcopal Latinoamericà (CELAM), on ordenà un grup de sacerdots.

Hoste d'Helder Cámara

S'espera que en el seu viatge al Brasil el Papa arribi a Recife el dia 7, per a una celebració multitudinària de l'eucaristia. Pernoctarà a la mateixa casa del cèlebre arquebisbe Helder Cámara, el qual podrà exposar al Papa les injustícies socials de què són víctimes les classes brasileres més humils per part de les potentades.

Hom creu que Joan Pau II visitarà Teresina i Belem el dia 8. El 9, a Fortaleza, inaugurarà a l'estadi Batistato el desè Congrés Eucarístic Nacional, on es reunirà amb tots els bisbes del Brasil. Després, el dia 10, viatjarà a Manos, en plena zona amazònica, per a trobar-se allí amb diversos representants de les comunitats indígenes.

Prohibida l'entrada de l'"Osservatore Romano" a Polònia

El segon número de l'edició quinzenal polaca de l'"Osservatore Romano", no ha obtingut fins ara el permís d'entrada a Polònia. En l'actualitat el Vaticà es preocupa d'obtenir, mitjançant diàleg i acords, el permís necessari per a l'entrada dels exemplars ja editats. El Pare Adam Boniecki, responsable de l'edició mensual polaca, qualificà les converses de "prometedores d'èxit".

Una solució de compromís podria ésser la publicació només de les al·locucions del Papa en l'edició polaca del setmanari i no les dels altres bisbes. El primer número de l'edició polaca de l'"Osservatore Romano" amb una tirada de 60.000 exemplars, fou distribuït gratuïtament a Polònia.

Augmenta el dèficit econòmic del Vaticà

El Vaticà tingué el 1979 un dèficit d'uns 25,5 milions de dòlars, quasi un 25% més del que hom esperava, segons publicà un article aparegut en el Sunday Times de Londres.

El novembre passat el Vaticà publicà una declaració dient que el dèficit del 1979 seria de 20,24 milions de dòlars. "Com no hi hagin millores radicals, de fet, el Vaticà, estarà en fallida d'aquí a cinc anys", diu l'article. A Roma, el director de la Sala Stampa, el P. Panciroli, digué que les xifres del Times podrien ésser exactes aproximadament, però que les xifres finals de l'any passat encara no es tenen.

La col·lecta del denari de Pere ha augmentat substancialment a causa de la popularitat del Papa Joan Pau II. La col·lecta havia minvat a 3,5 milions de dòlars amb Pau VI i la del 1978, any en que fou escollit Joan Pau II, fou de 5,8 milions, afegia.

Sobre el viatge apostòlic a França

Dos dies abans del seu viatge apostòlic a França es féu públic un Missatge del Papa al poble francès, al qual pertanyen els fragments següents: "Aquest viatge apostòlic a França es realitza unes setmanes després de la visita pastoral a l'Àfrica i a distància d'un mes abans d'una altra visita semblant al Brasil. Confio que la Providència i la llum de l'Esperit Sant m'ajudin a dur-lo a terme com un servei que m'imposa el meu ministeri de Successor de Pere i també en l'esperit de Sant Pau, que anava a consolidar la fe de les Esglésies, a rebre'n llur testimoni i a establir comunicació entre elles. França és la filla gran de l'Església. I és mare de tants sants! Ja ho sé que l'Església de França, el catolicisme francès, passa per una situació especial, que ara no vull descriure ni jutjar. Es pot tractar d'una crisi de creixença. Tothom ho sap i jo confio que sigui aquesta la clau d'interpretació d'aquesta situació particular que viu França d'ençà del Concili.

Estic ben convençut que a França, tant a l'Església com a la societat civil, hi ha forces immenses i reserves immenses que li permetran no solament de continuar essent ella mateixa sinó més i tot: posar-se al servei dels altres.

Es ben cert que l'Església deu al poble de França (el qual, si molt ha rebut, ha sabut també molt de donar) algunes de les seves pàgines més belles, des dels grans Ordes Religiosos, com el Císter i Chartres, passant per les Catedrals, fins a l'epopeia missionera del segle passat. La generositat de les seves obres i del seu pensament li han valgut l'estimació de molts pobles i precisament entre els més pobres"

(v. L'Osserv. Rom 29-5-1980).

V. N.

AVUI 2.000

Campanya per la consolidació i rellançament del diari

Rbla. Catalunya, 15. T. 318 54 24

EL MON VIST DES D'UNA PERSPECTIVA CATALANA

BUTLLETI DE SUBSCRIPCIO

No. i Cognoms

Carrer N.º Pis

Tel. Població

Els prego que em subscriuïu al diari "AVUI" a partir del dia 1er. del mes vinent

1. Reclona: (repartiment a domicili) Fora de Barcelona

Trimestral 2.229 ptes.	Trimestral 2.074 ptes.
Semestral 4.458 ptes.	Semestral 4.148 ptes.
Anual 8.916 ptes.	Anual 8.295 ptes.

DATA I SIGNATURA

Envieu aquest BUTLLETI a:
 Campanya AVUI 2000 Rbla. Catalunya, 15 3er. 2a.
 Barcelona-7

Per tal de respondre a les preguntes de 6.000 joves

El Papa va suspendre el discurs preparat

Durant el sojorn de Joan Pau II a París, sis mil joves van demanar al Papa que els adreces un discurs on donés resposta a algunes preguntes concretes que ells mateixos li van fer. El Papa accedí gustosament al desig dels joves. Publiquem les preguntes d'ells i d'elles i les respostes del Sant Pare.

—“En cada país que visita, desitja trobar-se amb els joves? ¿Per què?”

—Perquè “el jove” significa l’home que, d’una manera especial, de manera decisiva, està en trànsit de “formació”. Això no vol dir pas que l’home no s’estigui formant tota la seva vida; es diu “que l’educació ja comença abans del naixement i dura fins el darrer dia. No obstant això, la juvenesa, des del punt de vista de la formació, és un període marcadament especial, ric i decisiu. I si penseu seriosament sobre el diàleg del Crist amb el jove ric hi trobareu la confirmació del que acabo de dir.

—En cada país on va, desitja també trobar-se amb els governants ¿per què? Què els diu?”

—Simplement, perquè el Crist parla amb tots els homes, amb qualsevol home. Altrament penso —no ho poseu en dubte— que no existeixen menys coses per dir als homes que tenen unes grans responsabilitats socials, que al jove de l’Evangeli i que a cada un de vosaltres. Als Caps d’Estat sovint els parlo justament dels joves. No endebades de la joventut depèn “el dia de demà”.

Aquestes últimes paraules són tretes d’una cançó que els joves polacs de la vostra edat canten sovintament. Més d’una vegada també jo l’he cantada amb ells.

—¿Què pensa fer per la unitat dels cristians? ¿Com veu aquesta unitat?”

—La unitat dels cristians és una de les més grans i més belles tasques de l’Església en aquesta època. Voldrieu saber si jo espero aquesta unitat i com me la imagino. Aquesta unitat no pot dur-se a terme si no és amb una maduresa profunda de la veritat i una constant conversió en els cors. Tot això hem de fer-ho d’acord amb les nostres capacitats humanes, revisant tots els processos que han

durat tants segles. Al cap i a la fi la unió serà el do de Crist a la seva Església, com ja ho és, de fet, haver entrat en el camí de la unitat.

—¿Com es resa quan s’és Papa?”

—L’oració pot definir-se de moltes maneres. Però el que més s’escau és anomenar-la un col·loqui, un entretenir-se amb Déu. Quan conversem amb algú, no solament parlem, sinó que a més escoltem. Per tant, l’oració és també un escoltar. Consisteix en posar-se a escoltar la veu interior de la gràcia. A escoltar la crida. I aleshores, ja que em pregunteu com resa el Papa, us contesto: com qualsevol cristià; parla i escolta. A voltes el Papa resa sense paraules, i és llavors quan més escolta. És precisament allò que “escolta” el més important. Intenta també d’unir l’oració amb les seves obligacions, les seves activitats, el seu treball, i unir la seva feina a l’oració. Així, dia rera dia, tracta de complir el seu “servei”, el seu “ministeri”, que deriva de la voluntat del Crist i de la tradició vivent de l’Església.

—Vostè ha pres mesures de bastant rigor en relació amb alguns teòlegs. Per què?”

—El servei del bisbe, i sobretot el del Papa, està vinculat a una responsabilitat especial concernent al que diu l’Esperit: està lligat pel que es refereix al conjunt de la fe de l’Església i de la moral cristiana. En efecte, són aquesta fe i aquesta moral aquelles que han d’ensenyar a l’Església els bisbes amb el Papa, vetllant, a la claror de la tradició sempre vivent, sobre la conformitat amb la Paraula de Déu revelada. Així, a voltes han d’adornar-se també de certes opinions o algunes publicacions expressin amb tota claredat la manca d’aquesta conformitat. No signifiquen una doctrina autèntica de la fe cristiana i de la moral. Si dis-

Joan Pau II saluda a París els milers de joves que li han adreçat una sèrie de preguntes, a les quals el Papa respon, i que publiquem en aquesta pàgina.

poséssim de més temps, podria dedicar a aquest problema una més ampla exposició, justament perquè en aquest terreny no hi falten les informacions falsejades i les explicacions errònies; més avui ens hem d’accontentar amb aquestes poques paraules.

—Abans de ser bisbe i Papa,

havia estat un simple sacerdot. ¿Com veu el sacerdot d’avui?”

—Fa un parell d’anys que sóc Papa, en fa més de vint que sóc bisbe i, malgrat tot, per a mi segueix essent el més important el fet de ser sacerdot. El fet de poder celebrar cada dia l’Eucaristia, de poder renovar el propi sacrifici del Crist, oferint en Ell totes les coses al Pare: el món, la humanitat, jo mateix. Per això tinc també present en la meua memòria aquest desenrotllament interior, mitjançant el qual “jo vaig sentir” la crida del Crist vers el sacerdoci, aquest significatiu “vina i segueix-me”. Confiant-vos aquestes coses, us exhorto a cada un i a cada una de vosaltres, que doneu tota l’atenció a aquestes paraules evangèliques. Només així es formarà fins al fons la vostra humilitat, definint-se la vocació cristiana de cada u de vosaltres. I potser, per la vostra banda, sentireu també la crida al sacerdoci o a la vida religiosa. Convé que a l’Església mai no hi faltin els qui “han estat escollits d’entre els homes”, als quals el Crist estableix, de faisé especial, pel bé dels homes enviant-los als homes.

—Sovint es parla d’una tercera guerra mundial. ¿Què podem fer nosaltres, joves, per a impedir-la?”

—Crec que en la mateixa formulació de la pregunta hi trobareu la resposta esperada. Llegiu la pregunta, mediteu-la. Feu-ne d’ella un programa de vida. Vosaltres, els joves, teniu ja la possibilitat de promoure la pau i la justícia allà on us trobeu, en el vostre món. Fet que suposa, d’entrada, unes actituds precises d’encert en enjudiciar la veritat sobre vosaltres mateixos i sobre els altres.

—Volem ser feliços. ¿Es possible ser-ho en el món d’avui?”

—Sí, es pot. L’home no pot ser feliç més que en la mesura que és capaç d’acceptar les exigències que li planteja la seva pròpia humanitat, la seva dignitat d’home. Les exigències que Déu li planteja.

—Parli’ns senzillament de Je-

sucrist. Per Vostè qui és Jesucrist?”

—Em sembla que és aquesta la pregunta més cabdal, la més central. Voleu sentir-me parlar de Jesucrist i em pregunteu qui és, per a mi, Jesucrist. Permeteu-me que us torni la pregunta i us digui: per tots vosaltres, ¿qui és Jesucrist? Fent-ho així, i sense esquivar la qüestió, us diré també la meua resposta, dient-vos el que és per a mi. Jesús és el diàleg amb l’home, amb les diverses tradicions, però sempre és i sense interrupció un diàleg amb l’home, amb cada home, un, únic, absolutament singular. Crist és el Verb, la Paraula de Déu. No és pas la paraula d’un “gran monòleg”, sinó que és la Paraula del “diàleg incessant”, que es desenrotlla en l’Esperit Sant. Crec que aquesta frase és difícil d’entendre, més jo la dic igualment i us la deixo per tal que la mediteu. El diàleg respon a la meua convicció personal que ser el servidor de la Paraula, vol dir “anunciar” en el sentit de “contestar”. Per respondre cal conèixer la pregunta. Així doncs, està molt bé que l’hagueu plantejada; altrament, jo hauria hagut d’encertar-la per a poder-vos parlar, per contestar-vos. A través de la meua experiència com predicador en les homilies o durant recessos espirituals, jo m’adreçava als joves i els ajudava a trobar el Senyor, a escoltar-lo i també a contestar-li.

—Són els homes els que dirigeixen l’Església catòlica. ¿Tindran sempre les dones un paper secundari?”

—En la missió de tot el Poble de Déu, no hi ha cap diferència essencial entre l’home i la dona. Cadascú en el seu gènere, segons les característiques específiques de la feminitat i la masculinitat, arriben a ser aquest “home nou”, aquest home “per als altres” i, en tant que home vivent, arriba a ser la glòria de Déu. Si això és veritat, com és veritat també que l’Església, en el sentit jeràrquic, és regida pels Successors dels Apòstols i, per tant, per homes encara és una veritat major que, en el sentit carismàtic, les dones la “conduïxen” igualment i àdhuc millor encara: us convido a pensar freqüentment en Maria la Mare de Crist.

—En el que concerneix a la sexualitat, l’Església catòlica assumeix sempre decisions bastant restrictives. ¿Per què? ¿No temeu que els joves s’allunyin a poc a poc de l’Església?”

—Sobre els principis que l’Església ensenya en el terreny de la moral sexual exposeu la vostra preocupació en veure que són difícils aquells principis i que els joves podrien, precisament per aquesta raó, allunyar-se de l’Església. I jo us contesto: si penseu en aquesta qüestió seriosament i aneu fins al fons del problema, us asseguro que us adonareu d’una sola cosa: en aquest terreny l’Església planteja només les exigències que estan estretament lligades a l’amor matrimonial i conjugal veritable, és a dir, responsable. Exigeix el que requereix la dignitat de la persona i l’ordre social fonamental. Jo no nego pas que hi hagi exigències. Però és justament aquí on es troba el punt clau del problema: l’home es realitza en ell mateix solament en la mesura que sap imposar-se a si mateix aquestes exigències. Contràriament, s’allunya “trist del tot” com el jove ric de l’Evangeli. La permissivitat moral no fa feliços els homes. La societat de consum no fa els homes feliços. Mai no ha estat així.

Joan Pau II va contestar també altres preguntes més concretes sobre les relacions de França i Polònia, i gustosament va accedir a la petició que fes arribar als joves de Brasil —pàis que el papa visita aquests dies— un munt de cartes dels joves francesos. Els va remarcar que el feia molt feliç poder ser “el carter dels joves”.

Crònica de Roma

L’activitat del Vaticà el 1979

ROMA (Del nostre corresponsal).— Aquests dies corre de mà en mà un gruixut volum, força conegut, molt comentat i poc llegit. Poc llegit, fins al punt que més d’una vegada, les notícies que s’hi han publicat, amb totes les benediccions, i reproduïdes en algun diari per algun eixerit periodista, foren considerades, més o menys, com a autèntiques confidències. L’esmentat llibre és el no gens reservat “Activitat de la Santa Seu el 1979”, de quasi 1.500 pàgines, il·lustrat amb una fabulosa documentació fotogràfica, que dona a conèixer l’inesgotable anar i venir del Sant Pare, l’activitat de les Congregacions Romanes, els procediments dels molts organismes de la Seu Apostòlica. Tot això amb un any, que té especial relleu per ésser el primer del pontificat de Joan Pau II i força caracteritzat per la personalitat del nou Papa; un any ple d’imprevistos, com imprevisible ha estat l’estil del papa Wojtyla, que ha imposat la simplicitat per damunt d’un protocol ja reduït, a l’esquelet del que fou temps enrera, per Pau VI. Tota la seva inesgotable activitat resta degudament documentada, així com la dels Dicasteris (Congregacions, etc.) i diversos serveis, que tampoc no està gens malament: cap administració estatal, ni Organisme internacional, ni cap mena d’empresa toca més teclès i fa més coses amb menys personal i menys despeses.

Abans, però, em referia a notícies camuflades en el llibre. Heus ací una mostra d’això. Què s’en diria d’una informació que indiqués que és per revisar el proce-

diment i els criteris sobre les secularitzacions sacerdotals, amb dispensa de celibat, de cara a una actualització d’acord amb l’experiència adquirida i els recents suggeriments del Papa? I si hom afegís que han estat sotmetent al Papa els casos d’excelsionat gravetat? Qui vulgui saber més de tot això, que llegeixi la pàina 977 de l’esmentat llibre, que encara que porta com a subtítol “publicació no oficial”, té més importància del que sembla.

Són moltes les preguntes d’interès a les quals respon aquest Anuari; penseu, per exemple, si val o no la pena conèixer la resposta autoritzada del Vaticà a la restauració del diaconat permanent, de si les religioses poden ésser autoritzades per a donar el sagrament dels malalts, si a l’“assistent pastoral” se li pot donar la categoria de “ministeri”, si als rectors se’ls podrà o no canviar de lloc, si hom diu quelcom perquè els capellans puguin viure amb suficients mitjans econòmics, si la Santa Seu utilitza bé els diners de què disposa, si és cert o no que les vocacions sacerdotals i religioses tornen a augmentar...

Segurament que el lector voldria que se li donessin una sèrie de respostes i que no se l’empipés amb una sèrie de preguntes. Però com que del que es tracta és d’anunciar un llibre, el cronista resta amb la consciència ben tranquil·la. I qui sap si dintre de poc no valdrà la pena parlar una mica d’alguns d’aquests punts.

E. Planas

Costums i tradicions

La fe dels pescadors

Després del darrer article sobre sant Pere, va quedar-me la preocupació de si per les coses explicades, algú podia creure que els pescadors, ni altra gent de la mar no tinguin fe.

El refranyer ja diu: "El mar ensenya a resar", "No vagi per la mar qui no sàpiga resar" i "Qui vulgui navegar, aprengui primer a pregar".

Per això han estat i són tradicionals les festes en honor de sant Pere, especialment les processons, diferents, però semblants, segons cada població. Així, mentre a Vilanova i la Geltrú, el sacerdot descriu tres vegades el signe de la creu damunt les aigües, fregant-les, però sense tocar-les massa, amb la creu processional, a Sitges la submergia tres vegades per la part superior i al Serrallo de Tarragona, ficaven la imatge del sant en el mar submergint-la completament.

Hem citat Vilanova i la Geltrú. Ignoro si els pescadors d'avui assequen com els d'antany que en el fons del mar, davant les "Roques de sant Gervasi", hi havia una campana que només oïen ells i els mariners. Quan això succeïa acudien tots a la platja, s'asseien a la sorra i cantaven els Goigs del sant per a demanar-li protecció.

Una vegada més hem de remarcar com la fe i la superstitió a vegades van aparellades. Per això, molts cops es confonen. A Cadaqués, posem com a mostra, es beneïen els "panets d'ofegat", que tenien una creu en la part del damunt, amb un clotet al mig. Cada família en feia beneir tants com a membres tenia dedicats a navegar. Hom deia que quan algun s'ofegava i no es trobava el cadàver posant una candela encesa en el clotet i tirant el panet a l'aigua, aquest es deturaria en el lloc precis on podia trobar-se el cadàver del desaparegut.

Els panets afortunadament no utilitzats, l'any següent eren menjats en el dinar del dia de sant Pere.

A la barriada barcelonina de la Barceloneta, al migdia de sant Pere, els pescadors i mariners asseguraven que es confessaven amb el mar, però cal advertir que només servia per a fer-se perdonar els pecats referents al mar. Per això, llançaven un palet de riera cada un, tan lluny com li fos

possible; si el mar el tornava, malament, car pressagiava alguna desgràcia; si se'l quedava, no era senyal que els pecats els havien estat perdonats i no els passaria res de mal.

Semblant succeïa a Mataró. Allí col·locaven dotze carbasses prop de les ones. Segons que les aigües les saccegessin d'una manera o d'una altra, en treien conclusions anàlogues a les de la Barceloneta.

Sigui com sigui, la fe del mariner o del pescador, és profunda. No fa pas massa anys, quan en els Dies Sants no es podia treballar, els pescadors del nostre litoral -i suposo que els d'altres ports peninsulars- no es feien a la mar, perquè cap no volia profanar la santedat d'aquells dies. I es deia que si algun atrevit i irreverent ho havia intentat, només havia pescat bruixes, que és un peix dolent com si estés embriuat i s'ha de llençar.

Eren els únics dies de l'any que en els pobles de marina, es veïen els pescadors passejant i, alguns, fins feien el sacrifici de posar-se sabates per anar a visitar Nostramo en el Monument. Per ells, això era una mena de penitència com per altres l'anar descalços.

He llegit - i una vegada ho vaig sentir dir a uns homes de la mar - una frase demostrativa d'aquesta fe. "Portar el Pràctic a bord". És a dir, estar en gràcia després d'haver-se confessat i haver combregat. Per ells, "portar el Pràctic a bord" vol dir no temer el perill ni la mort.

Aquestes coses fan que se'ls perdonin les narracions fantàsiques sobretot quan volen ponderar el tamany o la quantitat de la pesca. Per això es diu que sastres, sabaters, caçadors i pescadors, són els quatre evangelistes de la mentida.

Esteve Busquets i Molas

La Bíblia a l'abast

La Jerusalem messiànica dels darrers temps (Is 66: 10-14c)

Som al darrer capítol del llibre d'Isaïes. El profeta compona un poema apocalíptic. Vol ser la revelació d'allò que ha de passar als darrers temps. Hi haurà la victòria de Jahveh i de la seva obra de salvació. Aquesta salvació de Déu s'identifica amb Jerusalem. No la Jerusalem simplement històrica, cor i arxiu de les grandeses del poble fidel i de les misèries del poble idolàtric, sinó la nova Jerusalem sorgida de la voluntat de Jahveh a través de la purificació històrica. Una vegada més és posada en relleu la gratuïtat de la salvació de Jahveh: allò que els homes ni han sabut ni han pogut fer, ho ha fet Déu i ho ha lliurat al poble universal.

La nova Jerusalem és una ciutat ideal, tota ella espiritual, o sigui tota ella realitat salvada i lloc de salvació. Ve a ser com la imatge de la resurrecció universal de tots els homes. Després de tots els sofriments de mort, l'exili ha acabat amb el retorn dels fills de la ciutat de Déu. N'hi ha, però molts, molts més que no pas els que trobaran aixopluc a la terra promesa, que resten i restaran sempre escampats pel món. Israel, a partir d'ara serà sobretot un poble en diàspora. La ciutat-diàspora. La ciutat-mare però no oblidarà els seus fills. I vindrà el dia que aquests retornaran a la seva falda. Serà el dia darrer. El gran dia de la resurrecció, quan la "glòria" de Déu brillarà amb tota la seva grandesa. I la glòria de Jahveh és la salvació del poble, que ja no cap dintre de les fronteres esquistades de la ciutat material, capital d'un regne arruïnat; per això Jahveh l'ha feta capital del món. Aquell dia serà un jorn de festa per tots aquells que han cregut en la veritat i en la força de Jahveh, malgrat les maltempsades i les hores fosques i tristes. Per això el profeta llança una invitació a la joia: **Alegreu-vos amb Jerusalem, feu festa, tots els qui l'estimeu** (v 10a). Sobretot, els qui havien compartit el sofriment del poble i havien assistit a la devastació de Jerusalem i a l'exili dels seus fills amb dolor de mort i amb compunció de cor, són ara convidats a compartir la seva victòria: **Estigueu contents amb ella tots els qui portàveu dol per ella** (v 10b).

El v 11 ens presenta Jerusalem com una mare que alimenta els seus nadons. És d'aquest text que la primera comunitat cristiana en treurà la imatge de l'Església-mare que alimenta amb llet espiritual, no adulterada (1Pe 2:2) els fills acabats de néixer de l'aigua i de l'Esperit en el Baptisme. La nova Jerusalem-resurrecció és un nou naixement, una nova creació de Déu, poblada per ell amb una humanitat nova.

L'oracle de Jahveh ens diu com la Jerusalem messiànica, tipus i imatge de l'Església, és inundada per la pau i el benestar. Tot en ella són manyagueries i consolació, en oposició a la violència i a l'opressió de la persecució. El ciutadà de la Jerusalem nova ha deixat de ser un ningú, per ocupar el lloc de més íntimat que hi ha a la casa, el lloc de l'infant, protegit i estimat per la mare. **Quan ho veureu, el vostre cor batejarà de goig i reviuran com l'herba els vostres ossos** (v 14).

Es amb aquesta "revelació", visió anticipada, que ens cal nodrir l'esperança enmig de la duresa de la lluita que la vida, també la religiosa, comporta. El dol d'ara es tornarà en goig. Jahveh hi està compromès.

Els jueus retornats de l'exili constataren que la realitat de la seva nova vida a la pàtria estava molt lluny de ser engrescadora. Per això havien de lluitar contra el pessimisme. I la seva lluita no era gens utòpica. Es des de dins que cal empènyer i reformar l'ambient on es viu. I això també és camí de salvació que transforma. Com llavors Jerusalem, ara l'Església també necessita que els seus fills creguin en ella. Que no vcl dir que l'aplaudeixin incondicionalment i l'adul·lin per sistema. Sinó que mirin la realitat present amb tota objectivitat, però amb esperança i amb il·lusió, per difícils que aquestes virtuts puguin semblar. **Perquè la mà del Senyor es farà conèixer als seus servents** (v 14c). Són la fe, l'esperança i l'amor, els pilars de la salvació-realtàció dels homes i dels pobles. I això és de Déu.

Josep M. Aragonès

Pensant-hi bé

El càntir

Durant l'estiu, un dels atuells més honorats en totes les cases "era" el càntir. Sobretot, a les cases pairals forànies, prop de les quals acostuma haver-hi una font. La set i la deshidratació provocades pel sol mediterrani demanen refrescar la gorgja amb un bon trago d'aigua fresca.

Feia anys que sabíem que l'aigua fresca anava bé per posar el vi en fresc. Ara,

però, els metges ho diuen quasi unànimement, l'aigua és medicinal. Desintoxicava. Feu dejuni i beveu aigua. Sense "passar-vos", naturalment, sinó passarà allò de: "Tant i tant el càntir va a la font, que ve que es trenca".

El càntir si es deixa a la fresca, conserva l'aigua fresca; sobretot el càntir de terrissa ploranera. Aquesta debilitat deu haver donat peu a allò de "ésser una ànima de càntir".

Avui dia, molts càntirs han anat a can Pístraus. Per una banda les neveres refresquen fins a la congelació; i d'altra, han sorgit tan gran quantitat de begudes que, l'aigua ha perdut el noranta per cent de la clientela. És clar que el noranta per cent de les begudes és aigua amb les corresponents potingues.

Però allò que és i se'n diu "aigua clara", res de res. Perquè l'aigua de l'aixeta pot ser clara de color, però és fosca de gust. Fillets, s'ha de tenir molta set per beure aigua-cloro. Oh, i encara gràcies! Perquè al pas que anem no hi haurà aigua, ni amb cloro ni sense cloro. Prou es que volen afanyar a transvasar aigua d'un lloc a l'altre. Però si continuem arrasant boscos i muntanyes l'aigua es quedarà sense rebost, i passarà que "tant com en cau el vent n'eixuga".

El "beure en bones fonts"... d'aigua va ésser cada vegada més difícil. Les fonts es tornen dides seques i maltractades, i moltes, simplement, ploren d'enyorança.

Antany, en totes les petites excursions d'estiu, vetaderes sortides en família, s'anava, com en processó, a beure l'aigua fresca i regalada de les fonts tot menjant-hi una presa de xocolata; de passada, s'omplien els càntirs, el de terrissa de Quart i el de terrissa de Breda; en un s'hi posaven anissos i l'altre es deixava amb aigua pura. Que és bona, que és fresca! deien, i tothom content.

Albert Pera

Hi ha vertaders museus de càntirs. L'home no es resigna a la pura utilitat de les eines i atuells. El seu sentit lúdic de la vida juga amb tot el que toca i el seu sentit estètic ho embelleix.

Em temo que arribi el dia que, pels nostres descendents, el càntir sigui només això: una peça de museu, i no sàpiguen en absolut de què parlis dient que de "tots" n'hi havia, de més amples i de més estrets, i de "galets" de més "carlins" i de més "liberals". És clar que cada època fa sa guerra, i no es pot exigir la perdurabilitat de nostàlgies històriques.

No vull ser pessimista però em sembla que la beguda, en general, ha degenerat. Un bon trago d'aigua fresca, bona i "regalada", és un desig cada vegada més difícil de satisfer.

La química i l'alquímia industrials ens manipulen l'aigua, el paladar i la butxaca. Temps a venir, ja veureu com no beurem un vas d'aigua clara, bona, fresca, i "regalada". Tindrà el seu preu. Això sense comptar els anissos, o el rajolí de menta o d'aiguarent. Bon estiu, bona set... i bona aigua!

Xesc Soliu

Racó del llenguatge

Defectes ben nostres (1)

No sempre les incorreccions en el llenguatge vénen per culpa del castellà. Conec moltes persones de certa edat que parlen un català molt més incontaminat que el jovent. Podríem establir un límit cap als seixanta anys si fa no fa, abans del qual el català parlat té tots els defectes encomanats pel castellà durant tants anys de convivència i dominació. Com més jove és la persona més caràcters de degradació presenta en la parla: barbarismes, frases fetes traduïdes mot per mot, calcs sintàctics improcedents, supressió indeguda de pronoms febles. Parlo en general, com deueu haver comprès, i salvant totes les excepcions que calgui. Tot això desfigura i desnaturalitza el català molt més que no pas les imperfeccions que hom observa en persones d'edat més avançada, les quals fan servir un català de soca-rel, popular,

ben construït, però amb uns defectes també populars, no gens suspects de castellanització, i insignificants si els comparem amb els que us deia, pròpis de generacions més joves.

La meva sogra mateix, que és molt bona conversadora, i a qui jo observo molt quan parla sense que ella se n'adoni, de tant en tant fall en algun detall de pronunciació i li surten frases com aquestes: "per brenar et donaré xacolata i una tronja". "Vagila, que cauràs de la baciçleta i t'hauré de curar amb cutafluix i esprit de vi". "La Tresa m'ha dit la vritat", "Ja tens la documentació a punt?".

Ja veieu, doncs, que en els parlars més castissos poden haver-hi defectes i aquests que acabo d'assenyalar, el canvi de la u àtona per vocal neutra a la pronunciació, i la supressió de

vocals abans de la r suau, són suportables i no atempten greument contra la identitat i la puresa de l'idioma. Tots els idiomes, en la seva realització oral tenen defectes de pronunciació i el nostre no se n'escapa pas, tampoc. Convé observar-los i corregir-los.

Perles ortogràfiques

En una barriada suburbial s'ha dedicat a espai verd una considerable extensió voltada de blocs de pisos. Hom l'ha batejat amb el pompós nom de Parc d'el Palau. el que ha fet la placa de retolació deu haver considerat que amb apòstrof quedava més catalana. Si se n'hagués assegurat, hauria vist que la contracció del és igual que en castellà.

Calendari

Diumenge, 6 de juliol. XIV del temps ordinari. Santa M.ª Goretti, Dòminica, vg. mr. i Sant Isaías, profeta. - El sol surt a les 4'23 i es pon a les 7'27 (hora solar). Festa major a Flassà i La Seu d'Urgell.

Dilluns, 7 de juliol. Sant Ot, b. d'Urgell, Fermí, b. i Metodi, b.

Dimarts, 8 de juliol. Sant Adrià III, p.; Aquil·la i Santa Priscila, mrs.

Dimecres, 9 de juliol. Sant Ciril, b. Santes Anatólia, vg. mr. i Verònica de Julianis, franciscana. - Festa Major a Arenys de Mar i Cunit.

Dijous, 10 de juliol. Sant Cristòfol, mr. i Santa Amèlia, vda. - Festa major a Campdevàrol, Premià de Mar i Vallfogona.

Divendres, 11 de juliol. Sant Benet, ab. patró d'Occident; Pius I, p. mr. i Santa Olga. - Festa major a Pallegà, Súrria i Vilaverd.

Dissabte, 12 de juliol. Sant Joan Gualbert, ab. i Santa Marciana, mr. - Festa major a Roquetes.

L'Església celebra

6 de juliol. Diumenge XIV de durant l'any. Lectures: primera Is 66, 10-14a; Salm 65; segona Ga 6, 14-18; tercera Lc 10,1-12.17-20.

7 de juliol. Dilluns de la XIV Setmana de durant l'any. Lectures: primera Os 2, 14-16. 19-20; Salm 144; segona Mt 9, 18-26.

8 de juliol. Dimarts de la XIV Setmana de durant l'any. Lectures: primera Os 8, 4-7. 11-13; Salm 113 B; segona Mt 9, 32-38.

9 de juliol. Dimecres de la XIV Setmana de durant l'any. Lectures: primera Os 10, 1-3. 7-8. 12; Salm 104; segona Mt 10, 1-7.

10 de juliol. Dijous de la XIV Setmana de durant l'any. Lectures: primera Os 11, 1b-2.3-4.8c-9; Salm 79; segona Mt 10, 7-15.

11 de juliol. Divendres de la XIV Setmana de durant l'any. Lectures: primera Os 14, 2-10; Salm 50; segona Mt 10, 16-23.

12 de juliol. Dissabte de la XIV Setmana de durant l'any. Lectures: primera Is 6, 1-8; Salm 92; segona Mt 10, 24-33.

Quan diem

TRIOMFALISME

Ara fa vint anys, quan preparàvem el Concili, va néixer en l'Església la paraula "trionfalisme". I va tenir molta sort. Va créixer de pressa, es va fer gran i influent, i va aconseguir penetrar fortament la mentalitat dels cristians dels anys 60 i primers 70. La seva significació original comportava una referència a la mentalitat barroca i contrareformista: el triomf de l'Església enfront dels "dissidents", el triomf de la fe enfront de les "falses doctrines", el triomf del pontificat romà enfront de les "persecucions", etc. Al·ludia alhora a això que, en català, anomenem "cofoisme"; és a dir, un sentir-se satisfet de sí mateix sense massa esperit crític, un passar per alt, o tancar simplement els ulls, davant de realitats poc brillants que, tanmateix, existeixen i en som responsables. És aquella frase repetida amb més o menys ironia: "Som els millors!..."

El Concili Vaticà II va ésser una gran purificació d'aquesta actitud. Fos quina fos la significació del mot "trionfalisme", el cert és que l'orientació conciliar no fou pas la de posar l'Església en una mena de glòria berminiana, sinó la d'interrogar-la profundament sobre la pròpia identitat: "Església, ¿què dius de tu mateixa?". El Papa Pau VI, quan era encara cardenal Montini, en la primera sessió conciliar, va llençar, en una memorable intervenció, aquest interrogant. I ell mateix, en començar la sessió següent, feia la descripció de la seva manera de veure l'Església: constantment emmirallada en Jesús, per tal de transformar el seu rostre en el del Salvador.

Però la paraula "trionfalisme" feia el seu camí, i no sempre aconseguia estar exactament al seu lloc; s'havia fet tan influent, que envaïa espais que pròpiament no li pertanyien; s'havia fet tan significativa d'una situació que es volia reformar, que fou utilitzada quan algú simplement volia canviar quelcom que no li agradava. Amb la por d'ésser "trionfalista", l'Església tenia el perill d'esvaïr-se, d'amagar-se, gairebé de confondre's a l'interior de la societat. Per la por d'ésser "trionfalista", l'Església -vull dir exactament els cristians, pastors i fidels- evitava els actes massius, disminuïa els esforços per la construcció de noves esglésies, retallava la solemnitat i àdhuc la bellesa de les celebracions, suprimia algunes manifestacions públiques, posava en crisi les institucions eclesials de tipus social o educatiu, etc. Val a dir que les coses no eren gens simples; les connotacions polítiques tenien també la seva incidència en aquestes qüestions, i no era pas fàcil destriar allò que eclesialment era convenient d'allò altre que portava rèmores deformadores.

Potser ara tornem a veure clar en què consisteix el "trionfalisme". Sobretot si pensem que el seu sinònim "cofoisme" és una realitat que ens ateny molt d'aprop. Al cap i a la fi, hom pot estar massa cofoï fins i tot d'ésser un formidable anti-trionfalista!...

Pere Tena

Ressò del Centenari benedictí

Uns quinze mil monjos en més de tres-cents abadies, quasi catorze mil monges de clausura en uns dos-cents monestirs i dotze mil religioses de vida activa en altres cent-trenta convents disseminats per tot el món, encara avui segueixen la Regla de Sant Benet i estan celebrant l'any jubilar que començà el 21 de març i que tindrà la màxima expressió l'11 de juliol, data que assenyalava el títol del Patrocini de sant Benet.

Amb motiu d'aquest XV centenari del naixement de sant Benet totes les comunitats benedictines, masculines i femenines, estan aprofundint encara més en els valors fonamentals de llur espiritualitat i tradició, sempre a la llum del món contemporani per a treure les ensenyances d'aquests quinze segles per a l'esdevenidor.

Es desitja, a l'ensems, que aquesta efemèride no es redueixi a l'àmbit purament monàstic. Com ho demana el Papa, hom busca el benefici de tot el poble de Déu, perquè Benet no és solament el patriarca dels monjos occidentals, sinó, en expressió de Pius XII, el "pare d'Europa". En temps de profundes transformacions, presidí el naixement de la cristiandat medieval amb la seva Regla, practicada en milers de monestirs disseminats per tota Europa. Aquesta Regla fou també la norma que donà ànims a aquelles

llars de vida cristiana, alhora que influents nuclis de civilització i cultura; la que inculcà la primacia dels valors de l'esperit, el retrobament de l'home amb ell mateix, la fraternitat universal, la dignificació del treball, l'amor a l'estudi i el saber de l'antiguitat.

Les obres més sòlides del progrés social i espiritual de l'Edat Mitjana s'ordiren en el silenci de les abadies benedictines i fou gràcies a elles que es portà a terme la tasca de reconstruir Europa, de salvar el dipòsit de la fe i de la cultura. Els historiadors no es cansen de repetir que foren els benedictins els artífexs de la unitat europea.

Tant de bo que aquest any del 1980 serveixi per a prendre més consciència de tot això i esdevingui així un centenari beneficiós no solament per als monjos, sinó també per a tots els homes de bona voluntat.

EXERCICIS ESPIRITUALS

Organitzats per la Fraternitat Franciscana Seglar de Catalunya, tindrà lloc, del 3 al 9 d'agost, a la Casa d'Exercicis de la Sgda. Família, de Vallvidrera, dirigits pel P. Miquel Colom caputxí, que parlarà sobre: "La Verge Maria en la vida de cristià".

Per inscripcions: Leonor Burkhardt, telèfon: 235 71 17.

El dolor -segons els metges- hagué de ser insoportable.

I els matemàtics són més contundents encara.

"La frenada deixà tens el braç, a un àngul de 65° amb el pal vertical.

Si repartim el pes del cos entre ambdós braços -40 quilos cada un- la força de tracció exercida sobre el braç equival a: 40/cos, 65 \$ 40: 0,4226 \$ uns 95 quilos.

Segons els metges, les hemorragies en la perforació del canell esquerre, no deurien ser gaire abundants. Possiblement el mateix clau, produiria l'hemostàsia o estancament de la sang, permaneixent bloquejada la ferida.

Però si la sang no rajava amb abundor, els dolors havien de ser terribles.

Mes els especialistes i perits legals que van anatitzar el llençol dipositat a Torí quedaren parats quan arribaren als senyals dels dits de la mà dreta.

¿Què havia passat allí? ¿Per què oferien aquest excés allargament?

La conclusió provoca esgarrifances:

La mà dreta -observa Cordiglia- fou més torturada, si cal creure les zones que van ser forçades a adherir-se al patibulum emprant violentes maniobres...

Mentre el canell esquerre va quedar clavat ràpidament i amb precisió, sembla que no passava igual amb la mà dreta, donat que el clau no penetrà al primer cop de martell, sinó que s'hagué de tornar a clavar, un cop tret -segurament varies vegades- abans de penetrar al fustam.

La possible raó d'aquest "incident" amb el clau del canell dret caldria cercar-la en alguna deficiència a la punta del ferro, i potser a la zona del fustam posat immediatament sota el citat canell de Jesús.

El que considero que no mereix el més petit dubte és la traça del botxí, habitual, sens dubte, a centenars d'execucions similars...

I no voldria seguir a les següents i desconcertants investigacions, dels científics sense deixar passar per alt, un fet que tot d'una, s'ha presentat davant meu.

Si tanmateix és una realitat -comprovada científicament- que l'home que enterraren embolcallat amb el llençol de Torí van clavar-lo pels canells, ¿com entendre aleshores les plaques dels sants, il·luminats i altres estigmatitzats..., "en els palmells de les mans"?

Hi ha alguna cosa que falla...

Si de debó van ser "senyals sobrenaturals" com sempre s'ha dit, aquests estigmes estarien en els locs exactes on van registrar-se. Però mai s'ha tingut notícia d'un sol estigmatitzat que presentés les ferides de les mans en el carp...

Resulta lògic que ningú -fins ara- s'hagués fet amb una prova tan decisiva. Altrament, -i amb això comptem amb la tradició pictòrica mundial que s'ha encarregat de que ho recordessim -sempre s'ha parlat de "claus que travessaven les mans".

Divendres, 14,50

Hora nona: Torna la claror

El centurió afuà la seva oïda. I imposà silenci als seus homes i a les dones que continuaven al peu de la creu, gemegant.

Instintivament, la guàrdia, amb les espases enlairades tractà de localitzar a un possible enemic o intrús. Però cap d'ells va poder descobrir res. Les reduïdes vessants del Gòlgota continuaven tranquil·les.

Fou l'oficial una vegada se n'havia assegurat - qui senyalà als legionaris el desacostumat silenci que, tot d'una, havia caigut damunt el turó i fins i tot sobre l'esvolotada Jerusalem.

I els soldats, després d'escoltar uns moments, també ho van ratificar.

Les òlibes que feien niu a la muntanya de Sió i en les defenses que estaven a tocar el palau d'Anàs havien mantingut un silenci absolut. I passava igual amb els centenars d'aus que arribaven cada captard fins a les riberes del Cedró. I altre tant, també, amb les miriades d'insectes dels camps propers a la ciutat...

I fou prop de l'hora nona (1) quan el Natzaré fent un titànic esforç sobre els seus peus, amb el pit a punt d'esclatar i els llavis oberts per la set, clamà amb una veu greu:

-Eli, Eli...! Lema sabactani? (2)

I un cop dit això, el Galileu caigué en un nou atac convulsiu.

I desenes de mosquen fugiren per un instant de les seves ferides, per retornar gairebé al moment sobre les nafres i reguerots de sang resseca.

Els soldats van mirar-se entre ells i comentaren amb sornegueria:

-Ara crida a Elias...

I Jesús tornà a parlar:

-¡Tinc set!

Un dels legionaris s'acostà aleshores al vas on hi havia la preuada posca i submergí una esponja en la barreja de vinagre i aigua. I, posant-la al capdamunt d'una branca, talment un salpaster, s'adreçà envers Jesús. Mes d'altres soldats van mirar de treure-li del cap, dient-li:

-Deixa...! Veiam si Elias arriba per a salvar-lo.

No obstant això, al legionari atansà l'esponja fins als llavis del Natzaré. I aquest begué de l'esponja.

Immediatament, el ventre del crucificat batejà amb més força, i una sufocació més intensa aparegué en el seu rostre.

I amb veu forta, tornà a dir:

-¡Tot està complert!

I els que hi eren presents veieren com el gegant decantava el seu cap bruscament. I tot el seu cos restà talment mort...

I en aquell moment -l'hora nona- les tenebres que cobrien tot l'indret es van anar escampant. I les torxes foren apagades. I els

Fent Pinya

Comença la temporada castellera

La temporada castellera ha entrat en la seva plenitud, i les actuacions de pràcticament totes les colles li omplen tots els caps de setmana de les viles, pobles i ciutats del país. Podem, i volem, confirmar l'aparició d'una colla nova a Terrassa que, com vam dir, porta el nom de Castellers de Terrassa. Així mateix, és digne de menció que, a Valls, ha sorgit un grup de grallers integrat per gent jove i que està a l'aixopluc precisament de la colla Joves. Menció especial es mereix l'homenatge que un grup d'amics va fer a Joan de Déu Soler i Amigó amb motiu d'haver publicat un llibre —il·lustrat per Pilarín Bayés— titulat "Festes tradicionals de Catalunya" que al seu dia va merèixer el premi "Crítica" i on el fet casteller és tractat degudament; va consistir, (a part d'un sopar) en una exhibició dels Castellers de Vilafranca, al barri gòtic local, el dissabte dia 21. Per acabar i a causa d'haver de lliurar aquesta crònica amb anticipació per a la seva compaginació, no podem aquesta setmana, tampoc, donar la ressenya de la primera gran actuació de la temporada, a Valls, del dia de Sant Joan, cosa que farem amb tota seguretat la propera setmana.

castells nets i Pilars de quatre (un per sota).

Castellers de Sitges.- A la seva pròpia vila, el dia 15, descarregaren el Tres i el Quatre de set i la Torre de sis, carregaren el Pilar de cinc i provaren el Cinc de set.

Minyons de Terrassa.- També el dia 15, a Sant Llorenç Savall, hi descarregaren el Quatre de sis net, el Tres de sis, el Pilar de cinc, dos de quatre i castells nets.

Castellers de Vilafranca.- Participaren a l'homenatge que un grup d'amics badalonins, barcelonins, taragonins i vilafranquins van dedicar a Joan de Déu Soler i Amigó, el dia 21, a la pròpia Vilafranca, descarregant el Tres de set, la Torre de sis, el Tres de sis aixecat per sota net, dos Pilars de cinc (un per sota) i un de quatre (amb l'homenatjat de segon).

Jaume Casanova "Crossa"

Pròximes actuacions:

6 de juliol.- A Tarragona: Jove dels Xiquets de Tarragona.

12 de juliol.- A Salies du Salat (prop de Tolosa del Llenguadoc): Els Nens del Vendrell.

Actuacions:

Minyons de l'Arboç.- Actuen a la seva vila el dia 15 on descarregaren

La sardana i la dansa

XXI "Aplec" de Matagalls

Per als dies 12 i 13 de juliol es prepara la celebració del tradicional Aplec entorn de la Creu de Matagalls i a honor de Sant Antoni Ma. Claret i de Mn. Jacint Verdaguer, que van plantar-la i celebrar-la exemplarment. I seguint la tradició d'aquests Aplecs, també serà estrenada i beneïda una font montsenyenca, La Font de la Rosa, preparada pels apleguistes de Tona. D'altres apleguistes han millorada la peanya de la Creu i han dedicat un pedró a l'Avi Ton de Vic, animador de moltes millores al Matagalls.

Els actes cabdals seran: dissabte, acampada i vetllada entorn del foc, a la vesprada, a Coll Pregon; el diumenge, des de les 10 del matí, concurs de Rams de flors boscanes, distribució de les Medalles de la Constància, Santa Misa pel bisbe de Vic, cant dels Adéus. Seguidament, la benedicció de la nova Font, que és ben a prop de la Creu, a la capçalera del Torrent de Rentadors, al costat de la Font Freda, que els apleguistes de Tona van dedicar a Balmes l'any 1970. S'han editat un banderí i un àlbum commemoratiu. Per a més informacions, cal adreçar-se als clare

tians de l'Avinguda de Sant Antoni Ma. Claret, 45 tel. 207 02 49, de Barcelona, de les sis a les nou del vespre.

La dansa catalana a Terra Santa

Dintre la primera quinzena del mes d'agost i hom compta que per primera vegada, es coneixerà la dansa folklòrica catalana a Terra Santa, concretament a la ciutat israelita de Haifa, dins del festival folklòric que allí se celebra dels dies 5 a l'11 d'agost.

L'ambaixador o protagonista d'aquesta primícia serà l'Esbart Lluís Millet, qui presentarà allí el seu espectacle Ballet de la Gran Catalunya, amb la participació d'una cobla formada a base de components de les cobles infantils juvenils del col·legi de Santa Maria de Blanes, amb la direcció del Mestre Jordi Núñez.

Aquesta projecció cada dia més extensa que estan prodigant els nostres esbarts, a base de donar a conèixer a l'estranger el nostre folklore, desentenen-se de la inclusió que durant molts anys se n'ha fet dins del concepte de "folklore espanyol" (que a l'estranger tradueixen com a festa de toros i flamenc), està obtenint resultats ben satisfactoris, i el de presentar les nostres danses a Israel, poble de profundes arrels a la història, serà un dels més satisfactoris que hom pugui pretendre.

Els del "Lluís Millet" es preparen de ferm per aquesta visita, ja que han copsat la seva importància, i no cal pas dubtar dels resultats que aconseguiran, traduïts en sorollosos èxits.

Per a qui li pugui interessar hi ha la possibilitat d'acompanyar l'expedició catalana, la qual surt de Barcelona el dia 3, i retorna el dia 13. Al local social de l'Esbart, carrer Maspons, 6, Gràcia, de set a nou del vespre dels dies feiners, podrà obtenir-se àmplia informació sobre el viatge. Inscripcions només fins el dia 10.

Aplecs

Diumenge, dia 13 de juliol

A Olot, matí i tarda al parc municipal, nit al passeig de Blai, divuitè aplec de la sardana, cobles Jovenívola de Sabadell, La Principal de la Bisbal, La Principal del Llobregat, La Principal d'Olot i la Selvatana.

A Sant Celoni, matí i tarda a la Rectoria Vella, XVI aplec, amb les cobles Caravana, Ciutat de Girona i Miramar.

A Prades (comarca del Baix Camp), matí i tarda a la plaça de l'església, cobla Reus.

A Tuïr, a la comarca del Rosselló, matí i tarda al parking Cusenier, segon aplec de la sardana, amb les cobles Atlàntida i Perpinyà.

Josep Ventura

camp retornaren als seus sorolls de sempre i les aus volaren novament damunt la Porta Daurada i sobre els horts.

I mentre els cels s'obrien i deixaven passar la llum del capvespre, la terra es va estremir sota els peus dels soldats i de les dones i dels que passaven fent camí cap a la ciutat.

El turó del Gòlgota va obrir-se, i de ben poc va anar que una de les creus es desplomés.

les dones van retorcedir esverades, i el centurió -movent el cap amb senyal d'afirmació"- comentà per ell mateix:

"...Tanmateix, aquest home era just."

Informe dels entesos

"Van haver de desclavar-lo"

Fent la investigació en la vida de Jesús, quan vaig conèixer el costum d'algunes notables i pietoses dones de Jerusalem de facilitar una beguda -la meitat anestèsica, la meitat embriagadora- als condemnats, em fou impossible el poder reprimir un sentiment d'admiració per aquell galileu anomenat Jesús.

¿Quin ésser humà, conscient del repulsiu suplici que l'esperava, no hauria fet igual com els lladres? ¿Qui s'hauria aguantat ha esgotar fins els pòsits aquell beuratge?

El Natzaré -això és prou clar- havia de conèixer l'acció indulgent d'aquell vinagre o vi amb fel o mirra. (1)

Mes passem als últims descobriments dels entesos i científics de la NASA relacionats amb aquestes darreres hores de la crucifixió de l'home que fou embolcacall amb el llençol de Torí.

I el que abans de res els va sorprendre fou el senyal del canell esquerre...

El veredictes pericial resulta definitiu.

"La disposició de les taques afirma i confirma sense cap mena de dubte, que l'home que deixà l'empremta en el Llençol fou crucificat i no pas pels palmells de les mans, sinó pels seus canells..."

El fet vist des d'un punt de vista mèdic- resulta totalment lògic.

"Un clau que atravessés el palmell -assegura el conegut doctor Cordiglia- no hauria pogut aguantar, penjant-hi un cos que feia el pes d'uns 80 quilos (el considerat per a Jesús). Es a dir, amb una força de tracció de 95 quilos a cada braç."

Per l'eminent cirurgià Barbet -que ha assajat més d'una dotzena de transfixions o perforacions dels canells dels braços tallats o amputats de nou- aquesta circumstància es presenta igualment prou clarivident:

Si es col·loca un clau d'un centímetre quadrat de secció contra la paret interna del canell, només un cop de martell pot travessar-la. El ferro rellisca sense resistència, alterant lleugerament la seva direcció.

La punta va vers el colze i la cabota roman orientada cap els dits. I la punta surt, travessant la pell.

Aquesta prova sempre donà els mateixos resultats. I mercés a aquest espontani torç's del clau, va poder-se evitar la fractura de l'osset del carp conegut com "semilunar". Les radiografies preses pel doctor Barbet van donar a veure que el clau entrava sempre en l'espai anomenat punt de Destot.

I com jo, també molts d'altres s'adonaren de quelcom anormal: en el llençol de Torí no hi ha manera de trobar els senyals dels dits polzes del cadàver...

Alhora un mateix pensament ens assaltà a tots: ¿Es que per ventura li havien amputat aquests dits?

No podia ser...

L'explicació sorgí -com sempre- de la mà de la Ciència.

Es així, el polze no és visible al Llençol. El que va passar és que, tot just el ferro travessà les primeres capes blanques del canell, el polze va doblegar-se, saltant fins col·locar-se creuat en direcció oposada a la dels quatre dits, que només s'havien doblegat lleugerament.

I un cop arribats a aquest punt, l'informe del cirurgià fa estremir de debó:

"Els nervis mitjans -extremadament sensibles- van rebre directament l'acció del clau. I resultaren llatzerats i estirats pels ferros, quedant tensos com les cordes d'un violí..."

"Això havia de procurar en el torturat un dolor de paroxisme."

Segons els metges, aquest suplici desencadenaria en gairabé la totalitat dels mortals una pèrdua del coneixement. La Naturalesa, tanmateix, se'n desentén. Vet aquí un altre punt realment a considerar en el comportament de Jesús de Natzaré, si tenim present que no hi ha constància de que en cap moment perdés els sentits.

Però hi ha més encara.

La ferida en el canell esquerra és la que millor es defineix. Té una forma oval i medeix 15x19 mm. Les seves vores són fosques i dos requerols de sang rajen obliquament d'ella.

Aquesta sang queia perpendicularment a terra quan els braços estaven clavats a la creu.

I els tècnics n'han deduït els càlculs matemàtics següents:

"L'angle que formaven aquests reguerols amb l'eix del braç -25 graus- ens permet deduir, al seu entorn, el que composaven el braç del crucificat amb el pal vertical de la creu o stipes: 65°

I una vegada feta aquesta senzilla operació geomètrica una altra dramàtica veritat s'hi amaga...

Un cop clavats els canells en el patibulum o fusta transversal, aquest fou issat fins encaixar-lo en el tany de la fusta vertical. Aquesta "operació", sense cap mena de dubte, provocà la caiguda del pes del crucificat fins que fou frenat pels ferros que travessaven els seus canells...

Un llibre

Entorn a la paraula de Déu

Estem massa lluny de la paraula de Déu. Cal acostar-nos-hi. Modernament a Catalunya s'han fet esforços notables en aquest sentit amb la publicació de les bíblies completes de la Fundació Bíblica Catalana i la dels monjos de Montserrat. Dues presentacions ben notables, tant per la seva acurada i exigent traducció, com pels textos introductors i notes.

Però és més necessari encara divulgar el Nou Testament fent-lo assequible a tothom. En aquest sentit són notables dues edicions recents, la traducció conjunta per l'Associació de Bibliastes, el monestir de Montserrat i l'Obra Evangèlica, i encara la darrera apareguda, publicada per l'editorial Claret.

Aquesta representa especialment un esforç per acostar-la a nosaltres els homes i dones d'avui. S'hi ha dedicat especial atenció a una traducció fidel, però amb llenguatge corrent d'ara; objectiu molt difícil,

donat que el text original fou escrit fa dinou segles i que, a més de la dificultat de traducció, hi ha la de les estructures mentals. Per altra banda tot el Nou Testament suposa un coneixement de l'Antic i ha de recollir l'esforç dels seus autors per a transformar-ne les idees a la llum de la revelació de Jesucrist.

Aquesta edició ha intentat de fer tots els possibles per a acostar l'Es-criptura a les nostres expressions d'avui, ja que s'ha volgut prescindir de les notes a peu de pàgina. Per això caldrà llegir-ne els textos posant atenció a les introduccions de cada llibre, que són molt bones, especialment les que precedeixen les cartes.

Per a treure'n millor profit penetrant en el sentit de cada expressió en les circumstàncies pròpies del temps i ordre social, és un bon ajut el vocabulari inclòs al final, com també

l'índex temàtic si volem buscar on i com es tracta en el text un qüestió determinada.

Cal també recomanar l'ús de les concordàncies a peu de pàgina per a poder relacionar els textos d'un a un altre dels evangelis, així com els dels Fets i les cartes amb els evangelistes; igualment, per als qui en disposin, amb els llibres de l'Antic Testament.

Cal no limitar-nos a escoltar uns fragments de l'Es-criptura en les celebracions dominicals. Convindria preparar aquestes lectures, o bé rellegir-les després, si pot ser situant-les encara en el context del llibre d'on han estat extretes; cosa fàcil si ja disposem de les citacions de capítols i versets que cada setmana vénen a la secció corresponent de Catalunya Cristiana.

Joaquim Giralt

NOU TESTAMENT - Editorial Claret - Pts. 100

Temps de vacances

Quan els nens van a pescar

Mentre esperes que els raves surtin de la terra... deixa l'aixada i el rasclat, per tensar el fil a l'aigua, o seguir la sorra de les platges, segons sigui l'indret on passis les vacances. Però no oblidis que és una mena de distracció que també té els seus riscos.

Primer de tot, saps nedar? Si la resposta és no, comença per aprendre'n. Si és sí evita qualsevol risc per petit que sigui.

A l'aigua dolça, és dir, en una riera, un estany, poden haver-hi xucladors (prop d'una estacada), forats, herbes que paralitzen els moviments, d'indrets pantanosos que enramen les cames etc.

En aigua salada, o sigui el mar, on tu pesques dret damunt les roques i les arenas enlairades o en un penyasegat, estigues sempre amatent i no badis: damunt la flotació que encercla els roquissars els bancs de sorra, tallant sobtadament el camí que t'ha de tornar a la terra ferma; a la caiguda junt a l'estanyol, o damunt dels rocams.

Respecta els reglaments

Caldrà, doncs, que siguis molt prudent i respectis els reglaments que no tenen cap més altre fi que la conservació de les espècies. Per pescar en les "aigües lliures" (rieres, rius) cal estar inscrit en una associació de pesca i pagar una taxa anual, però si encara no has fet els 16 anys, quedas dispensat d'aquestes formalitats de cotització, amb la condició de només utilitzar que una línia flotant sostinguda amb la mà. Tot allò que està prohibit s'especifica en els taulers fixats a la porta de cada alcaldia, però cal que sàpigues, sobretot, les dates d'obertura, la talla mínima fixada per cada peix, deixant de banda no obstant això, del cabot, del gòbit, de la carpa, del negre menut, la perca, la tenca...

Una canya de bambú.

Com a mínim material en els teus començaments, disposaràs d'una sim-

ple canya de bambú: una línia muntada del tot amb hams: 11, 16, 18, per la "fregida" i el peix blanc...

El gòbit, el gobi de riera, són atrets per l'objectiu de verms de terra, per larves de moscam; el cabot, senzillament amb pa, amb llavor de canem, a les larves sobretot a l'estiu, la carpa li agrada l'ham vermell, les patates; la perca, els cucs o larves d'insectes.

El garbí, el sedal... estris útils.

La pesca a peu a la vora de la mar... quan l'onada s'enretira, presenta la possibilitat de múltiples captures. Quan l'aigua baixa, tu pots amb un fil (la gambera el ganxo), el nom varia d'una banda a l'altra, agafar els llagostins grisos... però deixa als remenuts que s'engreixin, fins i tot també amb les petites palaies llenguados. Amb un fil ovalat, el "gambaire", és al fons de les aigües de la mar, sota les algues de la mar, sota les algues, on hauràs d'encalçar el bouquet d'aquest crustaci que quan es cou es torna ros.

Un sòlid ganxo és ben bé suficient per cercar en els racons i petits avencs de les roques o sota les mateixes pedres. Si el cranc o "dormilega" es deixa agafar sense moure's per res, no passa pas el mateix amb l'estrijol que és molt lleuger i clava golutament ses pinces en els dits de l'imprudent que no ha pensat en neutralitzar-les, bloquejant-les pel darrera, a nivell de la carcassa. Novell, tu pitjaràs, amb el teu garbí, l'estrijol, en la gambera i el teu fil retornarà buit a la teva panera.

En fi, a la sorra amb una ombrel·la de para-sol lleugerament encorbat en un dels extrems, tu treuràs els "ganivets" del fons de llur galeria marcada per uns petits forats enllaçats, arribaràs a treure clòfies i alguns de les moltes classes de musclos... i si la sort et ve de cara potser tindràs la sorpresa d'haver anat a raure sobre una rajada dimensió mínima 24 cm.).

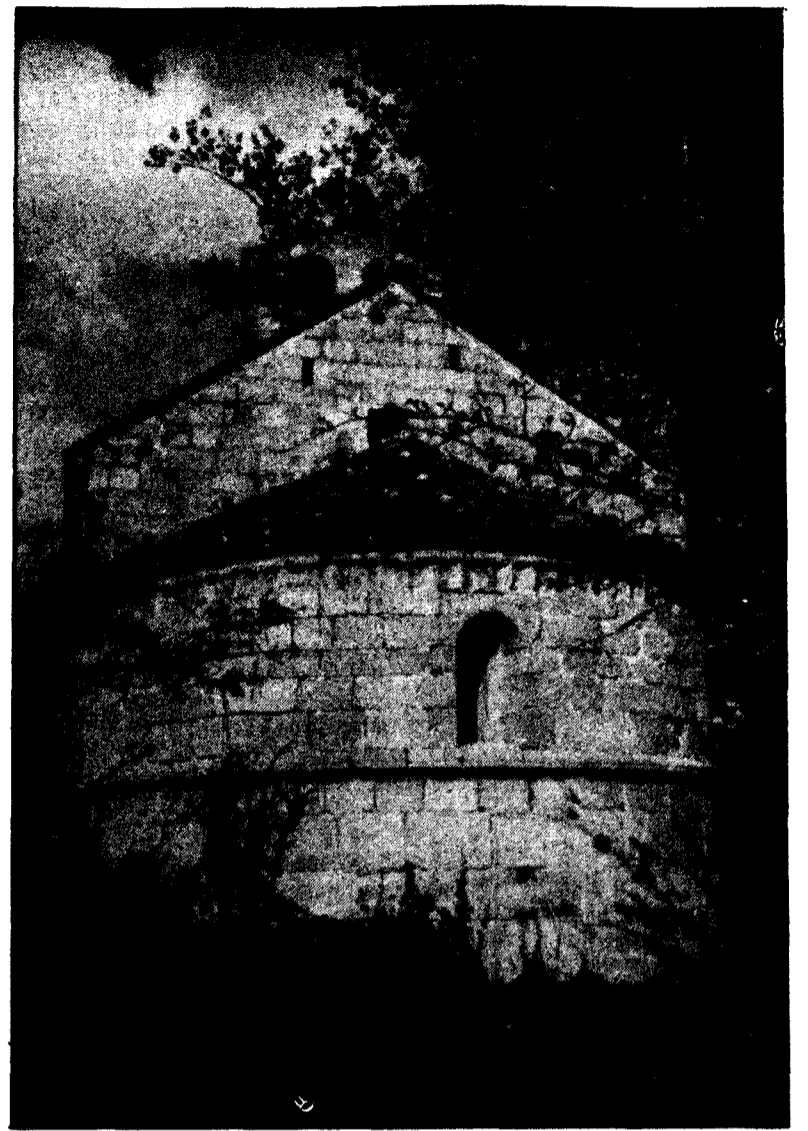
Abans de sortir a pescar, en les primeres vegades, convenen encara algunes recomanacions:

No vagis descalç per damunt les roques, els restes de les petxines trencades poden ferir-te... Del moment que la mar s'abaixa comença a remuntar cap a la platja.

No tornis a llençar les pedres, treules per tal de no destruir la fauna i les algues, que hi estan adherides. Limita el nombre de les captures..., no pesquis perquè sí. Deixa-ho per demà... per l'any vinent. La pesca és un plaer. Si la practiques, fes-ho sense excés, discretament.

H. L. P. F.

Excursionisme i cultura - 41

Església de Sant Pere de Riuferrer

Sortint d'Arles en direcció a Prats de Molló, hi ha dues carreteres que ens poden menar a Cortsaví. Agafareu la de la dreta, que és més estreta, i a cosa de gairebé dos quilòmetres d'Arles ja podreu descobrir, a mà dreta i prop de la ribera del mateix nom que la capella, l'edifici romànic de Sant Pere que, per cert, és un dels pocs de la Catalunya del Nord on no he aconseguit d'entrar, no pas perquè hom no m'ho permetés, sinó perquè, tres vegades que ho vaig intentar, la persona que en guardava la clau s'esqueia a trobar-se fora de la població. Això va fer que quedés amb les ganes de visitar la capella per dins, encara que tinc entès que la part més interessant resulta precisament l'exterior.

Caldrà deixar el vehicle a la carretera i anar a peu uns sis o set minuts, amb prou feines, i no us podeu perdre, car abans ja heu pogut veure l'edifici des del lloc on heu deixat l'automòbil.

La construcció és d'una sola nau, amb l'absis que té sobre finestra tot un dentat clàssic, i part dessota un altre fris a mitja alçada. Com veureu la fotografia, la porta és ben interessant, amb unes mènsules al damunt mateix, dues columnes amb llurs capitells i arquivoltes amb un fris decorat, que fan que resulti, com dic, digna d'una visita, poc coneguda com és, i també perquè ens pot permetre d'allargar la nostra visita a Cortsaví, on veuem les ruïnes de l'antiga església parroquial, naturalment edifici també romànic i d'un remarcable interès per la seva originalitat, amb l'inconvenient de restar coberta de tota mena de vegetació -almenys quan vaig visitar-la l'any 1976-, cosa que no disminueix el goig per la visita i la fruïció pel camí que hi porta.

Gairabé no caldrà dir-vos que, quan emprengueu el retorn, la visita obligada anirà dedicada a l'església parroquial de Santa Maria d'Arles, naturalment de construcció romànica, on entre molts de detalls d'interès caldrà que no oblideu el seu esplendorós claustre.

Municipi: Arles.
Comarca: Vallespir.
Situació geogràfica als plans del cadastre (pla XXIV - 50): 2° 37' 28" i 42° 27' 46".

Josep Mª Gavín

Cuina

per M.ª Glòria Muntañola

Pastís de tonyina

1 pa de motllo gros	2 ous durs
salsa maionesa espessa	150 grams d'olives sevillanes
1 pebrot vermell de llauana	3 cogombres petits
1 llauana de tonyina amb oli	julivert, 1 ceba

Feu una salsa maionesa espessa. Guardeu un tros de pebrot per a l'adob, una rodanxa d'ou dur i de cogombre petit, la resta ho piqueu molt petit junt amb la ceba, les olives i la tonyina. Barregeu-ho amb unes cullerades de maionesa i si us agrada, hi podeu posar una mica de "catchup", adobeu-ho amb una mica de sal.

Treieu les crostes del pa i poseu tres llesques, una al costat de l'altra a la plata de servir, cobriu-les amb una capa de la barreja preparada, després altra volta de pa; i així successivament, fins acabar amb pa.

Cobriu tot el pastís amb maionesa, podeu fer servir un ganivet inoxidable per allisar-la bé, orneu-lo amb rodanxes d'ou dur, cogombre petit, algún trosset de pebrot i fulles de julivert.

Tronc de xocolata i nou

200 grams de galetes	4 cullerades de cacao en pols
100 grams de sucre	100 grams de mantega
100 grams de nous	un raget de conyac
Una mica de sucre glàss	

Agafeu les galetes i feu-les a miques (podeu picar-les dins d'un drap amb l'ajut de la mà de morter). Barregeu-les amb el sucre, el cacao i les nous tallades a trossets.

Tireu-hi el conyac, la mantega una mica fosa (tot apropant-la al foc), fins que aconseguiu una massa suau. Doneu-li la forma allargada i emboliqueu-la amb paper d'alumini, procurant que agafi bona forma. Poseu-ho a la nevera, i deixeu-ho una bona estona. Quan ho treieu, feu uns esgüinços damunt del tronc, amb una forquilla d'argent i espoleu-ho amb sucre glàss. Talleu-ho molt fi.

Desitjo subscriurem durant un any a CATALUNYA CRISTIANA

Nom

Cognoms

Domicili

PoblacióDp

Envio les 1.500 ptes. per gir postal

Incluc un taló barrat per aquest import

Prego al Banc/ Caixa

Agenciaque es

serveixi domiciliari aquest pagament anual, fins a nova ordre, en la

meva llibreta / compte corrent n

Lloc.....data.....

Signatura..

Televisió

DIUMENGE	DILLUNS	DIMARTS	DIMECRES	DIJOUS	DIVENDRES	DISSABTE
PRIMERA CADENA 11.05 Parlem 11.30 El dia del Senyor, retransmissió de la Santa Missa. 12.15 Gent Jove 13.15 Piraguisme 14.00 Set dies 15.00 Notícies del diumenge 1 15.15 L'home i la terra 15.50 La casa de la pradeta 16.45 Fantástico 80 18.30 La batalla dels planetes 19.00 625 Hines 19.35 Quan les llegendes moren 21.30 Notícies del diumenge 2 22.00 Estudi 1: "Una mujer sin importancia", de Oscar Wilde. 23.55 Bona nit SEGONA CADENA 15.32 Documental 16.30 El retorn del Santo 17.20 Vickie el vikingo 17.45 Starsky i Hutch 18.45 La música: "Obertura de Rosamunda", de Schubert (Orquestra Simfònica de Viena) 20.00 La dansa 20.30 Espanya entera 21.00 Mes enllà 21.30 Llargmetratge: "Adán a las seis de la madrugada" (1970). Direcció: Robert Scheerer. 23.20 Bona nit	PRIMERA CADENA CIRCUIT CATALA 13.30 Als quatre vents 14.00 Crònica TARDA El món en català. Avui: "Las islas Seychelles". CIRCUIT ESTATAL 14.30 Gent avui 15.00 Telediari 1 15.30 Gaseta cultural 15.45 D'aprop 16.15 Atenció por favor 18.35 Barrio Sésamo 19.05 La mansión de los Plaff 19.40 Un món per a ell 21.00 Telediari 2 21.30 300 milions 22.30 Grans relats, "La Fundación". 23.30 Últimes notícies SEGONA CADENA CIRCUIT ESTATAL 19.47 Redacció de nit 20.35 Pollesportiu 21.00 Revista de cine 21.45 Opinió pública 22.15 A fons 23.25 Bona nit CIRCUIT CATALA NIT Crònica 2	PRIMERA CADENA CIRCUIT CATALA 13.30 Als quatre vents 14.00 Crònica TARDA El món en català. Avui: "Las islas Seychelles". CIRCUIT ESTATAL 14.30 Gent avui 15.00 Telediari 1 15.30 Gaseta cultural 15.50 Revista de premsa 16.15 Bob Crane 18.35 Barrio Sésamo 19.05 Desti Plutón 20.05 Entre dos que bien se quieren 21.00 Telediari 2 21.30 Primera página 22.30 Grans relats, "La Fundación". 23.30 Últimes notícies SEGONA CADENA CIRCUIT ESTATAL 19.47 Redacció de nit 20.35 Pollesportiu 21.00 Retrat en viu 22.00 Tribuna de la cultura 22.45 Flamenco: ayer y hoy 23.25 Bona nit CIRCUIT CATALA NIT Crònica 2	PRIMERA CADENA CIRCUIT CATALA 13.30 Als quatre vents 14.00 Crònica TARDA Les nits de la tieta Rosa. Avui: "La B.O. de la tieta". Especial dansa CIRCUIT ESTATAL 14.30 Gent avui 15.00 Telediari 1 15.30 Gaseta cultural 15.50 Viure cada dia 16.15 Doctor Locke 18.35 Barrio Sésamo 19.05 Tom i Jerry 19.25 Cine espanyol. Avui: "Samba" (1964). Intèrprets: Sara Montiel, Marc Michel. 21.00 Telediari 2 21.30 Antologia 22.30 Grans relats, "La Fundación". 23.30 Últimes notícies SEGONA CADENA CIRCUIT ESTATAL 19.47 Redacció de nit 20.35 Pollesportiu 21.00 Musical express 22.00 Tribuna de la historia 22.45 Imatges 23.25 Bona nit CIRCUIT CATALA NIT Crònica 2	PRIMERA CADENA CIRCUIT CATALA 13.30 Als quatre vents 14.00 Cronica Tarda Voste pregunta CIRCUIT ESTATAL 14.30 Gent avui 15.00 Telediari 1 15.30 Gaseta Cultural 15.50 Mirador dels esports 16.15 Aquí estoy otra vez 18.35 Barrio sesamo 19.05 El gran circ de TVE 20.00 Harold Lloyd 20.30 El canto de un duro 21.00 Telediari 2 21.30 Hores d'aurades 22.30 Grans relats, "La Fundación". 23.30 Últimes notícies SEGONA CADENA CIRCUIT ESTATAL 19.47 Redacció de nit 20.35 Pollesportiu 21.00 Trobada amb les lletres 22.00 Tribuna economica 22.45 Horitzons 23.25 Bona nit CIRCUIT CATALA NIT CRONICA 2	PRIMERA CADENA CIRCUIT CATALA 13.30 Als quatre vents 14.00 Cronica CIRCUIT ESTATAL 14.30 Gent avui 15.00 Telediari 1 15.30 Coses 19.25 Amb vuit n'hi ha prou 20.25 Mes val prevenir 21.00 Telediari 2 21.30 La revista Lef va al cine 22.30 Grans relats, "La Fundación" 23.30 Últimes notícies SEGONA CADENA CIRCUIT ESTATAL 19.47 Redacció de nit 20.35 Pollesportiu 21.00 Cicle: Alfred Hitchcock: "Rebeca" (1940); direcció: Alfred Hitchcock; intèrprets: Laurence Olivier, Joan Fontaine, George Sanders. 22.35 Tribuna Internacional 23.25 Bona nit CIRCUIT CATALA NIT CRONICA 2	PRIMERA CADENA CIRCUIT CATALA 12.30 QUITXALLA CIRCUIT ESTATAL 14.00 Tribuna de la historia 15.00 Notícies del dissabte 1 15.30 El osito Mischa 16.00 Primera sessió: "María de Oro y el perrito azul"; dibuixos animats. 17.40 Aplauso 19.30 Vacances a la mar 20.30 Informe setmanal 21.30 Notícies del dissabte 2 22.05 Dissabte Cine: "Los trotamundos"; direcció: Paul Bogart; intèrprets: James Gomen, Susan Clark 23.55 Bona nit SEGONA CADENA CIRCUIT ESTATAL 15.32 Hawai 5 - 0 16.30 Les olimpíades del riure 17.00 Mork i Mindy 17.30 Retransmissió esportiva; Campionat europeu de piraguisme 19.00 La clave 23.55 Bona nit

Colegio Academia Alpe

(Centro Homologado)

Avda. José Antonio, 579 - Junto a Universidad, entre Aribau y Muntaner - Barcelona-11

ABIERTA LA INSCRIPCION CURSO 1980-1981

Jardín de Infancia - Parvulario E.G.B. - Graduado Escolar - B.U.P. - C.O.U.

Clases diurnas y nocturnas Enseñanza mixta

Cursos de invierno y verano Media pensión Servicio de autocares

Información e inscripciones en el propio Colegio todos los días de 10 a 21 horas.

Teléfonos: 254 13 39 - 254 53 95

CURSILLO INTENSIVO DE VERANO

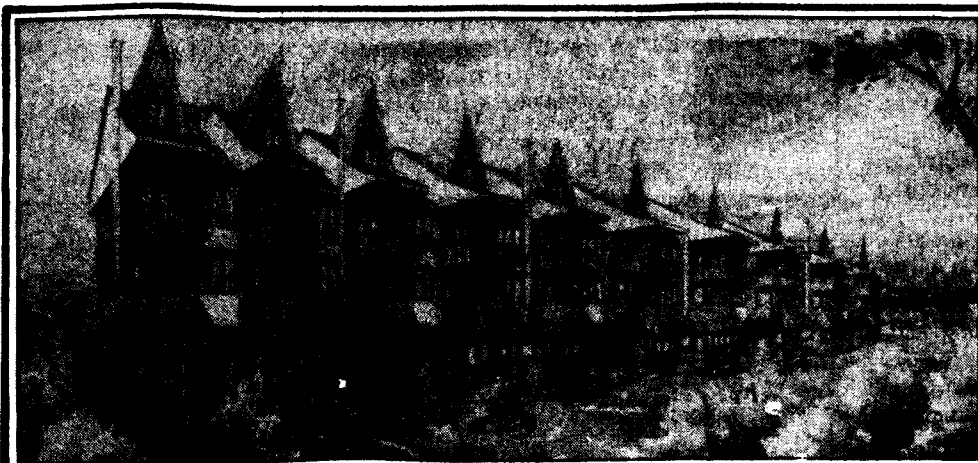
INSTITUTO CULTURAL FEMENINO

Centro Reconocido por el Ministerio de Educación y Ciencia
Clases diurnas y nocturnas

Formación Profesional Sanitaria y Jardinería de Infancia. Entrada Universidad mayores 25 años.
Cursillos Peuricultura y Auxiliar Clínica.

Infomes matrícula:

Muntaner, 31 pral.
Gran Vía, 602 - 2º
T. 254 74 71

PLANES (Planoles) MAGNIFICS APARTAMENTS DUPLEX

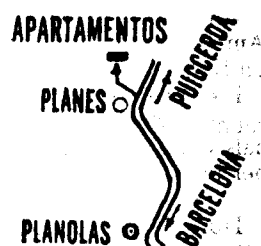
100 m2 - 3 dormitoris - cuina equipada - menjador living - llar de foc amb parquet - Parking - TOT GRAN QUALITAT

ACABATS DEL TOT

MERAVELLOS PANORAMA! Només a 125 Km. de Barcelona
Al cor del Pirineu - Ideal per a l'estiu, i punt de partença a les properes pistes d'esquí, a l'hivern.

3 milions i Hipoteca fàcils plaços.

INMOBILIARIA ALBÉN - Balmes 357 - Tel. 211 41 49
Visites a l'obra: PERMANENT

EDITORIAL CASALS

MATERNAL • PREESCOLAR • E.G.B. • B.U.P.

PUBLICACIONES EN:

CATALÀ • CASTELLANO • CATALÀ MODALITAT BALEAR • GALEGO • EUSKERA

Demaneu informació a: Editorial Casals Casp, 79. Barcelona 13 Tlf. 2 45 72 03 - 04

Lluís Llach: Gran èxit a França

Lluís Llach ha triomfat novament a França. Recentment ha cantat a Montpeller i Avinyó, i aconseguíen tots dos recitals un ple de gom a gom i un elevat índex d'acceptació popular. Vam poder assistir a aquestes actuacions, fet que ens ha donat l'oportunitat de ser testimonis d'aquest important salt que en Lluís està fent al mercat francès i, de retruc, al mercat europeu en general.

Els anteriors passos artístics de Lluís Llach a França venen marcats per un esperit de constància, fins i tot de supervivència en alguns casos, coincidents en èpoques en què era sistemàticament prohibit a l'estat espanyol, i per unes experiències riques en humanitat.

Tot va començar arran d'algunes actuacions de tipus gairebé marginal que Llach va fer a França l'any 1971, quan el famós maig del 68 encara cuejava a nivell d'ambient. El camí ha estat lent però eficaç. Avui Lluís Llach és una figura important per als amants de la cançó a França i, gràcies a la repercussió de les seves actuacions parisines i de l'edició francesa de la seva discografia, el seu nom comença a ser conegut i sol·licitat a tot Europa.

En aquest balanç, podem oferir com a fites destacades, les tres actuacions que ha fet al prestigiós Olympia de París (els anys 1971, 1973 i 1974 respectivament); una tanda de dues setmanes de recitals a un altre dels locals importants de París, el Palace; dues setmanes més al Theatre de la Ville de París, de gran interès cultural; la participació a grans programes de televisió, un d'ells al costat de Georges Brassens en un especial de cap d'any; quatre discos publicats ("L'estaca", "Itaca", "Campanades a morts" i "El meu amic el mar"); un llibre biogràfic sobre la seva personalitat humana i artística, escrit per dos periodistes francesos; i un etcètera cada cop més llarg.

Es en aquesta llista de punts positius en la que cal emmarcar aquestes recitals que en Lluís ha fet al Teatre Municipal de Montpeller (amb les 1.200 localitats esgotades) i en un recinte de gran capacitat d'Avinyó, en un acte de suport a la premsa occitana. Varem poder comprovar no tan sols el seu poder de convocatòria, sinó l'interès que suscita la seva obra, i l'entusiasme que provoca la seva actuació.

A França, Lluís Llach està catalogat entre els grans cantautors europeus, juntament amb Brassens, Ferré, Barbara... Els comentaris que es deixaven sortir des del pati de butaques així ho confirmaven. En el vestíbul dels dos recintes es va instal·lar un lloc de venda de llibres, cassettes i discos d'en Lluís, i es varen produir autèntics aldarulls per fer-se amb aquests productes.

Com a anècdota direm que, en acabar de forma triomfal el seu concert de Montpeller, Lluís Llach es va reunir amb els seus músics, tècnics i acompanyats per a celebrar el seu 32 aniversari, mitjançant un àpat que els fou ofert pel matrimoni Comelade, amics de sempre d'en Lluís a Montpeller, i unes de les persones que oferiren la seva incondicional ajuda al nostre cantant, en els difícils temps en què, quan cantava a França, no era només per correspondre al compromís de l'interès que allà suscitava, sinó per imperioses necessitats derivades de la censura de què era víctima al nostre país.

Joan Ramón Mainat.

El festival musical de tardor de Barcelona

S'ha fet públic el programa del XVIII Festival Internacional de Música de Barcelona a celebrar durant el mes d'octubre. El Festival que ja ha assolit un important prestigi i ha adquirit carta de ciutadania. Es a dir que té un públic nombros i uns intèrprets de qualitat. Per mitjà del Festival els barcelonins poden escoltar orquestres estrangeres importants i també destacats solistes a preus més que raonables, i molt barats comparats amb els concerts que tradicionalment se celebren a Barcelona. El Festival com ja és tradicional no quedarà reclòs al Palau de la Música. Hi haurà concerts al Monestir de Pedralbes (La Grande Ecurie et la Chambre du Roy, Ensemble Vocal Clément Jannequin que dirigeix Jean-Claude Malgouyres) amb música del Renaixement a Europa i a la cort francesa; al Teatre Lliure, un espectacle de música, teatre i cinema dintre del cicle de Música contemporània; a la Fundació Miró, amb intervenció dels Alumnes del Conservatori de Música amb obres del segle XX; el cicle de Cinema Musical que se celebrarà com sempre a l'Institut Francès; i finalment el popular Festival als Barris que aquest any té la novetat crematística que no serà gratuït. De totes maneres els set concerts a celebrar a la parròquia de Santa Maria del Mar, al Palau dels Congressos de Montjuïc, a les benetes de sant Pere de les Puel·les, al col·legi dels maristes del carrer València, a les Drassanes, a l'església dels teatins del carrer Consell de Cent, i a l'Orfeó de Santns tenen un preu simbòlic: cent pessetes. I a canvi hi ha programes de ver interès i ocasió d'escoltar excel·lents orquestres i conjunts de gran qualitat.

El Festival commemorarà el tercer centenari de Joan Cererols, fill de Martorell, escolà de Montserrat on morí a 1680. L'Escola-

Festival
Internacional
de Música
de Barcelona

nia de Montserrat, la Coral Antics Escolans, i Ars Musicae dirigits pel P. Ireneu Sagarra interpretaran Missa "de bataglia" i les Vespres de la Mare de Déu.

Hi haurà dos recitals de pianistes: Rosa Sabater interpretant Frederic Chopin i Friedrich Gulda amb un programa monogràfic Mozart.

El fort del Festival és la presentació i reparacions d'orquestres de prestigi internacional. Així la Simfònica de la BBC de Londres que donarà el dos concerts inaugurals dirigits per Gennadi Rozhdestvensky; la Israel Chamber Orchestra dirigida per Rudolf Barshai i al clavicèmbal Maria Lluïsa Cortada; l'Orquestra de Cambra de la Filharmònica de

Berlín que donarà dos concerts; l'Orquestra Simfònica de Viena que donarà dos concerts de músics austríacs dirigida per Wolfgang Sawallisch. Finalment hi haurà actuació de l'Orquestra Ciutat de Barcelona amb els Cors de l'Orquestra Nacional d'Espanya dirigida per en Salvador Mas que interpretarà el Rèquiem Alemany de Brahms. La mateixa Orquestra juntament amb la Coral Càrmina participaran al Cicle de Música Contemporània dirigida per J.L.L. Moraleda i Narcís Bonet (aquest darrer acaba de veure reconeguts els seus mèrits a França).

També hi haurà una sessió a càrrec dels Percussionistes d'Estrasbourg, conjunt, aquest, de merescut prestigi i segurament tindrà una bona acceptació ara que a casa nostra és començar a conèixer aquest tipus d'instruments.

De la sèrie de concerts al Monestir de Pedralbes hi ha un concert de clavicèmbal a càrrec de Kenneth Gilbert de música barroca.

Per aquest any és prevista una atenció especial als infants, amb assistència d'escolars als concerts i assaigs generals al Palau, concursos de redacció i dibuix i visites col·lectives a les exposicions.

Destaquem que en l'intent de crear un ambient ciutadà apropiat al Festival a la ciutat, i tal com és tradicional hi haurà dues exposicions: una a la Biblioteca de Catalunya sobre "J. Ricart i Matas, Músic de Catalunya" coordinada per Francesc Bonastre, i una altra al Col·legi d'Arquitectes de Catalunya sobre "L'humor català i la música" que ha preparat Josep M. Cadena.

Ferran Camps.

ESPORTS

Tennis de Taula

Píndoles soltes

La final de Segona entre l'Oliva i la Caixa de Pensions no fou apta per a cardinals. S'arribà al 4-4 i el punt decisiu es disputà entre Sarabia i Lamarca. Ambdós jugadors sortiren conscients de que aquell partit era el decisiu i varen pensar com aquell general espanyol davant dels francesos: O caixa o faixa.

A la fi, la Caixa s'emportà la faixa. Amb lo bé que la faixa li hauria anat a en Sarabia!

Piera, el president "olivista", comentava al final del partit: "Las finals s'haurien de guanyar per pes i no per joc."

Durant tota la jornada, Díez, el "Presi" de la Federació, anava de taula en taula supervisant el bon desenvolupament dels esdeveniments i donant consignes quan era necessari.

Hi va haver participants que trobaven a faltar el guix que el "Mariscal" Díez portava al braç l'any pasat en aquests dies.

Li esqueia bé!
Els del Foment encara no s'han assabentat que el que avui dia es porta es ser d'esquerres i a la final de dobles de Segona, jugada entre dues parelles d'aquest club, els esquerres -Hernández i Giménez- varen perdre davant els de dreta, Bort-Grau.

Nois, esteu endarrerits!
A la final d'equips de Primera, el "Metro" es proclamà Campió davant del Miniwatt, com ja era d'esperar. Més que el "Metro" semblava un tren de mercaderies, per l'empenta. L'"olivista" López va guanyar per 3-0 a Morata a la Final de Juvenils i tot seguit, com si res, guanyà també al seu company de club, Piera, en la Final d'Infantils.

Tenint en compte que Piera es fill del President de l'Oliva, "caatigaran", potser, a López per falta de respecte a la presidència?

Mn. Jaume Armengol, rector de la parròquia de santa Agnès en els locals de la qual té la seva seu l'APSI pot sentir-se legitimament orgullós per la quantitat de trofeus assolits pels seus nois.

Tenim entès que fins als escolans els ensenya a cridar: Aupa l'APSI!
El dia de les finals es parlava molt als "passadissos", del possible fitxatge, per part de l'Oliva, d'un jugador el cognom del qual comença per la lletra M. De les xifres que es parlava sobre la fitxa, queden curtes les de Maradona.

I a més a més li donen una subscripció gratis a CATALUNYA CRISTIANA!

Així qualsevol...
A Juvenils per equips, l'Oliva sols va poder presentar dos jugadors per incompareixença de Boixaderas i el Foment, amb el seu millor equip, no va tenir dificultat per a menjar-se l'Oliva com si fos un aperitiu.

No en deixaren ni el pinyol.
En aquesta jornada de finals, l'"apsista" Rabaseda va fer doble honor al seu cognom. Al matí davant de Mejias, jugà com una seda i es proclamà Campió de Tercera. A la tarda, a la final d'equips, va fer el "rave" i va perdre.

Coses de la vida.
Fidalgo es va imposar a Carulla en Primera Categoria, en uns partits sensacionals. Un i l'altre feren una veritable exhibició de joc, principalment el nou Campió, que demostrà trobar-se en un moment d'excel·lent forma.

I això que Carulla anava equipat tot de negre, per espantar el seu contrincant.

A la final de Segona, Pareja sucumbí davant de Sayas per 3-1. L'"olivista", amb el seu joc efectiu, es féu justament amb el triomf. I s'ha de saber que per a guanyar a Pareja, s'han de portar les "sayes" ben posades.

Res més amics, No hem d'abusar de les Píndoles, que això és dolent.

J. M. Pou.

Finals de la Copa O.A.R.

- 1ª Cat. Metropolitano - Miniwatt 5-1
- 2ª Cat. A.P. Caixa - L'Oliva 5-4
- 3ª Cat. L'Oliva - A.P. Sta. Ines "A" 5-2
- 4ª Cat. A.P. Sat. Ines "B" - A.C.R. Sant Jordi 5-3
- Juvenil Foment Martinec - L'Oliva 5-0

Finals Campionat individual

- 1ª Cat. A. Fidalgo - J. Carulla 3-1
- "Miniwatt" "A.P.S.I."
- 2ª Cat. B. Sayas - J. Pareja 3-1
- "Oliva" "S. Jordi"
- 3ª Cat. J. M. Rabaseda - J.L. Mejias 3-2
- "A.P.S.I." "Oliva"
- Juvenil E. López - G. Morata 1 3-0
- "Oliva" "Metro"
- Infantil E. López - J. Piera 3-0
- "Oliva" "Oliva"

Finals Campionats dobles

- 1ª Cat. J. Pavón - J. Miró (A.B.I.)
- 2-3 J. Galofré - J. Gijón (Miniwatt)
- 2a. Cat. A. Hernández - A. Jiménez (Foment)
- 1-3 J. Bort - A. Grau I (F. Martinenc)
- 3ª Cat. A. Hernández - J.C. Guillermo (F. Martinenc)
- 0-3 C. Piquer - J. M. Rabaseda (A.P.S.I.)

La gran gala de les finals de TENNIS DE TAULA de la nostra O.A.R. Diocesana de Barcelona, en totes les seves especialitats ha tingut un marc incomparable en la Sala principal de la nostra Federació Provincial de Tennis de Taula gentilmente facilitada pel seu president Sr. Jordi Prats.

I, sota aquell magnífic sostre, s'ha desenvolupat amb una perfecta organització que ha omplert tots els seus objectius. Tinc especial interès en testimoniar el meu agraïment màxim als srs. Díez, Alted, Fou i Sarabia, dirigents d'aquesta Federació Diocesana, pel treball realitzat.

També vull expressar la meua més sincera felicitació a tots els Clubs, Directius i participants que ens acompanyaren en aquesta maratoniana jornada, i a tots els jugadors participants, per la seva exemplar esportivitat, que fou motiu per enaltir més aquest acte.

Moments abans d'acabar la diada i sota la presidència del Delegat diocesà sr. Vicenç Canut, acompanyat del Sots-Delegat diocesà sr. Pere Banús i els membres federatius srs. Josep M. Díez, Eduard Alted i Josep M. Pou, es donaren els premis tan lluidament conquerits pels vencedors.

V.C.C.

mulletton

para la higiene del
cuerpo y del hogar.

rollo de cocina

en paquetes de
2 rollos

pañales

en bolsas de
20 unidades
40 unidades
80 unidades

**compresas
adhesivas**

glamour
en bolsas de
10 unidades
20 unidades
mini
10 unidades

tissue higiénico

confort
en paquetes de
2 rollos
ideal (perfumado)
en paquetes de 2 rollos
noble (doble hoja)
en paquetes de 2 rollos

servilletas

picnic
en paquetes de
50 unidades de 1 hoja
buffet
en paquetes de
50 unidades de 2 hojas
lunch
en paquetes de
50 unidades de 3 hojas

braguitas pañal

media - día
en bolsas de
20 unidades
media - noche
en bolsas de
15 unidades
primeros pasos
en bolsas de
12 unidades

**guata de
celulosa**

norin
en paquetes de
250 gramos
maxi
en paquetes de
500 gramos
gran stock
en paquetes de
750 gramos

SUPLEMENT INFANTIL DE "CATALUNYA CRISTIANA"

Ja íhem armada. Ja som al carrer.

Vint mil aixerits riuen i xiulen pels camins de Catalunya. Quina gresca farem. Cap de nosaltres se sentirà mai més trist o sol, perquè d'ara endavant som una gran colla de 20.000 amics i amigues.

Joestic més content que un pèsol. I una mica esverat. A casa ja m'ho diuen, i tenen raó: EIXERIT, calma't, noi, calma't.

L'altre dia vaig trobar en un racó d'armari una capsa de sabates grosses. La vaig demanar a la mare, i ma l'ha donada. Hi posaré el meu tresor: les cartes que m'heu escrit i les que m'escriureu en endavant. Us prometo que les contestaré totes. Tinc la capsa sota el llit tapada i lligada amb un cordill.

Som-hi, nois! El "club dels aixerits" hem de ser molts i molts. Feu-me conèixer els vostres amics. Jo voldria que els vostres amics fossin també amics meus.

Tots estem contents perquè ja hem començat les vacances. Aprofitem-les: juguem, divertim-nos, parlem amb els pares, fem-nos amics.

A les pàgines de l'EIXERIT hi trobareu coses per a jugar i també algunes per a pensar.

Ah!, una cosa que cal pensar és que som nois i noies cristians.

Deixeu-m'ho dir sense vergonya: Jo estimo Jesús. I quan estimes algú el vols conèixer cada vegada més i en parles.

L'altre dia, pel carrer, vaig trobar en Pere amb un altre noi, i em va dir: EIXERIT, et presento el meu amic. Hola!, li vaig dir.

Doncs bé, Jesús és el meu gran Amic; i no en tingueu cap dubte, l'Amic de tots. Tots nosaltres serem amics d'Ell, oi?

De vegades els Apòstols s'empiaven quan tota una trepa de nois i noies com vosaltres el seguien fent xivarri. Jesús, però, els cridava prop seu i parlava amb ells i li agradava veure'ls jugar i viure feliços.

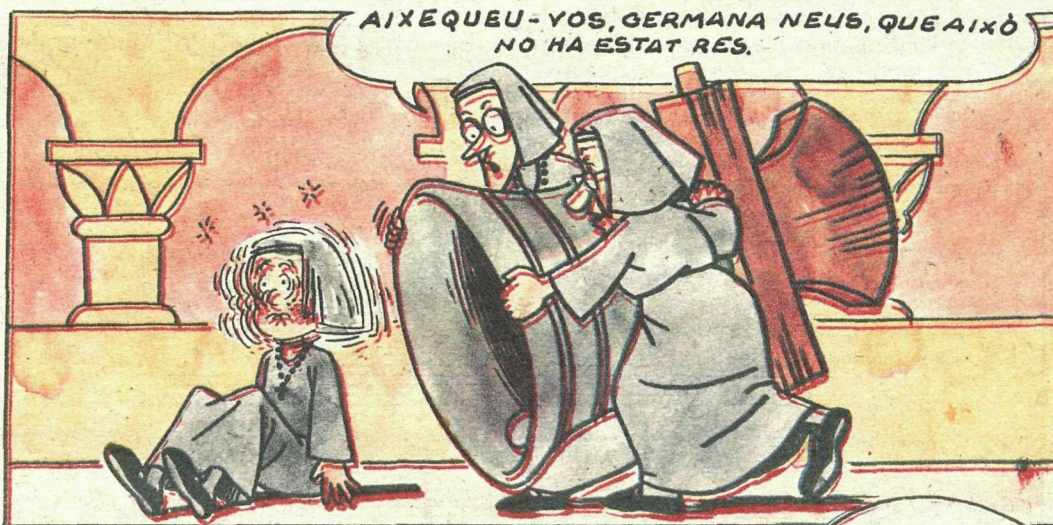
Es bonic, oi?, tenir un Amic tant important i que ens estima tant.

Es fantàstic que, junt amb Ell, tots plegats siguem una colla d'amics.

Quina sort! Fins aviat.

L'EIXERIT

LA GERMANA NEUS "SUPER-SISTER"

284-2

PICANYOL

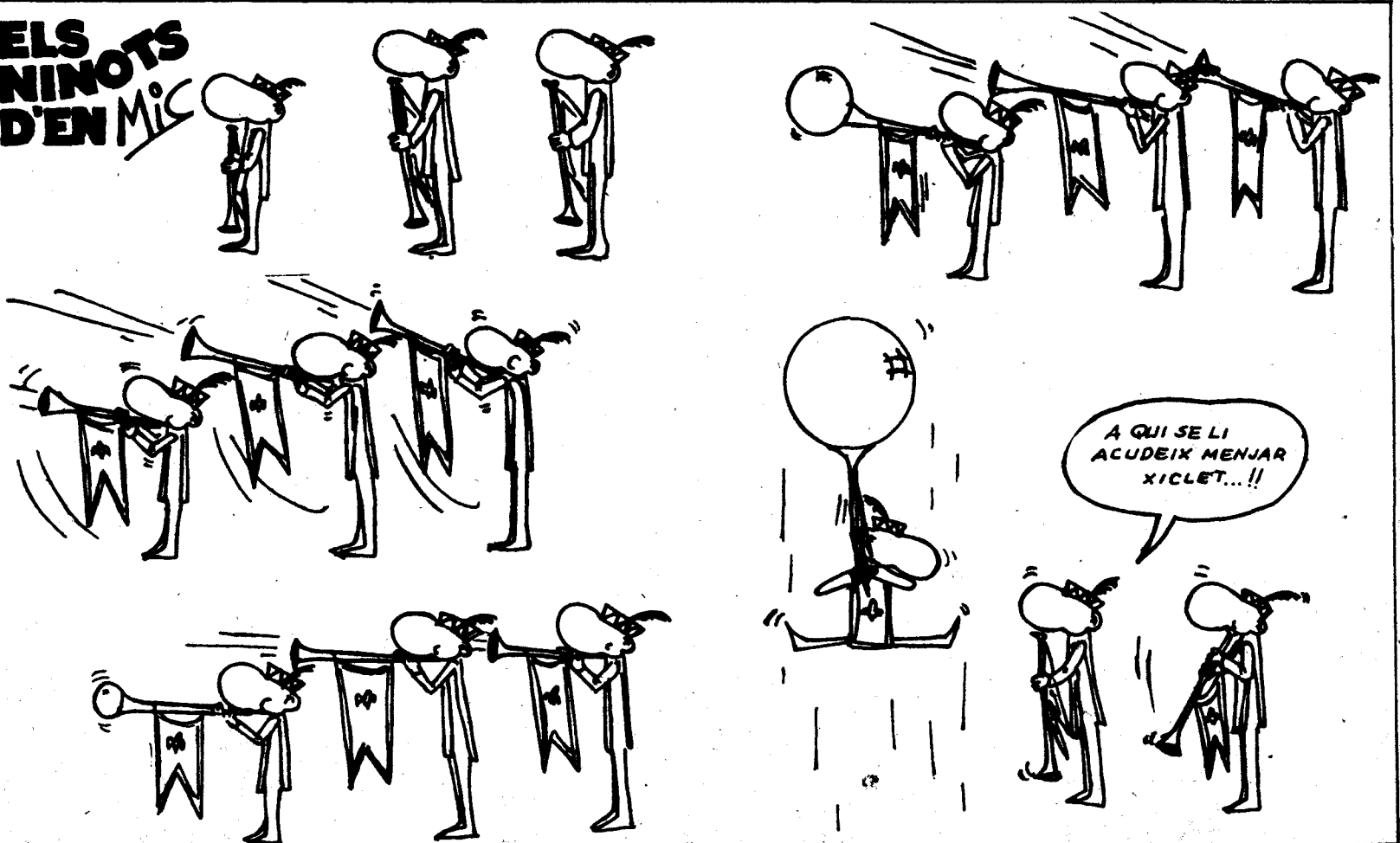
EL GUÀRDIA BONAFÈ

per JAR.

MITJONS **Mollart's**

ELS NINOTS D'EN MIC

Nens i cap de setmana

Aquest cap de setmana no hi ha cap novetat quan al Teatre Grec, ja que al circuit de Montjuïc s'hi celebra la tradicional cursa de motocicletes. Les activitats infantils, però, en aquests moments se celebraran a la CECA, al carrer de Flassaders, 40. Aquest dissabte, a les 12 del migdia passaran la coneguda pel·lícula "Las mil y una noches", i el diumenge a la mateixa hora, "Festival Pájaro Loco". D'aquesta manera, tots els que vulgueu veure algun espectacle, sigueu atents a la programació de cinema.

Tampoc no estaria gens malament, aprofitant l'època de vacances, que portessiu els infants, qualsevol tarda, a les exposicions de pintura, escultura o dibuix, ja que després d'haver-hi anat, podria ser motiu per a desenvolupar alguna idea. L'apropament de l'infant a l'art s'ha de produir d'una manera natural i freqüent. L'infant s'ha d'expressar lliurement i ajudar-lo a desvetllar el seu interès enves l'art.

I ja que també les cançons de Maria del Mar Bonet no tenen edat, crec que els recitals dels nostres cantants poden ésser interessants per a un públic a partir dels 10 anys. També a la Plaça del Rei, i del 4 al 9 de juliol, i del 11 al 13, recital de la bonica i sensible veu d'aquesta cantant.

Els afeccionats a la música clàssica, el 10 de juliol poden escoltar a la Banda Municipal, amb obres de Rossini, Tchaikowsky, Respighi, Wagner i Garreta.

Carme Anfosso.

Comarques

Sabadell.- Dissabte dia 5, al barri de Can Déu, actuació dels pallassos "Pep Saltimbanqui i Bucoi", a les 6 de la tarda.

Girona.- Dissabte dia 5, a la pista poliesportiva, a les 6,30, els "Titelles Marduix".

Llambilles.- Diumenge, a l'envelat, a les 5,30, cançons populars amb "L'arc en el cel".

Banyoles.- Diumenge, a l'aplec de sardanes, a les 6 de la tarda, els titelles "Baliga Balaga".

Vilanova i La Geltrú.- Diumenge, a les 5, a la plaça de la vila, cançons populars amb Xesco Boix.

Cardedeu.- Diumenge, a la plaça de Sant Joan Alsina, a les 6, els pallassos "Pep Saltimbanqui i Bucoi".

Teatre per a tots.

Terrassa.- Dintre la programació d'activitats i amb motiu de la seva Festa Major, el grup "Els Joglars" actuarà del 4 al 9 d'aquest mes, al Centre Cultural, que està situat al final de la Rambla. També hi ha prevista per al dia 6 a la Plaça Vella, l'actuació d'"El Globus", amb el seu espectacle "Tafalitats".

"Tafalitats" és una obra composta per diversos números independents l'un de l'altre, en els quals la sàtira, la ironia i l'humor arriben fins i tot moltes vegades a la crueltat. Un muntatge de gran bellesa plàstica; una obra molt encertada per a un públic major de 12 anys. "El Globus" de Terrassa, també actuarà a Vic, el dia 11, als Trinitaris, a les 10,30 de la nit. A Matadepera, el dia 13, a les 6,30 de la tarda. El dia 18 a Vilafranca del Penedès. Torno a dir que és una obra molt divertida, amb un bon treball per part dels actors i un bonic muntatge.

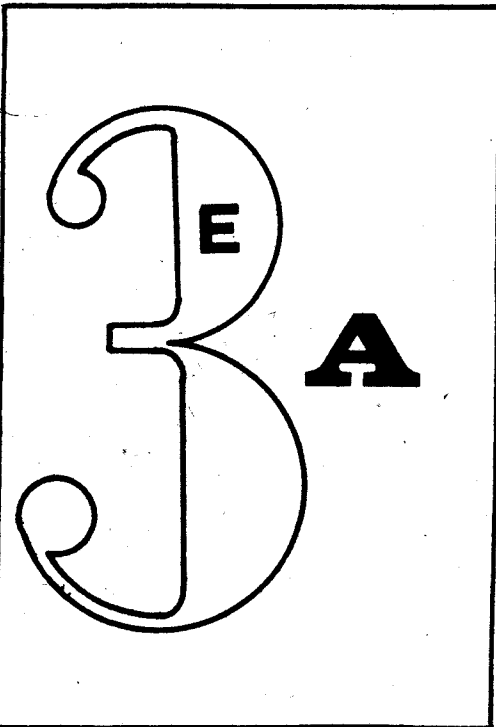
Festes Majors.

Celebren la seva Festa Major: la ciutat de Vic el dia 5, i Flacà el dia 7.

Vic.- Pertany a la comarca d'Osona. Comunica amb la carretera de Vic a Manresa, la de Vic a Vilanova de Sau i la de Vic a Olot. Es una de les ciutats més importants i històriques de Catalunya. La façana de la catedral és d'estil romànic i també el seu campanari. A l'interior hi ha pintures de J.M. Sert. També té un palau episcopal amb un interessantíssim museu, un dels més rics del món quant a objectes d'art i litúrgia romànica i gòtica. A la Casa de la Vila hi podreu veure una interessant col·lecció de pintures. Al seu terme municipal hi ha ermites, entre elles la de Sant Llorenç. Són famoses les seves llonganisses i el no menys típic pa de pessic.

Flacà.- Pertany a la comarca del Gironès. Està situada a 34 metres d'alçada del riu Ter. Comunica amb la carretera de Girona a Palamós. Hi ha estació de tren. També hi ha restes d'una antiga església romànica.

Jeroglífic

COM SE DIU ?

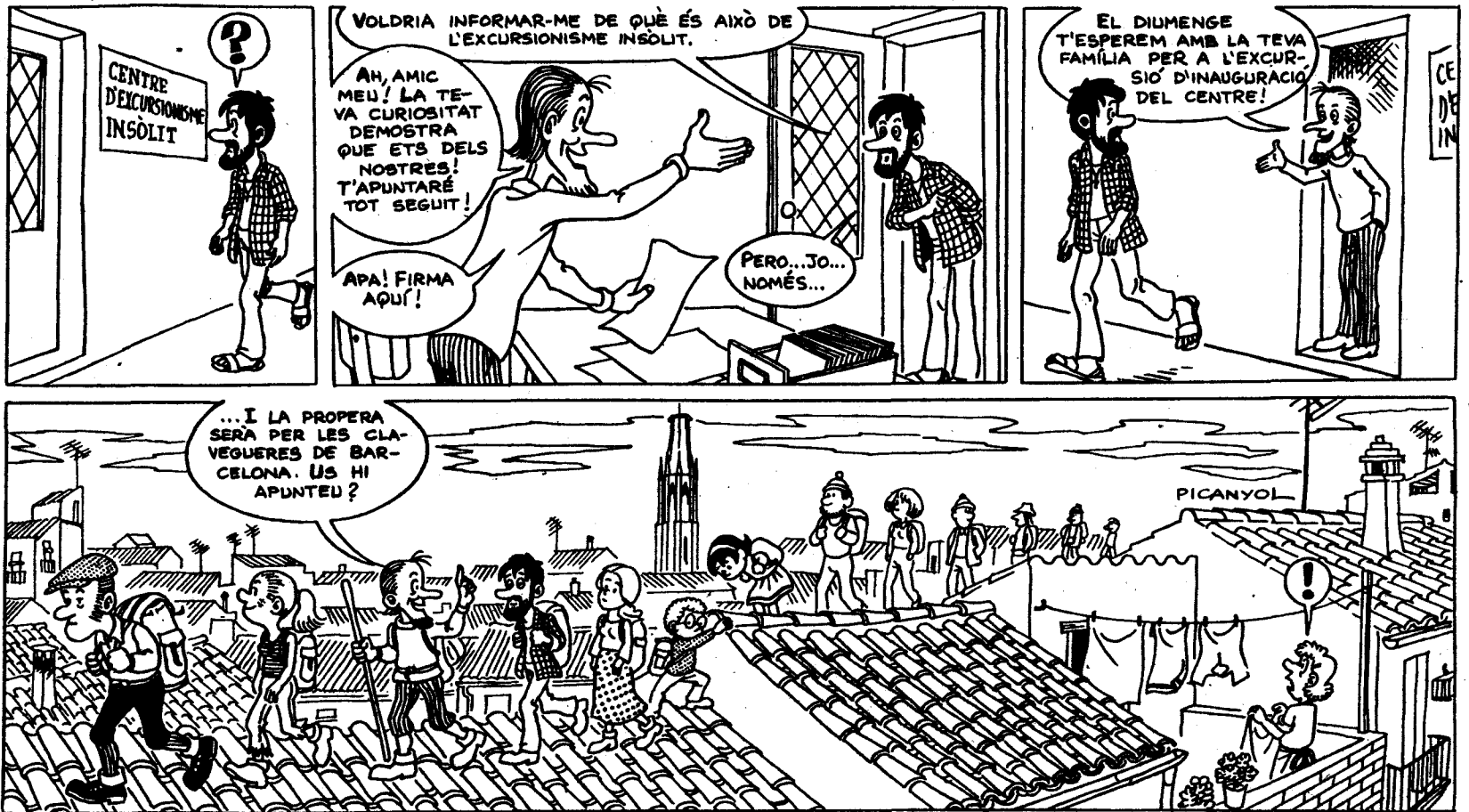
Solucions

LLET, CAGAU, AVELLANES I SUCRE.

**NOMÉS NOCILLA
ÉS NOCILLA!**

La familia Moixó

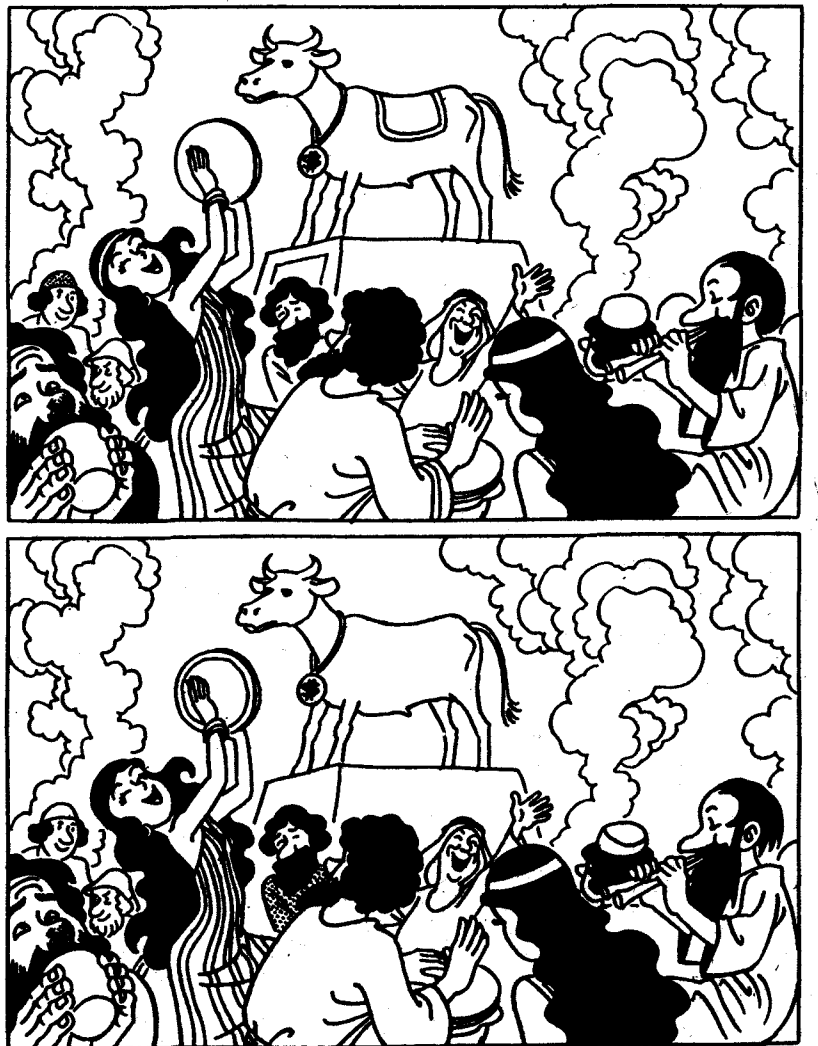
Sopa de lletres

per Joan Poch

P A N T I L E R C O
 S N D I M E C R E S
 U T A N S U L G C E
 O O R R M E N E S T
 J B R A R E T S A B
 I N U M M R D Z N A
 D R O U L I C A N S
 N D I V E N D R E S
 C D A N S T A N C I
 C L O S N U L L I D

Horitzontal, vertical i diagonalment estan escrits els noms dels set dies de la setmana.

Els errors a dotzenes

CASA

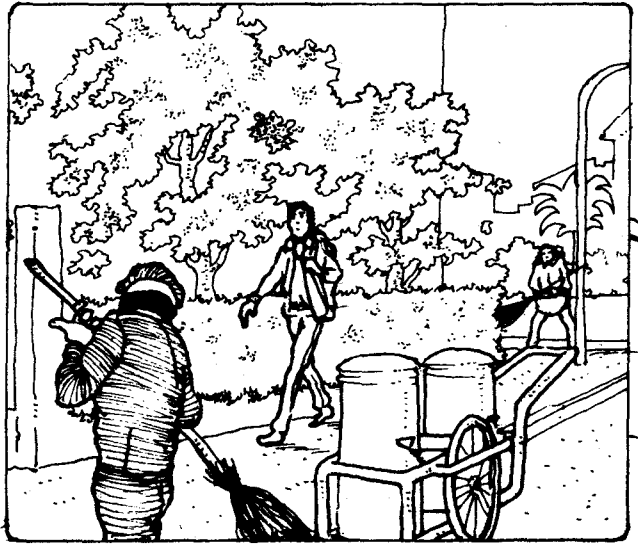
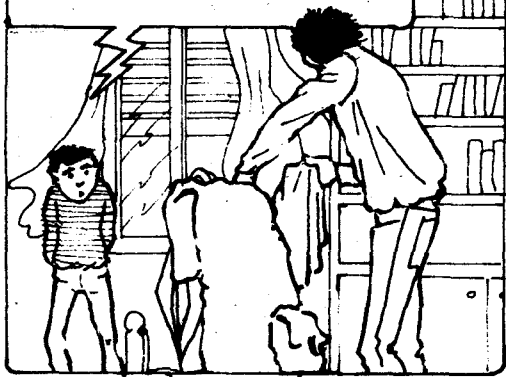
Sibecas

ARTICLES PER A ESPORT

Aribau, 35 Telèfon 253 18 22 BARCELONA-11
 Consell de Cent, 263 Telèfon 253 18 57

LA CIUTAT EL POBLE LA COMARCA

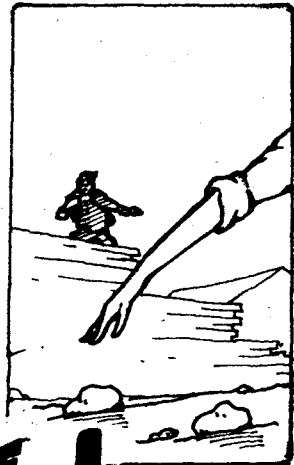
T'EN VAS A MENORCA...
M'HAVIES DIT QUE ANIRIEM
D'EXCURSIÓ JUNTS TAL COM
FÈIEM ABANS.

ESI

LA
MOTXI...
...LLA...!

A QUI SE LI
ACUDEIX
ROBAR-ME
LA MOTXILLA

LI HAURIA
DE TORNAR
LA DEIXARÉ
AQUÍ I...
FUGIRÉ

¿T'HE
PESCAT!

NO! NO
JO NO VOLIA.
JO...

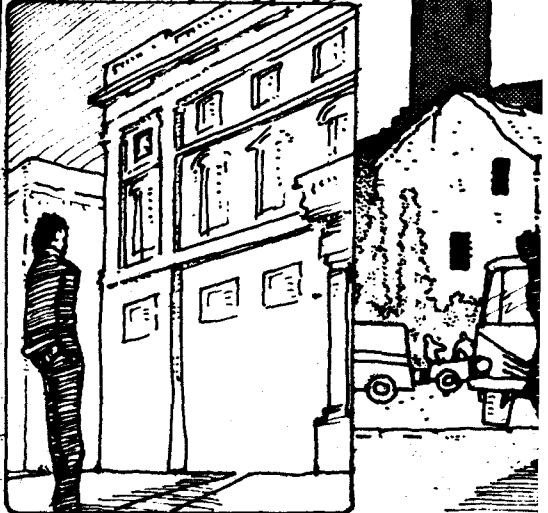
ÉS TARD, T'ACOM-
PANYO FINS A
CASA TEVA. POTS
PORTAR LA MOT-
XILLA, SI VOLS

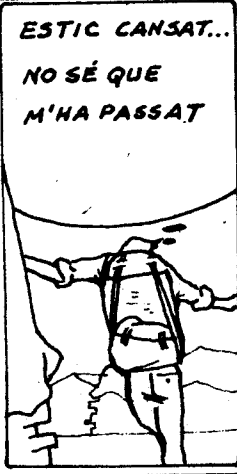
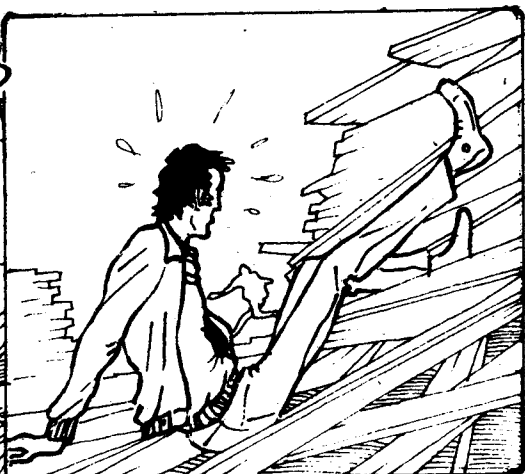
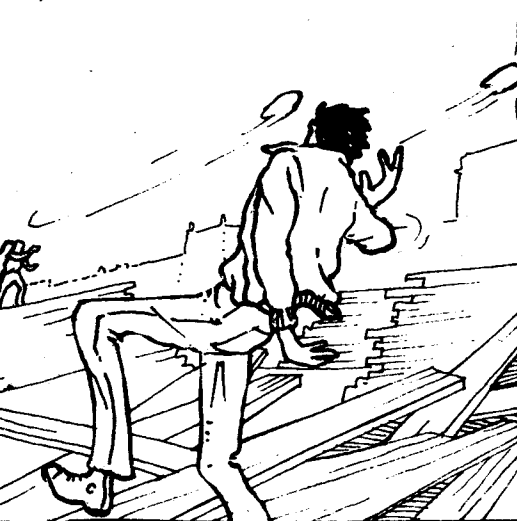
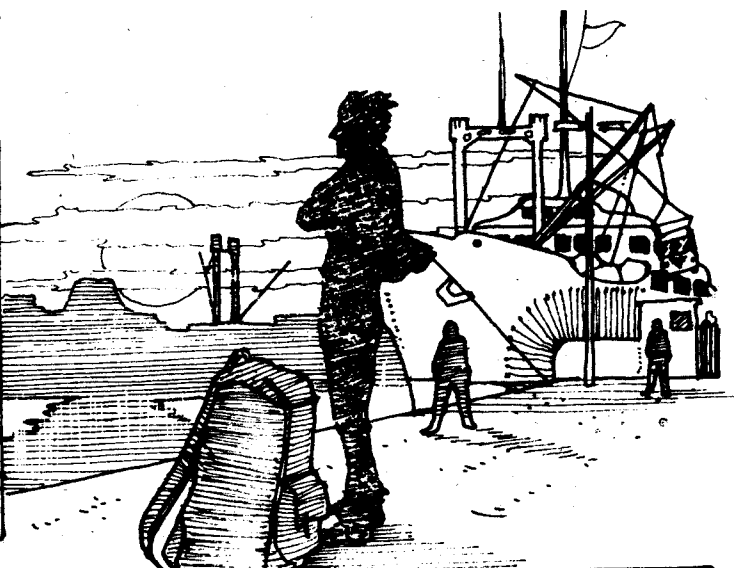
AQUÍ ÉS
CASA MEVA
TÉ LA
MOTX...

AQUÍ? SAPS? TE LA
REGALO. DEMÀ A LES
5 ENS TROBEM DA-
VANT DE SANTA MA-
RIA I EM TORNES EL
QUE HI HA A DINS.
ADÉU

ERI!

EL VOLTARÉ I S'EN RECORDARÀ. EL PICARÉ!

ESTIC CANSAT... NO SÉ QUE M'HA PASSAT

A VEGADES VINC A FER UN TOMB PEL MOLL. VISC BASTANT APROP, VEIG GENT QUE YA I VÉ. A VEGADES PENSO M'AGRADARIA FER COM ELLS, AVUI T'HE VIST A TU I HE SENTIT COM UNA ENVEJA. VOLIA SER COM TU, I PER AIXÒ T'HE PRES LA MOTXILLA TINC POR. TE LA TORNO. ÉS TEVA.

BÉ! DEIXEMINO CORRER... O EN-CARA SE M'ESCAPARÀ EL BARCO.

TUUUUUUUT!

ADEU MENORCA. EL MEU GERMÀ PETIT ESTARÀ CONTENT, ELL T'HO AGRAIRÀ. EN CANVI JO...

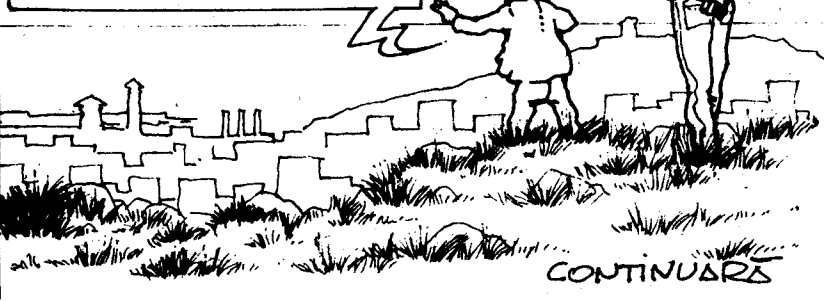
ÀQUEST ÉS EL TEU BARCO, OI? HA ESTAT CULPA MEVA.

PSE! TAMPOC. NO SÉ BEN BÉ QUE HIANAVA A FER A MENORCA...

ÉS BONICA LA CIUTAT. MIRA EL MAR. HAURIEM D'ANAR JUNTS AL PORT, UN DIA.

SI! MOLT BONICA. PERÒ... D'APROP ÉS DIFERENT

CONTINUARIS

Olimpiada de la Paraula de Déu

"Patim, patam, patum, homes i dones del cap dret, patim, patam, patum, feu atenció, no esteu distrets."

Així deia el Maginet de Tarragona, si fa no fa.

Això us ho diu Catalunya Cristiana: Olimpiada per al jovent.

El Suplement Infantil de C.C. publicarà cada cop (a partir del número proper) un petit resum d'un episodi Bíblic. No us el perdeu. Sigueu-hi atents. Pares, feu que els vostres fills se'n donin. Aquesta és la vostra primera ajuda. Col·laboreu. Serà molt bonic i molt fàcil. I ben profitós per a l'educació cristiana dels vostres fills. No més cal que hi poseu una mica de bona voluntat. Col·laboreu en el vostre gran negoci: fer augmentar la persona dels vostres fills...

Cada episodi estarà condensat en sis apartats. Un dibuix ajudarà a gravar-lo en la imaginació. I un gran concurs, una Olimpiada Juvenil Juvenil comença. Hi poden participar tots els nois i noies. Participeu-hi tots. Participar, tenir el goig de fer el joc meravellós de la Paraula de Déu, viva, palpitant i més corprenedora que un partit de futbol o una Olimpiada, ja és guanyar.

Participeu, i guanyeu-hi doncs. Tots. Tots a l'una...

Nois i noies, el cap dret.

Feu atenció, no esteu distrets. Oi?

En aquesta Olimpiada de la Paraula de Déu, de la Bíblia, hi haurà tres Divisions:

a) Tercera divisió: Els nois i noies que saben fer la col·lecció, retallant-la, tot completant la frase final i assenyalant el número que més els ha agradat. (Amb una creu dins del cercle).

b) Segona divisió: Formaran part d'aquesta divisió el nois, noies i joves que, ultra l'anterior, estudin dos números, els que més hi agradin, i ho assenyalaran també amb una creueta dins del cercle.

c) Primera divisió o DIVISIO D'HONOR: Hi poden participar tots els qui, valents i decidits, i amb la col·laboració dels seus pares, estudin almenys quatre números.

Cada número serà un gran gol, un gol com una casa.

Som-hi? En el proper número de C.C. a l'Olimpiada de la Paraula de Déu. Grans premis. Grans alegries. Grans triomfs per a tots els valents esportistes de la GRAN OLIMPIADA DE LA PARULA DE DEU.

Aquesta Edició de **L'EIXERIT** ha estat patrocinada per:

Aliments frescos i naturals

LA DESGRÀCIA (II)

per Berna

En Fèlix s'havia trobat més d'una vegada amb la mestressa de la sabateria. No li deia res, intentava clavar-li una mirada plena de menyspreu com per a demostrar-li que la seva presència en el poble li sobrava. Ella, però, no s'immuntava i li aguantava la mirada amb els seus ulls blau-mar, serena i tranquil·la, sense manifestar cap irritació. I en Fèlix notava aleshores com una esgarripança que li corria per tot el cos i que li feia desaparèixer ràpidament aquella sensació d'odi.

Una tarda, l'Arturet arribà corrent i esbufegant al petit taller: "—Pare! pare!... La senyora de la sabateria m'ha donat un encàrrec per a tu... mira'l, està escrit en aquest paper...". Hi posava: "Estimat senyor Fèlix: m'agradaria que em féssiu una sabata de dos metres d'alçada i mig d'amplada per a poder penjar-la sobre la porta del meu establiment. Us estaré molt agraïda". "Això és absurd" —pensà en Fèlix entre sorprès i malhumorat. Però ho va fer. Durant dues setmanes el taller

va restar tancat i pocs dies després, en Fèlix va obrir les portes de la sabateria per a mostrar als encuriosits viannants una sabata de grans proporcions.

Aquella obra d'art va produir a tots els vilatans una forta impressió. Per desgràcia, però, les males llengües corren ràpidament en aquests poblets tant petits: Es va estendre la veu que aquella sabata havia arribat de no sé quin país per ordre de la senyoreta del barret de palla negra i que per manca d'espai havia estat instal·lada en el taller de l'antic sabater, fins que la senyoreta del barret va decidir penjar-la sobre la porta de la seva sabateria. Per això tothom va ignorar el vertader autor d'aquella magnífica sabata. I en Fèlix es va enfonsar molt més encara en la seva desgràcia.

Divagava pels carrers brut i mal pentinat, aconseguia aliments com podia i molt sovint no dormia a casa seva; se n'anava pels camps i aspirava amb fruïció l'aire perfumat i pur per a ofegar la gran tristesa que regnava dins del

seu cor. Les forces i l'esperança se li reviscolaven, tanmateix, quan, per atzar, la seva mirada es topava amb aquells ulls blau-mar, plens de pau i serenor que semblaven dir-li: "—Endavant! No et desanimis! —" Però aleshores, quan es volia posar a treballar, es trobava amb un taller envellit, unes eines rovellades i... sense feina.

Arribà un dia que uns núvols enormes de color gris i negre van anar cobrint lentament el blau del cel. Va caure un ruixat esfereïdor: els camins es van anar ablanint i en poca estona es convertiren en bassals de fang i d'aigua; moltes branques es van esqueixar dels arbres i els camps esdevingueren un tapís de color verd brut... Els carrers de St. Francesc del Rierol van quedar colgats de fang, i l'aigua baixava furiosa, arrossegant tot allò que trobava.

La pluja va arrencar la gran sabata que anà a espetegar contra els vidres de l'aparador. L'aigua enraïada envaï, ràpida, l'establiment i s'emportà carrer avall sabates velles i noves per arregar, eines, draps, papers, això fort, cadires, taulell, bosses de plàstic, aixes de catró... No va quedar res.

Quan el vent s'emportà els núvols i el sol es va deixar sentir de nou sobre els boscos de pins, els camps humits i les teulades encanmolles, els vilatans es presenten davant la sabateria destrossada i amb grans crits reclamaren les sabates perdudes. Prou que va intentar apaivagar els ànims la senyoreta del barret de palla negra! Però tot va ser inútil. Li van dir que ja no la necessitaven més el poble i que marxés.

Quan en Fèlix se n'assabentà, una llàgrima li aflorà als ulls i tot el seu cos s'estremí com una fulla. Sense dir res, va agafar l'Arturet de la mà i es dirigí a la sabateria destrossada.

La senyoreta del barret de palla negra era allà. Portava un mocador blau-verd al voltant del coll i un abric blau-fosc que li arribava una mica més avall del genoll. A terra, als seus peus, hi havia dues maletes. Quan va veure arribar en Fèlix i l'Arturet, va tremolar lleugerament. En Fèlix li digué amb veu suau: "—Perdoni, no veníem pas a molestar-la... Només li veníem a dir que la notícia de la seva partença ens ha entristit molt. Potser no ho sap però... vaja... li volia dir que... m'ha ajudat molt. Sí, sí de veritat; sense que se n'adonés sempre m'ha estat donant força, m'ha ajudat a saber suportar la misèria i la desgràcia i ha evitat que la vida se'm fes absurda... Per això, perquè potser no la veuré mai més m'agradaria, almenys, saber qui és vostè" ... "Jo sóc la Desgràcia. Sí, perquè des que vaig arribar a aquest poblet, la desgràcia ha estat present dins la teva vida...". I baixant el cap, es posà a plorar. En Fèlix li aixecà el cap tendrament i fixant els seus ulls en els de color blau-mar, digué baixet: "—Endavant! No et desanimis!". I li va fer un petó a la galta.

Llàstima que es va fer tard i vaig haver de tornar a casa! Però mentre corria sota la pluja, em vaig imaginar el final de la història: En Fèlix i la senyoreta "desgràcia" es van casar i l'Arturet va tenir una pila de germans... Que bé, oi?

CANT D'ESPERANÇA

cànon d'Arnold Schönberg
adaptació d'Oriol Martorell

The musical score is written on a grand staff with five systems. The lyrics are in Catalan. The first system has two parts: 1s and 2A. The second system has a 3T part. The third system has a 4B part. The fourth system is labeled 'per acabar' and has four parts: S, A, T, and B. The lyrics are: "Si la pena ens omple el cor, tot el món ens sembla mort, tan sols a-mor po-drà fer-nos creu-reen el de-mà. ... mor po-drà fer-nos creu-reen el de-mà. ... sem-bla mort, en el de-mà. ... cor creu-reen el de-mà. ... mà. Fer-nos creu-reen el de-mà."

PETIT
Avet

L'slip per nena,
de cotó,
elàstic i sense costures.

PETIT
Avet